
De terugkeer van de healers
Aowa Joy
Deel 1 van de serie
Het verhaal van duizend levens

De terugkeer van de healers

De terugkeer van de healers

Deel 1 uit de serie
Het verhaal van duizend levens

Aowa Joy

HOUSE OF JOY

https://www.houseofjoy.online/
Schrijver: Aowa Joy
Coverontwerp: Aowa Joy
ISBN: 9789465209142
De terugkeer van de healers, volledig herziene druk
© 2025-Aowa Joy, This work is openly licensed via Common Creatives *BY-SA 4.0* https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/

Wat is schoonheid anders dan het klinken van Yeshana, het Lied van de Ziel?

Aowa Joy

Introductie

Je staat op het punt een verhaal te lezen dat ik als waargebeurd heb ervaren. Ooit, voordat ik aan dit leven op Aarde begon, heb ik afgesproken om in deze tijd van ongekend grote veranderingen te leven en er ook verslag van te doen. Ik was niet de enige die verslag zou doen, we zijn met ongeveer veertig zielen die dit hebben afgesproken. Niet iedereen zal er over schrijven, maar andere vormen van vertellen vinden. Dit was niet de enige groep waarmee ik naar de Aarde kwam, ik kwam ook als een van de Shaumbra[1], een groep van ongeveer 300.000 zielen en verliet deze groep ook weer.

Lang was ik mij niet bewust van de afspraak om verslag te doen, tot ik in korte tijd twee signalen kreeg en een jaar later nog een. Het eerste signaal kwam van White Bull die luid en duidelijk tegen mij zei: 'schrijf je verhaal, dan zul je jezelf beter begrijpen en misschien hebben anderen er ook nog iets aan.' Het tweede signaal kwam in de vorm van een tik op mijn schouder van Tithua, een bijna onzichtbaar wezen, die vertelde dat wij allebei storytellers waren. Over signaal nummer drie lees je in dit verhaal. Na verloop van tijd kwam ik te weten dat er nog een wezen was dat deel uitmaakt van dezelfde ziel, en dat dit wezen als een van de eersten miljoenen jaren geleden naar de Aarde was gekomen, toen de Aarde nog een kale rots was, een donkere en koude plek, verstoken van leven. Dit deel van onze ziel verliet ooit vrijwillig haar engelenfamilie ver van de Aarde om contact te maken met andere levende wezens, en arriveerde met nog een aantal net nadat Gaia op Aarde was aangekomen om deze kale rots met haar energie te bezielen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De reden voor actie was dat energie steeds meer leek te vertragen, waardoor de angst groeide dat het leven zou verdwijnen. En omdat er geen contact meer was met andere volken, was er ook geen informatie over wat te doen om het tij te keren. De groeiende angst veroorzaakte op een gegeven moment oorlogen in het hele universum, oorlogen die in deze tijd bekend staan als de galactische oorlogen of sterrenoorlogen. Als een van de leiders van haar engelenfamilie ging dit wezen op zoek naar wat er aan de hand was en hoe het probleem kon worden opgelost. Wat haar al snel duidelijk werd, was dat haar engelenfamilie niet de enige engelenfamilie was waar alles vertraagde, het bleek een probleem te zijn voor iedereen die ze ontmoette. Er werd gezamenlijk een plan gemaakt, en leven op Aarde creëren bleek deel uit te maken van het plan.

Nu, in deze tijd van ongekende veranderingen en grote turbulentie, kwam Tithua vanuit de toekomst naar me toe en het enige dat ik over haar weet is dat ze er niet erg menselijk uitziet, eerder als een elf. Ik had overigens niet meteen door dat ze uit de toekomst kwam, dat duurde even. Zij en White Bull waren het dus die mij hielpen herinneren aan mijn afspraak om verslag te doen. Uiteindelijk was het de opgestegen meester Kuthumi die mij een flinke zet gaf om niet langer te wachten en dit verhaal in het jaar 2024 te publiceren. ‘Get it out!’ zei hij op een gegeven moment, ‘many people will benefit from it, and this time your life’s work will not be destroyed.’ Ooit in een van mijn laatste Atlantische levens moest ik mijn levenswerk vernietigen en die angst heeft mijn ziel al die jaren meegedragen tot het tijd werd om het op te lossen. Ook dit deel van het verhaal vind je terug in dit boek.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoe het zo kwam dat het ene na het andere vorige leven zich begonnen te roeren, word je vanzelf duidelijk wanneer je dit verhaal leest.

Ondertussen leid ik een ogenschijnlijk gewoon leven als vrouw, al is niets minder waar. Waarom? Omdat dit leven mijn laatste leven op Aarde is, en dat maakt dat het een tamelijk ongewoon leven is, waarin op een gegeven moment de meester, de door alle levens heen verworven wijsheid, het roer heeft overgenomen en mij paden opleidde die ik niet voor mogelijk hield. Vervolgens bleek ook de meester het stokje over te moeten dragen en wel aan mijn Ik Ben Dat Ik Ben, mijn divinity[2]. Breek je hoofd er niet over hoe dat allemaal kan want je leest het wel. Al lezend zal je veel duidelijk worden, waarschijnlijk ook over je eigen leven.

Ik hoop je te inspireren, te informeren en je af en toe een kreet van herkenning te horen slaken. Bovenal hoop ik dat je tot het inzicht komt dat je niet alleen bent en ook niet gek! En... ik beloof je om het verhaal zo licht, luchtig en humoristisch mogelijk te vertellen. Klaar? Laten we er dan in duiken!

[1]Shaumbra is de naam van een groep zielen met een missie.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Prelude

Heel, heel lang geleden was er een beschaving die we nu Atlantis noemen. Atlantis besloeg een groot gebied dat voor een deel tussen Cuba en Mexico lag en zich zowel in de richting van de Middellandse zee als in de richting Groenland en de Noordpool uitstrekte. Het klimaat was aangenaam warm. Atlantis bestond meer dan honderdvijftigduizend jaar.

Het leven in Atlantis draaide om de gemeenschap waarin werk centraal stond, het individu was van ondergeschikt belang. Een privéleven zoals wij dat nu kennen was er nauwelijks, ook geen achturige werkdagen. Mensen aten en sliepen vaak op hun werkplek en gingen af en toe naar huis voor ontspanning. Er was geen ruimte voor soevereiniteit.

De eerste periode was idyllisch, maar naarmate de behoefte groeide om controle uit te oefenen over de mensen die er woonden, veranderde de samenleving.

Er ontstond op een gegeven moment namelijk het idee om meer conformiteit onder de mensen te creëren, zowel fysiek als mentaal. Waarom? Om de verschillen te nivelleren, want die waren enorm: de een was bijvoorbeeld drie meter lang, de ander amper vijftig centimeter of nog minder. Ook mentaal waren de verschillen groot. Om dat laatste te veranderen en meer mentale overeenstemming te creëren, werden speciale hoofdbanden ontworpen. De hoofdbanden bevatten sterk geladen kristallen die het bewustzijn van de drager beïnvloedden en er programma's in aanbrachten. Hierdoor nam het contact met de ziel en daarmee de intuïtie af en nam dat van

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de mind[1] toe. Het idee om meer conformiteit te creëren ontstond met de beste bedoelingen, maar uiteindelijk ging dit alles ten koste van de onderlinge harmonie en raakte Atlantis steeds meer uit balans.

De uiteindelijke ondergang van Atlantis werd door een paar zeer bewuste Atlantiërs veroorzaakt, zij trokken simpelweg de stekker eruit, wat leidde tot enorme branden, vloedgolven en overstromingen waardoor Atlantis zonk. Vlak daarvoor werd er nog een ongekend grote maatregel getroffen namelijk het afsluiten van de Aarde voor buitenaardse interventie, dat als doel had om de zeer geavanceerde technologieën van Atlantis te confisqueren. Als de interventie was geslaagd zou de kennis en kunde van de Atlantiërs tot enorme ellende voor de mensheid en anderen hebben geleid. Het afsluiten van de Aarde heeft wat de sluier wordt genoemd, gecreëerd. Onder invloed van het groeiend bewustzijn op Aarde is op 22 maart 2023 een opening ontstaan in deze sluier. Deze opening brengt Nieuw Licht naar de Aarde.

In de tempels van Tièn, deel van Atlantis en gelokaliseerd waar nu ongeveer de Bermuda driehoek is, verzamelden zich in de loop van de geschiedenis een groep Shaumbra. Deze groep mensen kreeg op een gegeven moment visioenen en zag wat er in zowel de nabije als de verre toekomst zou gaan gebeuren als gevolg van ingrepen zoals de hoofdbanden en de genetische manipulaties, en besloot dat ze met hun bewustzijn er invloed op uit zouden gaan oefenen. Hoe? Door hun licht, het zogenaamde Christusbewustzijn, te laten schijnen. De leden van de groep Shaumbra, bouwden een enorm vuur dat jarenlang brandde, en droomden al die tijd over hoe te voorkomen dat mensen in de verre toekomst hun menselijkheid zouden verliezen en volledig onder invloed zouden komen van technologie zonder

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

verbinding met de ziel en het grotere bewustzijn. De droom werd zo sterk dat hij in een code veranderde, die vervolgens onderdeel werd van de energie van de zielen van Shaumbra en van andere, kleinere groepen.

Veel Shaumbra stemden ermee in om aanwezig te zijn in de tijd van Jeshua - ten onrechte ook wel Jezus genoemd - drager van het Christusbewustzijn – en in deze tijd van enorme groei in technologische mogelijkheden, de aanwezigheid van kunstmatige intelligentie en sociale onrust en klimaatveranderingen. De code leidde hen naar deze tijden.

Na de ineenstorting van Atlantis werd de Aarde aan het oppervlak onleefbaar. Een kleine groep Atlantiërs verzamelden zich in Wales, een andere in de Himalaya's. Andere groepen overlevenden gingen ondergronds en leefden daar eeuwenlang, totdat het licht van de kristallen die onder de grond aanwezig waren te sterk afnam om er nog langer te kunnen leven en kwamen naar het oppervlak van de Aarde.

Laat ik je nu eerst meenemen naar het jaar 2007, een jaar waarin ik als mens uit mijn veel te krappe jas stapte en de gebaande paden verliet.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 1

De weg naar mijn voeten kwijt

'Mag ik je glas nog een keer volschenken?' vraagt een van de begeleiders. Ik schud mijn hoofd, 'even wachten, alsjeblieft,' breng ik nog net uit. Ik voel mijn hoofd licht worden en een golf misselijkheid opkomen. Ik doe mijn ogen dicht, tegelijkertijd verschijnen er witte en blauwe bollen. Van alle kanten komen ze vanuit het duister op me af. Ik raak de grip kwijt en word bang. Ik kijk naar de bollen, bellen en kleuren en laat me uiteindelijk meevoeren; dit is niet meer te stoppen. Een kort ogenblik kijk ik naar de geruststellende aanwezigheid van de begeleiders en sluit mijn ogen weer. De witte en blauwe kleuren veranderen al snel in een ware regenboog. Omringd door een caleidoscoop van al deze kleuren, zweef ik naar een circusachtige omgeving, waar niet alleen bollen en bellen, maar ook achtbanen en ladders rondcirkelen. Ik zie tussen alles door clownachtige types vliegen, die zich de Dwazen noemen, weet ik zomaar. Moeiteloos bewegen ze samen met al die buitelende bollen, bellen, cirkels en ladders. De Dwazen lijken me ineens in de gaten te krijgen en komen al snel dichterbij. Voor ik het weet, buitel ik samen met ze verder, steeds dieper het universum in.

Een van de Dwazen kijkt me aan en laat me woordloos weten dat dit het leven is dat voor mij is bestemd; dat het van groot belang is hiervoor te kiezen. Een gevoel van blijdschap welt op en ik laat mij verder meeslepen door deze aanstekelijk vrolijke figuren. Eenmaal hoog in het circus - dat zonder einde lijkt te zijn en ergens in het universum zweeft - realiseer ik mij

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

plotseling dat ik mijn benen en voeten niet meer voel. Ik stop met buitelen en kijk naar beneden. Daar ver onder me bungelen mijn benen, ze zien eruit alsof ze van een lappenpop zijn. Ik weet dat die benen en voeten van mij zijn, maar ik voel het niet. Ik kijk er opnieuw naar en weet niet hoe ik bij mijn voeten moet komen. Al starend naar beneden probeer ik te bedenken hoe het zit, waarom ik mijn voeten niet voel en wat ik moet doen om ze weer bij me te laten horen. Er zit een groot gat, of eigenlijk helemaal niets tussen mijn hoofd en mijn voeten. Ik probeer vanaf mijn hoofd de weg te vinden die naar mijn voeten loopt. Het lijkt wel een doolhof waar ik volledig de weg in ben kwijt geraakt. Dit is absurd. Belachelijk! Daar hang ik dan ergens in het universum en kan de weg naar mijn voeten niet meer vinden! Ik krijg een enorme lachbui en al gierend van het lachen hoor ik ineens een mannenstem.

Tja,' zegt de stem, 'hoe kom je nu bij je voeten?'

'Zeg het maar,' reageer ik direct.

'Je bent in conflict met onze energie, de mannelijke energie, zowel in jezelf als in de buitenwereld. Soms zet je er in de buitenwereld te veel van in en soms te weinig. In contact met ons, mannen, doe je hetzelfde. Zo is het moeilijk voor ons om je echt te leren kennen. Ga je werkelijk een verbinding aan, zowel innerlijk als in de buitenwereld, dan vind je heelheid. Je gebruikt je seksuele energie, je aantrekkingskracht, om de controle over ons te houden. Je leidt daarmee de aandacht af van waar het werkelijk om gaat. Dat is niet de weg.'

'Hoe moet het dan?'

Het lijkt me beter om niet met hem in discussie te gaan, daarvoor is de tijd te kostbaar en bovendien de discussie ook niet zo de moeite waard, als de informatie die ik heel graag van hem wil krijgen. Ik voel dat ik niet veel tijd heb om vragen te stellen; deze man is maar heel even beschikbaar is. Hij gaat verder.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Je hebt er wel een man voor nodig. Een man waarmee je een goddelijke verbinding aangaat, een man die jou werkelijk kan bereiken, die jouw energie in zich op wil en durft te nemen, een man die weet wat het is om man te zijn. Dat zal maken dat je heelheid vindt, dan vind je als vanzelf de weg naar je voeten terug.’

Dan is hij verdwenen. Ik vang nog net een glimp op van zijn uiterlijk. Het is een prachtige, bruin getinte man met lange donkere haren en een indrukwekkende uitstraling. Hij lijkt wel een indiaan. Hij straalt bovendien zoveel autoriteit uit dat hij alle mannen lijkt te vertegenwoordigen. Ik ben diep onder de indruk en blijf verbijsterd achter. Want wat hij me laat weten is toch precies wat ik al heel lang wil, een echte diepe liefdesrelatie? Zo één waar één plus één drie is in plaats van twee. Zoals deze man het laat zien, ben ik niet op de goede weg. Voordat ik daar verder over kan nadenken word ik weer meegesleurd en uitgenodigd te spelen. Al buitelend door het universum maak ik me niet meer druk over mijn voeten en de man. Een van de Dwazen komt op me afgevlogen en reikt me een jas aan. Het is een schitterende jas, gemaakt van buffelhuid maar desondanks ongelooflijk soepel. De binnenkant is fluweelachtig maar nog zachter en dieprood. De Dwaas houdt mij de jas voor, ik glip er in en vlieg met jas en al verder. Ineens is de indiaan er weer. Hij zegt niets, maar schuift Bas, mijn ex-geliefde, voor mijn neus. Ik kan mijn ogen niet geloven. Niet Bas, alsjeblieft. De scherpe kantjes van de pijn van dat wat er tussen hem en mij is gebeurd, nu twee maanden geleden, zijn er net af.

‘Je vergist je, meneer de indiaan,’ roep ik, ‘haal die man maar weer weg.’

De indiaan is nergens meer te bekennen. Ondanks de opnieuw opflitsende pijn schiet er ook een gevoel van schaamte door me heen, want ik liet me ontzettend gaan. De manier

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

waarop ik van Bas afscheid nam verdiende in de verste verte niet de schoonheidsprijs. Misschien bedoelde de indiaan dat? Eerst in orde maken wat ik heb bedorven, anders ben ik een echte diepe liefdesrelatie niet waardig, zoiets? Ik merk dat ik akelig nuchter word en roep zachtjes één van de begeleiders om mij nu wel een nieuw glas ayahuasca[1] in te schenken. Ik drink het glas snel leeg, want als ik ga proeven lukt het me niet meer de intens bittere thee op te drinken. Al snel komen er nieuwe beelden. Maar daarmee verschijnt Bas opnieuw.

'Wel verdorie,' roep ik, 'kan deze onzin alsjeblieft ophouden?'

In plaats van één Bas zijn er plotseling wel tien Bassen om me heen. Ik kijk van de ene naar de andere en ineens is daar het weten dat mijn gevoel van liefde voor hem oprecht was, dat ik die liefde had moeten eren. Ik was zelf verantwoordelijk voor de leugen tegen deze liefde. Is die liefde wel voorbij? Houd ik mezelf voor de gek? Nee, vast niet. Ik was zo opgelucht nadat ik hem had toegeschreeuwd dat ik hem nooit meer wilde zien, nee, ik houd mezelf niet voor de gek. Ondertussen blijven alle Bassen om me heen cirkelen alsof ze nog iets te zeggen hebben. Maar ik vind het genoeg geweest en probeer ze opzij te schuiven.

'Ga weg jullie, ik ben hier voor heel andere dingen. Ik ben hier om mijn bezieling terug te vinden.' Met een schok realiseer ik me dat het precies is wat me wordt getoond. Ik ben de weg naar mijn voeten kwijt; mijn bezieling ligt in heelheid en de verbinding is verbroken.

Ayahuasca blijkt me regelrecht naar mijn eigen waarheid te voeren. Wat ik ook doe, één Bas houdt me de rest van de tijd gezelschap en volgt me als mijn eigen schaduw. Na een aantal pogingen om hem van mijn netvlies te krijgen, geef ik het op.
Opeens zie ik mezelf druk bezig met mijn werk, met het regelen van onbenulligheden en met mij zorgen maken om mijn kinderen, al zijn ze alle drie volwassen. Ik lijk constant controle

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

te willen houden over alles wat er gebeurt en wat ik doe. Vanaf de plek waar ik mij bevind – wie is die ik eigenlijk? – kijk ik naar de andere ik en weet ik dat het totaal onbelangrijk is wat die persoon, die ik daar ben, doet. De echte ik is degene die kijkt naar de andere ik. 'Hou op,' roept de echte ik. Ik zie dat ze het nooit goed genoeg vindt wat ze doet, zoals ze zichzelf nooit goed genoeg vindt. Bovenal zie ik hoe uitgeput en hoe ziek die vrouw daar is. Een enorm gevoel van liefde en mededogen stroomt naar binnen. Ik begin hard te huilen, het doet me zoveel pijn om te zien wat daar met mij gebeurt. Die vrouw daar is oprecht, haar twijfels zijn onnodig, die vrouw is bovendien niet bedoeld om te doen wat ze doet. Ze is één van de Dwazen, ze moet spelen, weet ze dat dan niet? 'Hou op,' schreeuw ik opnieuw van binnen. 'Vertrouw maar dat het kan. Stop, rust eens uit, ga herstellen, ga spelen en leven, dit wat je nu doet heeft niets met leven te maken. Stop nu en niet later! Dat later komt nooit, het zal steeds opnieuw later zijn en nooit nu. Kom maar bij mij, kom maar.' Zachtjes wieg ik haar heen en weer. Ze merkt het niet en gaat door met waar ze mee bezig is. Wat loopt daar toch over haar rug? Ik probeer de brede, bruine, grofkorrelige streep aan te raken die van haar schouderblad naar de linkerhersenhelft loopt. Het lukt niet. Hoe is het mogelijk dat zoiets duidelijk zichtbaars niet zichtbaar is op een foto? Dit moesten artsen kunnen zien, dan is het afgelopen met die onzin van wat niet aangetoond kan worden, bestaat niet. En verzekeraars die hun klanten daarom niets uitkeren zouden ook eens een glaasje ayahuasca moeten drinken. Whiplash bestaat niet? Dames en heren medici en verzekeraars, komt u maar eens kijken! Het beeld ebt weg en in grote vaart marcheren er rupsachtige wezens door de cellen van mijn lichaam. Ze zijn goudgroen en bestaan uit allemaal vierkantjes. Elk vierkantje heeft een zwarte stip. Het is net een goed gedrild leger dat in strakke, aaneengesloten lange rijen en

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

met een ongelooflijke snelheid door mijn cellen rond marcheert. Het dringt plotseling tot me door dat het de parasieten zijn die de ziekte van Lyme veroorzaken. Wel verdorie, zie je wel, ik had gelijk, daarom ben ik zo moe, het is helemaal nog niet genezen. Gefascineerd blijf ik kijken naar de rijen en rijen goudgele wezentjes die voorbij komen.
Plotseling dobber ik in een prachtig bassin. Ik kijk om me heen en zie allemaal bloemen drijven, de een nog mooier dan de andere. Ik lig op mijn rug en voel dat ik word gedragen door een liefdevolle energie. Dan ebben langzaam de beelden weg en val ik in slaap.

Op de terugweg in de trein houdt Bas mij de anderhalf uur durende reis naar huis nog steeds gezelschap. Ik moet er niet aan denken dat alles zich nog eens zal herhalen. Inmiddels is het mij wel duidelijk dat ik met de manier waarop ik Bas uit mijn leven heb gezet geen vrede heb. Ik kijk uit het raam en probeer mijn gedachten ergens anders op te richten en zo het stemmetje dat me aanzet om er iets aan te doen het zwijgen op te leggen. Het lukt me niet.
Thuisgekomen pak ik mijn laptop en schrijf een bericht met excuses aan Bas.
'Laat dit naar vrede leiden,' bid ik en druk op verzenden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 2

Een pijnlijke herinnering en in een boek gerold

De nacht kruipt langzaam voorbij, zoals al vele nachten hiervoor. Door een kier van de gordijnen zie ik de sikkel van de maan. Een mug zoemt om mijn hoofd, als hij in mijn oor en vervolgens in mijn neus vliegt, ontplof ik bijna. Ik zie het op mijn wekker een uur, twee uur en drie uur worden. Om moedeloos van te worden. Ik keer mij maar weer eens op mijn andere zij. Dan parkeer mijn auto, bel aan en sta even later in de gang van een piepklein huisje. Ik ga op een stoel in de gang zitten wachten. Binnen hoor ik de stem van Bas en die van een vrouw. Vast een van zijn dochters. De deur gaat open. Bas stapt gekleed in een oude versleten ochtendjas de gang in. Ik zie dat hij net uit bed is gestapt. Plotseling weet ik dat de stem niet van een van zijn dochters is maar van een andere vrouw. Bas ziet er afgetobd en grauw uit. Hij lijkt ook stukken ouder en magerder en helemaal niet blij om mij te zien. Ik begrijp er niets van, hij heeft me toch uitgenodigd?

Met een ruk schiet ik in mijn bed overeind. Ik laat de beelden nog een keer aan me voorbij trekken en vraag me af of ik wel goed bezig ben. Was het niet beter geweest om niets meer van me te laten horen? Heb ik wel goed begrepen wat de indiaan bedoelde? Ik weet het niet meer. Bas heeft een klein huisje, dat betekent vast dat hij innerlijk niet veel ruimte heeft en zeker geen ruimte voor mij. En waarom ziet Bas er ouder en magerder uit in mijn droom?

'Mijn hemel Joy, sukkel die je bent.' Ik voel een blos opkomen. 'Luister nu eens naar wat je zelf zei tijdens de zielenreis: "hij

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

volgt mij als mijn eigen schaduw!" Hij vertegenwoordigt je schaduw en je schaduw is je angst.' Nog steeds met het schaamrood op mijn kaken denk ik aan mijn grote angst om verlaten te worden, om volkomen alleen door het leven te moeten, om door niemand ooit meer begeerd te worden, eenzaam te sterven en pas weken of zelfs maanden later gevonden te worden in een staat van verregaande ontbinding. Ik zie de mensen van de GGD met monddoeken voor mijn lijk weghalen terwijl de walging op hun gezichten staat. En die versleten ochtendjas, dat ouder en magerder zijn, is toch ook duidelijk. De situatie is versleten. Ik knik. Dat is wat de indiaan me duidelijk probeerde te maken: Bas spiegelt mijn angst en die angst staat een gelukkige relatie in de weg. Meer niet! Wat nu? Mijn bericht is weg. Ik kan dus niets anders doen dan meegaan in wat ik zelf heb gecreëerd.

's Ochtends check ik met bonzend hart mijn mailbox. Geen antwoord van Bas. Verdorie.

'Joy, houd hier mee op, je lekt energie die je beter kunt gebruiken. Bas is je man niet punt uit.' Maar als ik toch weet dat Bas mijn man niet is, waarom maak ik me dan druk over zijn antwoord? Dat weet ik best: ik heb een ongelooflijke mooie ervaring met hem gedeeld, daarom kan ik hem niet loslaten.

Ik denk terug aan een zondagochtend, inmiddels alweer een half jaar geleden en zie weer voor me hoe hij en ik in een totale versmelting lagen terwijl de zon op een betoverende manier over onze lichamen streek. Af en toe vielen we in slaap om vervolgens weer wakker te worden. Ik keek naar Bas en voelde me overstromen van liefde, ik voelde me vervuld alsof ik alles had gekregen wat ik in mijn leven wenste. Nog nooit eerder had ik dit beleefd, ook niet met mijn twee echtgenoten. Eindelijk begreep ik wat er werd bedoeld met je vervuld voelen in de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

liefde. Maar op het toppunt van mijn geluksgevoel ontwaarde ik iets in de ogen van Bas en keek hem vragend aan.

'Verlies je je niet in mij?' vroeg hij. Als een film trekt wat er volgde aan me voorbij. Met een ruk trok ik me terug en schoof naar de rand van het bed. Mijn hart ging als een razende tekeer en tranen sprongen in mijn ogen. Snel gleed ik uit bed, niet bij machte nog een woord uit te brengen. Zittend op het toilet schoot de ene gedachte na de andere dor mijn hoofd. Ik wilde weg maar kon nog niet geloven dat er een zo groot verschil in beleving kon bestaan.

'Joy, wil je een ei bij het ontbijt?'

Even zei ik niets. 'Je doet maar,' zei ik.

'Is er wat?' vroeg Bas.

'Welnee, wat zou er zijn.' Ik hoorde Bas weglopen en zette de douche aan. Ik bleef er net zo lang onder staan tot ik me in staat voelde Bas weer aan te kijken.

'Ha, daar ben je eindelijk,' zei Bas, toen ik aan tafel schoof. Hij vouwde de krant op en pakte een broodje. 'Zullen we zo een eind gaan lopen? Het is zulk prachtig weer.'

'Nee,' antwoordde ik, 'ik ga naar huis.'

'Wat heb je?'

'Wat ik heb? Pijn, dat heb ik.'

'Waarvan?'

'Van jouw botheid.'

'Wat is dat voor belachelijks?' vroeg Bas.

'Belachelijks? Noem jij het belachelijk als een vrouw zich rot schrikt van de opmerking: "verlies je je niet in mij," als ze zich net totaal aan je heeft overgegeven en vervolgens van jou een bak koud water over zich heen krijgt door een stupide opmerking? Allemachtig Bas.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Joy, je weet hoe ik in deze relatie sta. Ik heb net een huwelijk van vijfentwintig jaar achter de rug. Ik wil niet meteen weer aan iemand vastzitten. Dat weet je heel goed.‘

‘Dat is heel wat anders. Ik weet dat je dat niet wilt. Daar vraag ik toch ook niet om?’

‘Ik zag hoe je naar mij keek,’ zei Bas, ‘dan weet ik hoe laat het is.’

‘Bas, je bent een idioot. Je speelt met vuur en begrijpt er geen klap van. Ik ga weg.’

‘Dat is jammer. Maar zoals je wilt hoor. Je gaat maar.’

Het werd zwart voor mijn ogen. Ik pakte het eerste het beste van de tafel en smeet het met een klap op de grond. Het bordje spatte in honderd stukken uit elkaar.

‘Klootzak,’ riep ik, stond op en gooide de deur met een klap achter me dicht.

Mijn hart gaat opnieuw als een razende tekeer. Ik probeer de herinnering weer van me af te schudden. Dagen verstrijken maar Bas reageert niet op mijn bericht. Na vier dagen ebt de spanning daarover weg.

Ik ben bezig de rommel in de woonkamer op te ruimen. Af en toe zie ik flarden terug van mijn zielenreis. Ik herinner me gelezen te hebben dat ayahuasca soms weken doorwerkt. Als de rommel is opgeruimd en ik net wil gaan stofzuigen, staat plotseling de indiaan voor mijn neus. Ik blijf stokstijf staan en staar naar zijn indrukwekkende gestalte. Hij zegt niets en kijkt me alleen maar aan. Hij hoeft ook niets te zeggen, zijn hele wezen spreekt. Het is alsof alles wat hij me wil vertellen in me wordt gegoten. De werkelijkheid verandert op slag. Ik zie de indiaan een levensgroot boek pakken. Voordat ik het weet lig ik er plat op de grond in gerold, als de vulling van een loempia. Ik zie niets meer. Na veel geworstel lukt het mij om op te staan. Ik durf geen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

stap te verzetten uit angst ergens tegenaan te botsen. Ik blijf stil staan tot het boek langzaam doorzichtig wordt. De indiaan is nergens meer te bekennen. Voorzichtig zet ik een paar passen. Bij elke stap deint het boek mee. Ik probeer de tekst in het boek te lezen, maar ik zie slechts een paar vage strepen. Met het boek om mij heen deinend loop ik voorzichtig door de kamer. Ik begrijp dat het een boodschap moet bevatten, maar welke? Dan begint het me te dagen, op hetzelfde moment verschijnt opnieuw de indrukwekkende gestalte. De indiaan kijkt me indringend aan, zijn blik pint de mijne vast. 'Schrijf je verhaal, je zult jezelf beter begrijpen en wie weet hebben anderen er ook iets aan.'

Weer is hij verdwenen. Dan dringt het tot mij door wat hij me nog meer wilde laten weten tijdens de zielenreis. Niet alleen mijn contact met mannen is niet wat het wezen moet, maar ook het evenwicht in mijzelf tussen het mannelijke en vrouwelijke laat zeer te wensen over. Ik ben teveel gericht op de buitenwereld, mijn mannelijke kant is daarom niet verbonden met mijn eigen innerlijke wereld, mijn vrouwelijke kant. Ik hecht te veel belang aan het oordeel en de verwachtingen van anderen. De indiaan bedoelde dat ik te veel vanuit mijn hoofd leef en daardoor mijn vrouwelijke kwaliteiten verwaarloos, waardoor ik niet naar mijn hart kan luisteren en mijn intuïtie smoor. Weer fietst Bas door alles heen en ik weet niet meer wat ik ervan moet denken. Is hij dan toch de man?

Opeens schieten me de woorden van Maria – een paragnost en medium waar ik af en toe naar toe ga om mijn hoop weer op te laden - mij te binnen. 'Je ontmoet binnenkort een man die op je levenspad hoort maar er niet lang zal blijven. Hij is goed omdat hij je voor jezelf leert kiezen. Jij brengt hem ook een boodschap, alleen zal hij die niet begrijpen in de tijd dat jullie samen zijn. Pas jaren later als jij op je plaats van bestemming bent aangekomen begrijpt hij wat je hem wilde zeggen. Hij zal dan opnieuw contact

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

met je zoeken. Hij zal spijt voelen. Hij zal een eindje alleen moeten lopen. Ga hem niet redden. Hij komt er wel.'

Bas hoort dus op mijn pad. Maar niet voor lang. Bas is niet mijn man, ook dat heeft Maria mij toen verteld. 'Jouw man ken je al. Je hebt al eens met hem te maken gehad. Je zult hem opnieuw ontmoeten door jouw werk of door het zijne.' Ik was het vergeten, ik hoef mij om Bas dus niet druk te maken. Ik heb mijn excuses aangeboden, klaar is Kees. Maar mijn drammerige stemmetje klinkt niet tevreden. Het wil een reactie van Bas. Als er na vijf dagen antwoord komt, ben ik diep teleurgesteld.

Joy, ik heb geen enkele behoefte aan contact. Ik wil niets met jouw emoties te maken hebben. Mijn gevoel zegt me bovendien grote afstand van je te houden, ik wil geen nieuwe drama's in mijn leven. Ik ben net gescheiden. Wanneer er toch opnieuw contact komt, zul je mijn leefstijl dienen te respecteren.

Bas

Niets over het feit dat ik mijn excuses aanbood! En wat een vreemde laatste zin. Ik lees zijn bericht een paar keer en begrijp er niets van. Bijna vergeet ik wat de aanleiding was, om opnieuw contact te zoeken. Ineens ben ik er klaar mee en klap mijn laptop dicht.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 3

Over communicerende vaten

Op het laatste nippertje stap ik de zaal binnen waar een workshop met een channeling wordt gehouden over '*Werk en Spiritualiteit.*' Met het zweet op mijn rug plof ik op de enige lege stoel. De twee begeleiders, een vrouw en een man, zitten voor op het podium en knikken me vriendelijk toe. Als ik zit gaat de deur van de zaal dicht.

'Ook in werk speelt dualiteit een rol,' hoor ik een van de begeleiders even later zeggen. 'Werk is een vorm die de ziel, de spirit, nodig heeft om iets van zichzelf te ervaren op Aarde. Net zoals elke energie een vorm nodig heeft, een man een vrouw en de dag niet zonder nacht kan om gekend te worden.'

Dat begint veelbelovend, zo heb ik er nog niet naar gekeken. Wie weet krijg ik hier antwoord op mijn vraag hoe ik uit mijn benarde positie kan komen.

'Daarom,' zo gaat de begeleidster verder, 'worden zoveel mensen overspannen door hun werk. Hun hart en hun ziel herkennen zich niet in de vorm die het werk biedt en reageren met innerlijke onrust als signaal. Als werk in overeenstemming is met de ziel, kun je spreken van zichtbaar gemaakte liefde, zoals Kahlil Gibran het zo mooi verwoordt in zijn beroemde boek *De Profeet*. Daarvoor is het nodig in balans te zijn, het mannelijke en vrouwelijke in evenwicht te laten zijn' – ja, daar was het weer – 'ratio en intuïtie in evenwicht te brengen, evenals deskundigheid en betrokkenheid.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De tweede begeleider neemt het over. ‘Ik wil jullie vragen je ogen te sluiten en je mee te laten nemen tijdens een geleide meditatie. Stel je voor dat je in een sprookjesachtige omgeving loopt. Bijvoorbeeld een bos met de meest prachtige bloemen, bomen en struiken. Je wandelt door dit bos, je hoort de vogels fluiten, de vliegen zoemen en de zon schijnt op je huid. Kijk om je heen, wat zie je allemaal? Voel je de warmte van de zon, hoor je de geluiden van de vogels en het zoemen van de vliegen? Word je bewust van de gedachten en wensen die nu in je leven. Benoem ze voor jezelf.’

De verlangens en de informatie stromen bij me naar binnen. Ik weet nu heel zeker dat ik moet stoppen met werken. Geen nieuwe contracten meer, geen nieuwe opdrachtgevers meer. Mijn lichaam schreeuwt om rust. Het idee alleen al maakt me blij. In een flits zie ik opnieuw de bruine baan die naar mijn hoofd loopt, die ik ook tijdens mijn zielenreis heb gezien, maar ook het boek waar de indiaan me in rolde en waar ik geen aandacht meer aan heb besteed. De begeleider beëindigt de meditatie. ‘Ik wil voorstellen om even te pauzeren. Over een kwartier gaat mijn collega verder met channelen en zal ze contact maken met Jeshua, die de meesten van jullie beter kennen als Jezus. Jullie kunnen hem via haar vragen stellen.’

Enthousiast bij dit idee, sta ik op om koffie te halen. Te midden van al die mensen voel ik me net een eiland. Ik kan mijzelf er niet toe zetten om met iemand een gesprek aan te knopen. Ik ben te moe.

‘Volgens mij is iedereen weer terug en kunnen we verder gaan. Ik vraag jullie mij de gelegenheid te geven om contact te maken met Jeshua.’

Er valt een diepe stilte. Ik kijk gespannen naar de begeleidster die met gesloten ogen stil op haar stoel zit.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Wie wil beginnen?' Het blijft stil, niemand reageert. Ik wacht nog even terwijl ik om me heen kijk, geen enkele hand gaat omhoog. Ik steek mijn hand op.

'Zeg het maar,' zegt de begeleidster.

'Hoe maak ik de overstap van oud werk naar nieuw werk? Ik heb geld nodig, dus blijf ik werk doen waarvan de bezieling weg is. Ik voel me ook ontzettend moe, ik heb last van de gevolgen van een auto-ongeval van een paar jaar geleden en van de restanten van de ziekte van Lyme. Het oude werk kost me te veel energie, zoveel zelfs dat ik niets meer overhoud om mijn nieuwe werk echt te ontwikkelen. Ik wil schrijven, maar schrijven brengt meestal niet meteen of helemaal geen geld in het laatje.'

Het is even stil terwijl de begeleidster contact maakt. Al vrij snel begint ze te channelen.

'Het oude en het nieuwe zijn net communicerende vaten. Gaat je energie naar het oude, dan trekt de energie bij het nieuwe weg waardoor het nieuwe zich niet kan ontplooien. Doorvoel eerst diep van binnen wat het betekent om zoveel energie in het oude werk kwijt te raken. Daarmee creëer je de innerlijke bereidheid om het los te laten. Je hebt angst dat je niet voldoende geld zult hebben. Weet dat er genoeg geld voor je is. Het neerzetten van het nieuwe werk is het neerzetten van jezelf. Durf los te laten. Alleen als je de sprong in het diepe waagt kun je tot nieuwe ervaringen komen, dan kan het creatieve echt een plaats in je leven krijgen. De tijd hiervoor is gekomen. Heb vertrouwen dat het universum je steunt zodra je definitief loslaat. Je geeft dan de kosmos de kans je te hulp te schieten. Vasthouden aan het oude is de stroom stoppen. Je hebt iets te geven aan de wereld. Het komt van heel diep. Dat is ook het stuk dat wankelt omdat je jezelf afvraagt of je wel zo groot bent om dat te gaan doen. Het proces is gaande, ga mee in de stroom. Zeg er echt ja tegen, dan komen de dingen naar je toe. Dat wat je doet wankelen is heel

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

oud. Je hebt veel verdriet van anderen op je genomen. Dat is gaan mee resoneren met je. Van nature ben je een sjamaan, een lichtwerker, je voelt veel aan, maar je maakt geen onderscheid in dat wat van jou is en wat van anderen. Het is nodig om onderscheid te maken en dat wat niet van jou is, door je heen te laten stromen, maar ook weer uit je weg te laten gaan. Door dat niet te doen, neem je leed op je dat niet bij je hoort, dan verlies jij je slagvaardigheid en je durf. Het lijkt dan ook alsof je niet blij mag zijn als anderen het zwaar hebben. Op je nemen van energieën van anderen geeft ook verwarring bij je. Je weet dan niet meer wat jouw wensen en verlangens zijn en wat van een ander is. Je lijkt op twee benen te hinken, alsof je niet zeker weet of je de weg van de vreugde mag volgen. Een deel van je voelt heel erg mee met de hartenergie en met de creativiteit die je in je hebt. Daarnaast zijn er oude stukjes die je ineen doen krimpen en doen aarzelen. Dat maakt dat de situatie van de communicerende vaten ontstaat. Maar er is nu een steeds sterker wordend verlangen om je zaken anders te gaan doen. Dat wat echt van jou is eist je meer en meer op. Stop daar je energie in. Dat wat echt bij je hoort heeft het onafhankelijke dat je nodig hebt om te zijn wie je in wezen bent.'

De rest van de dag gaat snel voorbij. De hele weg naar huis blijven de woorden van Jeshua nagalmen en maken me afwisselend blij en bang. Het is tijd voor het nieuwe, laat los. En waar heb ik toch eerder gehoord dat ik een lichtwerker ben? Oh wacht eens, dat kwam ook van Maria. Als een echo uit het verleden klinkt de stem van Maria.

'Je krijgt de waarschuwing onderscheid te maken tussen wat goed voor je is en wat niet. Kies eens echt. Vooral met betrekking tot je werk en je relaties met mannen. Je bent op Aarde gekomen om de goddelijke liefde te ervaren in een relatie. Ga niet voor minder, denk daaraan. Daarvoor zul je wel eerst met jezelf in

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

harmonie moeten komen, met je mannelijke en vrouwelijke kant. Je bent een lichtwerker, weet je dat wel?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 4

Raad vragen aan Maria

Dagen zingt het in mijn hoofd, laat maar los, laat maar los. Hoe? Opdrachtgevers bellen en zeggen: 'ik stop?' En dan? Een lege bankrekening? Nee, ik moet er niet aan denken, voorlopig werk ik door. Als ik 's ochtends in de spiegel kijk, wil ik het liefst weer naar mijn bed. Angst jaagt me naar mijn werk. Als ik 's avonds weer bij mijn voordeur sta, herinner ik me zelden hoe ik daar ben gekomen. Nacht na nacht droom ik alles aan elkaar.

'Angsthaas,' scheld ik mezelf uit als ik mijn restanten in de spiegel bekijk, 'je kunt hooguit failliet gaan en dat doen er wel meer.' Het idee alleen al.

'Maar je hebt toch gezien hoe ziek je bent tijdens die zielenreis,' zegt Sofia, mijn beste vriendin, op een avond als ik bij haar mijn hart uitstort. 'Mens, waag het erop. Er is altijd nog zoiets als een sociale dienst.'

'In de bijstand? Van mijn leven niet.'

'Dan moet je het zelf maar weten, maar de sociale dienst lijkt mij beter dan je gezondheid verder naar de knoppen helpen.'

'Ik ga nog een keer naar Maria.'

'Kind doe toch eens iets wat elk gezond denkend mens zou doen: ga terug naar je huisarts,' zegt Sofia.

'Wat heb ik daar nog te zoeken? Ik heb het hele medische circus al gehad. Moet dat nog een keer? Moet ik zo iemand worden, die telkens weer aan het bureau van de huisarts zit te mekkeren: "dokter, ik voel me niet goed, dokter wat moet ik doen?" Gatver Sofia, nee, dank je wel. Ik zoek het zelf wel uit.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Oh meisje, wat een toeval, er heeft net iemand afgezegd. Schikt het je vanmiddag?' zegt Maria, als ik bel voor een afspraak.

'Vanmiddag al, wat fijn. Dit is door de goden geregeld. Ik kom eraan.'

'Ik mag je een wens laten doen,' is het eerste wat Maria stralend als altijd zegt, 'die komt uit. Dit komt van boven.'

Verbaasd kijk ik haar aan. Van de weeromstuit begin ik ook te stralen. Zonder aarzeling doe ik in stilte mijn wens: een prachtige vervullende liefdesrelatie. Maria schudt de kaarten en geeft ze dan aan mij om ook te schudden. Daarna legt ze de kaarten in het voor mij zo langzamerhand vertrouwde patroon.

'Het grote geluk komt eraan', begint ze. 'Als het zover is, moet je er niet mee te koop lopen. Je mag er wel over praten, maar niet je geluk van de daken schreeuwen. Ik weet dat het een hele klus voor je zal zijn om je mond te houden, toch is dat het beste wat je kunt doen. Een donkerharige vrouw zal namelijk ziekelijk jaloers zijn en proberen je geluk te verstoren, maar het hoort op je pad. Je krijg er meer inzicht door en je leert voorbij te gaan aan praatjes. Zo te zien heb je een diep gewortelde angst voor macht, die ook verbonden is aan angst voor dat wat mensen achter je rug over je zeggen en waar jij je niet tegen kunt verdedigen. Je hebt er ervaring mee opgedaan in vorige levens. Dit is iets wat je hebt te overwinnen. Uit angst voor dit fenomeen heb je mensen nogal eens naar de mond gepraat. Doe dat nooit meer, het tast je wezen aan.'

'Verdorie Maria, krijg ik daar weer mee te maken? Ik krijg het altijd Spaans benauwd van jaloerse en kletsende mensen, ik weet niet hoe ik daarmee om kan gaan, ik vind het zo ingewikkeld, bovendien herken ik jaloezie pas als ik middenin de intriges zit.'

'Je bent naïef, je laat je voor de gek houden. Luister niet naar wat mensen zeggen maar neem waar wat je intuïtie en je hart je vertellen. Je moet meer vertrouwen krijgen in jezelf, dan kun je

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

deze situaties ook beter aan. Je hebt nog steeds last van een grote vernedering uit de tijd toen je een kind was. Er is toen iets in je geknakt. Sindsdien heb je bergen verzet en nu liggen al heel veel hindernissen achter je. Je raakt nog meer verlicht. Toen je hier kwam was het alsof er een dichte mist om je heen hing. Je bent in de tijd dat je bij me komt al flink veranderd, het is alsof het licht al meer door je heen schijnt. Je bent een echte laatbloeier. Je moet nog wel wat oud verdriet verwerken, dat heb je niet voldoende gedaan.'

'Ik heb de laatste tijd toch heel wat afgehuild, moet ik nog meer verwerken?'

Maria gaat verder zonder op mijn woorden in te gaan. 'Wat ben je van plan? Ga je een boek schrijven?'

'Dat is nu net waarom ik een afspraak met je heb gemaakt. Ik wil zo graag schrijven maar mijn energie gaat op aan mijn werk. Ik durf het niet los te laten. Al ben ik nog zo kapot, ik weet niet waar ik zonder de inkomsten van mijn werk van zou moeten leven.'

'Meisje, meisje, vertrouw toch eens op jezelf.'

Ik voel me weer kind bij de woorden meisje, meisje, alsof Maria even op mij past.

'Het boek dat je wilt schrijven wordt uitgegeven. Ik zie drie mensen binnen de uitgeverij ermee aan het werk. Er komt nu wat geld betreft weinig binnen, dat verandert. Je zult veel meer binnen krijgen, zowel zakelijk als privé. Heb vertrouwen. Je moet wel oppassen. Een man wil je iets laten ondertekenen. Iets wat niet goed is voor je. Kijk heel goed uit als je gevraagd wordt iets te ondertekenen.'

Dat is ook niet voor het eerst dat Maria me dit vertelt. Ik word er telkens schichtig van. De gedachte verdwijnt snel naar de achtergrond, door het geweldige nieuws dat mijn boek zal worden uitgegeven. Ik twijfel niet aan deze voorspelling want tot nu

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

toe is alles wat ze heeft verteld, uitgekomen. Ik denk aan haar eerdere accurate voorspellingen, vooral op het gebied van relaties. Als ik weer eens enthousiast over mijn nieuwe geliefde vertelde, begon Maria te zuchten en met haar hoofd te schudden. Ook Bas was er de vorige keer dat ik bij Maria was, niet best vanaf gekomen. 'Hij weet niet wat liefde is, dat heeft hij nog niet echt in zijn leven ervaren. Wanneer houd je eens op met die scharrelmannen? Dat hoeft echt niet meer. Luister eens goed naar me: je bent in contact gekomen met mannen die het wisselen van partners verwarren met het hebben van vrijheid. Deze mannen voelen zich benauwd in de relatie die ze hebben. Ze hebben het gevoel dat hun partner ze bij de keel heeft. Ha, ha, meestal hebben ze zichzelf bij de keel, de relatie vraagt iets wat angst oproept, daar moet op zo'n moment naar gekeken worden in plaats van er vandoor te gaan. De ware vrijheid zit hem in het aangaan van een werkelijk verbinding en je realiseren dat de partner die je hebt uitgekozen je spiegel is en dat als je de neiging hebt er bij weg te willen, je in feite weg wilt van jezelf, van je eigen angst. Natuurlijk zijn er situaties waarin je moet besluiten je partner los te laten.' De woorden die Maria toen sprak echoën nog na in mijn hoofd. Snel keer ik terug naar wat Maria nu vertelt. 'Jouw man is vlakbij, hij ligt op één lijn met je. Hij staat zo ongeveer voor je neus. Wanneer hij er is en dat kan echt niet lang meer duren, hebben jullie allebei nog wel wat te overwinnen. Hij heeft nog een innerlijke strijd. Er ligt nog een berg voor hem, jij hebt de bergen grotendeels achter je gelaten. Jullie zijn overigens allebei stijfkoppen. Hij heeft het een periode moeilijker dan jij. Deze man is echt goed, zorg dat je hem houdt.'

'Ja, dat is allemaal prachtig maar er valt nog niets te houden, eerst tegenkomen lijkt me.'

Maria reageert niet op deze opmerking en bergt de kaarten op.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Als ik weer buiten sta voel ik me al stukken beter. Zingend rijd ik terug naar huis.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 5

Een echo uit het verleden

Voordat ik naar huis rijd, besluit ik eerst langs de postbus te rijden. Nog steeds zachtjes neuriënd pak ik de post eruit en kijk de stapel door. Met een ruk blijf ik staan. Een brief met een bekend logo staart me aan: Max Tan, advocaten en procureurs. Max Tan, de advocaat die mijn tweede echtgenoot Mahmood ooit uit de nesten probeerde te halen. Wat heeft dit te betekenen? In de auto maak ik snel de envelop open. Iets wordt wakker. Alles om me heen ben ik op slag vergeten. In een oogwenk vallen de puzzelstukjes op hun plaats. Max is de man waar Maria het al een hele tijd over heeft. Ik was hem volkomen vergeten. Ik staar nog even naar de brief en begin te lezen. Even later laat ik de brief zakken en staar voor me uit. Een ding weet ik zeker: dit muisje krijgt een heel lang staartje als ik besluit in te gaan op het verzoek van Max om contact met hem op te nemen, om met hem een oude geschiedenis door te nemen die kennelijk opnieuw actueel is geworden.

Thuisgekomen lees ik de brief nog een keer. Zonder verder aarzelen, pak ik de telefoon.

'Max Tan.' De warme stem van Max stelt me direct gerust.

'Met Joy.'

Even is het stil en ik vervolg: 'ik werd verrast door je brief. Dat is een tijd geleden dat ik je sprak.'

'Dat is inderdaad even geleden, maar ik herken je stem direct.'

Mijn hart maakt een vreugdesprongetje.

'Wanneer hebben we elkaar voor het laatst gesproken?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Eens even denken, Sam was al geboren en Mahmood en ik waren net terug in Nederland. Een jaar of dertien geleden denk ik,' antwoord ik.

'Dat kan wel kloppen.'

'Je wilde praten over de kwestie die Mahmood weer bezig houdt?'

'Inderdaad. Mahmood wil alsnog de Nederlandse Staat aanklagen vanwege de in zijn ogen onterechte uitzetting in 1993. Ik schreef je al dat het archief net is opgeschoond. Ik zou een afspraak met je willen maken om de gang van zaken van destijds door te nemen, zodat ik kan bepalen of het zin heeft een procedure aan te spannen. Nogmaals het is allerminst een verplichting.'

'Ik heb sinds Sam het huis uit is nauwelijks contact met Mahmood en zit er ook niet om te springen. Maar ik wil er wel een keer met je over komen praten, ook omdat ik er destijds van overtuigd was dat de uitzetting onrechtmatig was.'

'Als je dat zou willen doen, graag.'

Nadat ik de telefoon heb neergelegd blijf ik nog tijden stil voor me uit staren. Vrijdag zie ik Max terug. De rest van de dag voel ik me lichtelijk wezenloos.

's Avonds bel ik Sofia. 'Zo te horen heb je weer eens iets meegemaakt,' zegt ze, zodra ze mijn stem hoort.

'Ik heb de man van mijn leven ontmoet.'

'Wat!'

'Ik heb..'

'Ik verstond je wel. Hoe is dat zo gekomen?'

'Het is de advocaat die Mahmood en ik hadden toen hij problemen kreeg met zijn verblijfsvergunning. Hij - Max heet hij trouwens - heeft me een brief gestuurd, omdat Mahmood de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Nederlandse Staat wil aanklagen vanwege alles wat er destijds is misgegaan. Hij is informatie aan het verzamelen.'

'Joy, alsjeblieft, je gaat je toch niet weer met Mahmood inlaten?'

'Nee, natuurlijk niet,' reageer ik.

'Hmm,' bromt Sofia, 'het geeft me geen goed gevoel, dat kan ik je wel vertellen.'

'Doe niet zo raar, ik ga alleen maar mijn verhaal doen, waarschijnlijk een batterij vragen beantwoorden, meer valt er niet te doen. Vanmiddag was ik bij Maria en die voorspelde me dat dé man bijna voor mijn neus stond. Twee uur later vind ik de brief van Max in mijn postbus. Alle puzzelstukjes vielen op hun plaats. Echt alles klopt bij de beschrijving die Maria van de man gaf. En weet je wat het meest frappante is? dat ik het eigenlijk wel wist. Ik was hem alleen vergeten.'

'Dat is belachelijk! Hoe kun je zoiets vergeten? En waarom weet ik daar weer niets van?'

'Geen idee, heb ik je destijds nooit iets over hem verteld?'

'Niet dat ik me kan herinneren. Hoelang heb je hem trouwens niet gezien?' vraagt Sofia.

'Een jaar of dertien ongeveer. Weet je ineens heb ik rust. Het is alsof ik ontspannen naar een film kijk en benieuwd ben hoe het verhaal zal aflopen, terwijl ik zeker weet dat het goed afloopt. Ik kan de hele wereld aan.'

'Ik ben benieuwd maar wel oppassen, zoveel reserves heb je niet, dit gaat je vast en zeker een berg energie kosten. Ik voel het aan mijn water.'

'Lieverd, maak je geen zorgen, ik heb ineens bergen energie.'

'Wanneer heb je met die man afgesproken?'

'Vrijdag, eind van de middag.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Jammer, dan ben ik er niet, anders hadden we wat af kunnen spreken. Laten we sowieso gauw iets afspreken en houd me op de hoogte hè?'

Amsterdam. Oude herinneringen komen en gaan terwijl ik op weg ben naar Max. Ik zie mijzelf weer als twintigjarige op de fiets, dansend tot de vroege ochtend, zittend in de mooiste zaal van de universiteitsbibliotheek en met mijn vrienden in de kroeg. Ik zie Freek plotseling naast me staan en vragen: 'heb je misschien een vuurtje voor me?' Ik voel opnieuw de vonk die over sloeg. Verlang ik terug naar die tijd? Het was de meest zorgeloze tijd van mijn leven, alleen bleek in de jaren die volgden dat Freek alles behalve de gedroomde prins was. Nee, laat dit verleden maar waar het hoort.

Omdat het kantoor van Max nog steeds op dezelfde plek aan een van de grachten is, loop ik er zonder te hoeven zoeken naar toe. Wat een heerlijke zonnige dag en wat heerlijk om hier langs de grachten te lopen. Vreemd trouwens dat ik helemaal niet nerveus ben. Integendeel zelfs, ik ben zo kalm als wat, ik heb het volste vertrouwen in de goede afloop en ik weet een ding zeker: deze ontmoeting hoort op mijn pad. Ruim op tijd stap ik de statige marmeren gang binnen van het pand waar het kantoor is gevestigd. Alles ziet er nog hetzelfde uit. Hoe is het mogelijk dat iets stil gestaan lijkt te hebben terwijl mijn leven zoveel veranderingen heeft gekend? Een vrouw komt me tegemoet en neemt mijn jas aan. Als ik in de wachtruimte ga zitten, loopt een teckel kwispelstaartend op me af. Ik aai hem over zijn kop. Met een diepe zucht laat hij zich naast mijn stoel op de grond zakken. Ik pak een krant en ga rustig zitten lezen. Tien minuten later komt Max de trap af lopen die recht tegenover de wachtruimte is. Mijn ogen nemen hem snel op: hij is prachtig gekleed en langer dan ik me herinner. Zijn haar is ondertussen wit geworden, net als het

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

mijne. Ik voel een lach verschijnen op mijn gezicht en zie ook een lach op zijn gezicht verschijnen.

'Dag Joy, je hebt gezelschap gekregen van onze waakhond zie ik. Ga je mee naar boven?'

We lopen de prachtig gebeeldhouwde houten trap op. Dan sta ik in het kantoor van Max en kijk even rond. De inrichting is veranderd, minder rommelig, het oogt zakelijker, moderner, met hier en daar een persoonlijke noot. Op de vensterbank staat een foto van een vrouw met lang blond haar en een klein kind. Wie is dat? Ik druk de opkomende gedachte snel weg.

'Ja, Mahmood belde me op een avond thuis, ga zitten trouwens. Ik hoorde ineens een stem uit een ver verleden. Hij vroeg mij om deze zaak op me te nemen.'

Max valt meteen met de deur in huis. Geen hoe-gaat-het-met-jou-met-mij-gaat-het-goed, maar direct ter zake. 'Mahmood heeft je thuis gebeld?' vraag ik.

'Ik ben onlangs gescheiden en verhuisd. En sindsdien sta ik in het telefoonboek. Ik vermoed dat hij me daarin heeft gevonden.'

Max is gescheiden, mooi zo. Mag ik natuurlijk niet denken. Niet afdwalen, anders ben ik zo de draad kwijt dankzij de whiplash en dat is slecht voor de geweldige indruk die ik van plan ben om achter te laten. 'Ik heb nog een dichtgeplakte doos met allerlei paperassen van Mahmood op zolder staan. Er kunnen wat bruikbare papieren tussen zitten,' hoor ik mijzelf ineens zeggen.

´Doe me een plezier en haal die doos van zolder en kijk wat er aan papieren die behulpzaam kunnen zijn in zitten,´ zegt Max.

´Oké,´ zeg ik, terwijl ik bedenk dat me dat niet in de koude kleren zal gaan zitten. Twee uur later pakt Max de papieren bij elkaar ten teken dat het gesprek is afgelopen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Dank je,’ zeg ik als Max mij zijn visitekaartje aanreikt. ´Ik zou je niet herkend hebben op straat, maar jij mij waarschijnlijk ook niet,´ zeg ik onderweg naar de deur.

´Ik jou wel,´ antwoordt Max, ´ik herken je aan je uitstraling.’

Als datgene wat je gevonden hebt zuiver is, zal het nooit vergaan en je zult het terugvinden als je terugkeert,’ hoor ik plotseling in mijn hoofd. Een herinnering uit een boek van Paulo Coelho.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 6

Nog een echo

De volgende ochtend word ik onrustig wakker, het ging net zo goed de laatste dagen. Ik sta - al is het zaterdag - om zeven uur naast mijn bed. Ik wil eerst een eind wandelen langs de rivier. Buiten is het knisperig koud, het heeft kennelijk gevroren. Er hangt een diepe stilte alsof ik het enige levende wezen ben dat zich buiten waagt. Het begint al licht te worden en op een enkele jogger na ben ik de enige die er loopt. De rivier stroomt rustig, hier en daar vliegt een meeuw krijsend over, eenden kwaken en ik geniet ondanks mijn onrust. Allerlei gedachten spelen door mijn hoofd en Max wandelt door alles heen.

Thuisgekomen besluit ik eerst boodschappen te gaan doen. Ik gedraag me zo chaotisch dat ik, voordat ik op weg ben naar de stad, minstens drie keer weer naar binnen moet omdat ik weer iets ben vergeten. Terwijl ik boodschappen doe kan ik maar aan een ding denken: die doos moet open. Belachelijk trouwens dat ik al die paperassen van Mahmood nog steeds in huis heb.

Eenmaal weer thuis ga ik op zolder op zoek naar de doos. Ik sleep het loodzware ding met moeite de trappen af, pak een vuilniszak en een kleine doos om spullen die echt van Mahmood zijn in te doen. Die stuur ik wel op. Ik pak het ene na het andere papier uit de doos. Jaren van ellende en wanhoop komen voorbij. Ik voel een diep medelijden met die twee mensen die zo hebben geknokt om als gezin in Nederland te mogen leven. Soms begrijp ik het leven niet: waarom krijgt de een alles voor elkaar en zelfs zonder al te veel moeite en lukt de ander zo weinig terwijl diegene minstens zoveel inspanning pleegt? Ik zucht eens en

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ga verder. Om twaalf uur liggen de meeste paperassen in stapeltjes om me heen. Ik heb ze voorlopig vluchtig geordend door er even een blik op te werpen. Dat alleen al bleek genoeg om de bijpassende herinnering levendig te maken. Wat overblijft zijn twee video's, een paar dictafoon tapes, een zilveren aansteker en een zijden sjaal die Mahmood voor mij had gemaakt tijdens een van zijn vele opnames in een psychiatrisch ziekenhuis. *For Joy with Love* staat er op geschilderd samen met een paar bloemen. Ik staar er even naar en besluit alles weg te gooien. Geen sentimenteel gedoe maar grote schoonmaak. Een videoband houd ik voor Sam. De andere band trek ik uit de doos en knip hem aan stukken. De brieven van Mahmood versnipper ik. Nadat ik alle paperassen, rapporten en brieven heb uitgezocht en op datum gelegd, maak ik een selectie voor Max. Hoe meer ik lees, hoe beroerder ik word. Wat ik destijds schreef maakt nu een kinderlijke indruk op me. Ik vind het niet prettig op zijn zachtst gezegd dat Max alles zal lezen. Wat een feest.

Omdat ik al die paperassen niet op de post wil doen en Max graag nog een keer wil zien, stuur ik hem een email met de vraag om een afspraak.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 7

Het besluit

Nadat ik weer een nacht meer wakend dan slapend door heb gebracht is van mijn even opgeleefde energie weinig meer over. Toch ga ik naar een klant om aan een drie dagen durende opdracht te beginnen. Op weg er naar toe voel ik me ronduit ziek. Met moeite krijg ik de eerste dag mijn werk af. Het tempo is zoals gewoonlijk moordend hoog. Mijn hart bonst van vermoeidheid zo hard dat iedereen het volgens mij kan horen. De informatie die ik verzamel op mijn rondgang door het bedrijf van de klant kan ik nauwelijks verwerken. De afsluiting van de dag met de directie kost me het laatste beetje energie.

Thuisgekomen pak ik iets uit de vriezer en zet het in de oven. Na het eten ga ik in bad om mijn hoofd tot rust te brengen want morgen moet ik voor dag en dauw weer op om op tijd bij mijn klant te zijn. Ik lig in bad en wil maar een ding: niets, helemaal niets meer hoeven doen, eeuwig dobberen in het water. De realiteit dringt zich direct op: waar moet ik van leven als ik werkelijk alles loslaat? Hoe moet ik de lening afbetalen die ik heb afgesloten om mijn bedrijfje te kunnen uitbreiden? De sociale dienst betaalt die heus niet af. Failliet gaan? Ik ril. Het ene rampenscenario na het andere trekt aan mijn verbeelding voorbij. Ik zie hordes deurwaarders op mij afkomen, verwijtende blikken van een in lompen gehulde Sam omdat ik zijn studie niet meer kan betalen en hem niet meer kan onderhouden, boze klanten en tot slot: een daklozenbestaan. Ik blijf wel werken.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Aan het eind van de volgende dag zit ik aan de grote glimmende mahoniehouten tafel met de voltallige directie als ik plotseling het gevoel krijg alsof al het bloed uit mijn hoofd trekt. De wereld draait om me heen, de stemmen van de directieleden verdwijnen naar de verte en een ijzige kou kruipt langzaam omhoog.

'Gaat het weer?' Een van de directieleden staat over me heen gebogen en ik lig op de grond. Met een ruk schiet ik overeind.

'Voorzichtig,' zegt de man.

'Neem u me niet kwalijk, ik voel me niet helemaal in orde,' zeg ik.

'Gaat u maar rustig zitten, mijn collega schenkt een glaasje water voor u in.' De man kijkt me nerveus aan. Het is doodstil. Alle blikken zijn op mij gericht. Het glaasje water komt. Braaf drink ik het op. Hoe moet het nu verder? Ik raap het allerlaatste restje energie bij elkaar.

'Heren, kunnen we even pauzeren? Ik schat dat ik nog een uur nodig heb om u mijn laatste vragen te stellen. Morgen zal ik nog een dag interviews afnemen in de werkplaatsen, de kantine en in het magazijn, dan heb ik alles om de rapportage te kunnen schrijven.' Dit moet lukken, denk ik, hier moet ik me nog doorheen slepen. Dan krijg ik deze opdracht betaald en kan ik weer een maand verder.

Die nacht neem ik twee slaaptabletten. De volgende dag sleep ik me opnieuw door de organisatie en geef om klokslag drie uur mijn voorlopige conclusies. De dag erop schrijf ik met mijn laatste beetje energie de rapportage. Vrijdag hang ik voor de zoveelste keer als dweil op de bank en weet een ding: ik houd het niet meer vol, ik zal een oplossing moeten bedenken maar weiger de enige die me te binnen schiet. Voor de week erop staat er weer een opdracht in mijn agenda en morgen heb ik met een vriend afgesproken om te gaan wandelen. Kan ik die niet beter afbellen? Nee, denk ik, ik knap vast op van een boswandeling.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Zullen we de korte of de lange route nemen?'

'De korte graag,' zeg ik.

'Moe?'

'Heel erg, mijn oren suizen alsof er een zwerm bijen inzit, maar laten we het er verder niet over hebben.'

'Je ziet er ook niet bepaald florissant uit.'

'Ik weet het.'

Als we na de wandeling in de keuken van vriendlief theedrinken voel ik me meer dan beroerd. 'Ik voel me niet lekker,' breng ik even later nog net uit, terwijl ik me weg voel glijden.

Twee handen pakken me vast en voor ik het weet, lig ik op de bank. Ik krijg kussens in mijn rug en een warme deken over me heen. 'Zo, nu blijf je daar liggen tot ik weer kleur op je wangen zie, desnoods blijf je het hele weekend want zo laat ik je niet naar huis rijden,' klinkt het gedecideerd. Ik heb niet eens de energie om antwoord te geven. De open haard wordt aangemaakt en vriendlief neemt de andere bank om mij in de gaten te houden.

Twee uur verstrijken in stilte. Dan komt zomaar uit het niets een zeker weten: zo kan ik niet langer doorgaan. Ik stop met werken en wel nu. Kome wat er komt. Vastberadenheid maakt zich van mij meester. Het is nu echt afgelopen. 'Ik ga nu stoppen met werken. Ik kan niet meer.' De woorden glippen zomaar uit mijn mond alsof ik het niet zelf ben die tot dit besluit is gekomen.

'Nou dat lijkt me een heel verstandige beslissing, daar drinken we een glaasje op.'

Dat glaasje lijkt me niet helemaal het verstandigste, maar ik voel me wel blij genoeg met mijn beslissing om het te vieren. De fles komt op tafel en ik nip een paar slokjes naar binnen. Tegen de tijd dat het bijna donker is en ik kennelijk voldoende kleur

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

heb om te mogen vertrekken, rijd ik langzaam naar huis. Onderweg begint de betekenis van mijn besluit tot me door te dringen.

'Ik heb me bij de sociale dienst gemeld,' zeg ik, als Sofia me een week later belt. 'Ik ben de hele week bezig geweest om ik weet niet hoeveel formulieren in te vullen, bankafschriften en weet ik wat allemaal te verzamelen, mijn opdrachtgevers te woord te staan en vervanging te vinden en een echte letselschadeadvocaat in te schakelen, want ik heb geen vertrouwen meer in de jurist van de rechtsbijstandsverzekeraar. Maar het is achter de rug en ik voel me honderd kilo lichter, ik kan eindelijk uitrusten.'

'Dat klinkt goed,' zegt Sofia, 'nu zul je vast opknappen.'

'Ik hoop het. Mijn moeder heeft me bovendien toegezegd dat, zo lang het nodig is, zij mijn inkomen aanvult.'

'Zie je wel, het komt allemaal goed.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 8

Een haperende bekentenis

Ik kijk naar buiten waar niets lijkt te bewegen. Het is alsof een grote kale vlakte zich voor me uitstrekt. Nergens een lichtpuntje. Alles ziet er grijs en akelig uit. Ik ben eindelijk begonnen met schrijven en wil zo weer naar boven om verder te gaan. Elke dag probeer ik een uurtje of twee aan mijn verhaal te werken. Als ik teruglees wat ik heb geschreven, begrijp ik niet waar de indiaan het over had: ik zou mijzelf beter gaan begrijpen? Ik begrijp er geen bal van. Ik kijk eens naar de stapel zelfhulpboeken met veelbelovende titels die ik nog wil lezen. Vanmiddag komt de hulp van de thuiszorg mijn huis schoonmaken. Ik zou blij moeten zijn maar voel me er alleen maar slechter door. Zelfs het vooruitzicht van een tweede bezoek aan Max kan mij niet opbeuren. Ik heb geen idee waarin ik terecht ben gekomen. Ik staar weer voor mij uit en vraag me af of ik wel de juiste keuzes heb gemaakt. Ik vind mijzelf zo zielig en het leven zo oneerlijk dat er vanzelf tranen komen, eindeloos veel tranen die urenlang over mijn wangen lopen.

Als de dag van de nieuwe afspraak nadert knap ik iets op. Ik heb mij voorgenomen om Max een klein beetje te vertellen over de gevoelens die ik voor hem koester. Mijn hart verdraagt geen nieuwe ballast. In de e-mailberichten die ondertussen heen en weer zijn gegaan om te overleggen en een afspraak te maken, heb ik opmerkingen gemaakt die op zijn minst vreemd genoemd kunnen worden. Daardoor is er iets ontstaan wat ik niet prettig vind. Het is net alsof de trein naast het spoor is gaan lopen. Ik

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ben gespannen geraakt omdat ik bezig ben met de indruk die ik op Max wil maken. Het lijkt wel of ik holderdebolder dertien jaar terug in de tijd ben gevallen en opnieuw die totaal ontredderde vrouw van toen ben geworden. Terwijl ik probeerde ondanks alle vreselijke epistels om geen verkeerde indruk te geven, lijkt het er op dat ik dat juist heb bewerkstelligd.

In de trein op weg naar Max vraag ik me af hoe ik hem het beste iets over mijn gevoelens kan vertellen. In gedachten begin ik op wel tien verschillende manieren het gesprek en geen enkele klinkt mij goed in de oren. Klokslag elf uur sta ik weer voor zijn kantoor. De teckel begroet mij alsof ik een oude kennis ben en ook Max herhaalt hetzelfde ritueel als de vorige keer. Zwijgend lopen we de trap op. Ik zoek een plek aan de tafel en leg mijn dossier neer. Max pakt het op, slaat het open en begint te lezen, terwijl hij zich ondertussen in een stoel laat zakken. Ik zie al die pijnlijke paperassen door zijn vingers gaan en voel me steeds akeliger worden.

'Ik zie het al dat wordt lezen,' hoor ik hem zeggen.

Ja, denk ik, dat wordt lezen en dan? Ik observeer Max terwijl hij verder gaat. Zijn ogen glijden over de pagina's, af en toe mompelt hij iets, bladert dan weer verder en stelt af en toe een vraag. Max leest alsof hij eigenlijk een bril nodig heeft. Hij ziet er moe uit en in zijn ogen staat een verdrietige blik. Wat een verschil met de vorige ontmoeting. Toen leek hij te bruisen van levenslust. Het liefst vraag ik hem direct wat er aan de hand is, maar iets weerhoudt mij. Er staat vandaag een stevige muur om hem heen. Meestal ben ik wel goed in het slechten van barricades, maar ik durf bij Max geen poging te ondernemen om die omver te halen. Ik hoor mijzelf een halfslachtige poging doen om te vertellen wat ik op mijn hart heb, maar het arriveert niet zie ik. Ik leg mij er bij neer. Op dat moment voel ik dat ik nog een lange

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

weg heb te gaan. Eerst zal ik met mijzelf schoon schip moeten maken. Een groot gevoel van droefheid overvalt me en ik wil zo snel mogelijk weg. Max lijkt niets te merken. Telkens probeer ik het gesprek naar een einde te praten maar het lukt me niet. Na twee uur begeleidt Max mij weer naar de buitendeur.

Hoe ik er ben gekomen weet ik niet meer, maar een kwartier later sta ik middenin de Jordaan voor het grappige huisje van Sofia. Het is zo smal en klein dat er per verdieping maar één langgerekte kamer is waar je met twee stappen van de ene muur naar de andere loopt. Ik voel mij er thuis. Met thee op de bank doe ik mijn verslag.

'Joy, ik vind echt dat je Max moet laten weten wat er gaande is. Je moet open kaart spelen. Denk even aan mijn eindeloze gedoe met Jan. Uiteindelijk, toen ik niet anders meer kon en hem alles had opgebiecht, bleek hij echt niets door te hebben gehad, echt helemaal niets. Ik had mijzelf jaren ellende kunnen besparen als ik direct had gezegd wat er zich bij mij afspeelde. Echt hoor, je moet het jezelf niet aandoen om niets te zeggen.'

'Het lukte mij niet, misschien omdat ik het nu niet moet doen. Het is alsof iets zegt ermee te wachten.'
Sofia kijkt mij eens aan en haalt haar schouders op. 'Je moet het natuurlijk zelf weten, ik zou het wel doen.'

De rest van de dag probeer ik Max van mij af te zetten, wat natuurlijk niet lukt. Ik blijf mij afvragen wat de communicatie doet haperen.

Dagenlang blijft mijn stemming ver beneden nul, daarom besluit ik om opnieuw Maria te raadplegen. Het strenge stemmetje van binnen dat maant het zelf te doen leg ik het zwijgen op. Ik wil hulp en gerust gesteld worden en bel om een afspraak te maken. Daarna droom ik nachtenlang alles aan elkaar.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 9

Een Engel op bezoek

Op een nacht lig ik weer eens te draaien en te rommelen zonder de slaap te kunnen vatten. Klaarwakker ben ik. Na een uur of twee geef ik het op en ga naar beneden om iets warms te drinken. Met de beker in mijn hand zak ik op de bank en kijk zoals gewoonlijk naar de donkere nacht. Af en toe schuiven flarden wolken voor de sikkelvormige maan wat een spookachtig effect geeft. Zo blijf ik een poosje zitten. Dan voel ik een zacht briesje om mijn hoofd. Eerst besteed ik er geen aandacht aan maar na enige tijd wordt het me toch te bar. Het bovenlicht is dicht, de deuren ook en de gordijnen hangen doodstil. Waar komt dat briesje vandaan? Ik kijk nog eens goed om me heen. Nog steeds voel ik een luchtstroom om me heen die nergens speciaal vandaan lijkt te komen. Dan blijft het aan mijn rechterkant hangen. Ik sta op en ga ergens anders zitten. Ook daar blijft het briesje voelbaar en weer alleen aan mijn rechterkant, terwijl ik nu met mijn gezicht de andere kant op zit. Vreemd. Ik verwissel nog een keer van plaats. Even lijkt het briesje verdwenen maar al snel voel ik het weer. Wat is dit? Ik kijk de kamer opnieuw rond voor zover dat mogelijk is in het donker, maar zie niets. Gek, het is net alsof ik niet alleen ben. Weer strijkt er een zachte wind langs mijn hoofd. Ik begrijp er niets van. De gordijnen hangen werkelijk doodstil en ik hoor buiten ook niet het geluid van een stevige wind. Wel verdorie, wat heeft dit te betekenen? Ik kijk nog eens goed om mij heen. Niets te zien. Toch heb ik echt het gevoel dat ik niet alleen ben. Ik wacht af. Een zachte wind strijkt langs mijn gezicht, alsof iemand me heel zachtjes aait. Ineens hoor ik een

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

stem. De stem spreekt alleen niet hardop, maar lijkt de woorden in mijn hoofd te planten. Aha, misschien de indiaan die weer contact zoekt.

'Goedenacht Joy, blijf rustig zitten. Schrik niet, je bent veilig. Ik ben hier om je te helpen herinneren aan het voornemen dat je had voordat je aan dit leven begon.'

Nu ben ik pas echt wakker. Dit klinkt anders dan de indiaan. Wie is dit? En welk voornemen?

'Veel mensen komen met een vooropgezet plan op Aarde met geen andere bedoeling dan om ervaringen op te doen die bijdragen aan de groei van de ziel.'

Wie het ook is die mij een boodschap komt brengen, hij – het klinkt als een hij – kan ook mijn gedachten lezen.

'Wij hier aan de andere kant kunnen inderdaad gedachten lezen en ook overbrengen. We communiceren telepathisch.'

'Eigenlijk is het wel prettig om zo geluidloos te communiceren,' reageer ik dan ook maar zonder woorden.

'Inderdaad. Waar ik vannacht voor ben gekomen, is om je te helpen herinneren aan je voornemen om in dit leven de opgedane ervaringen van meerdere levens te verwerken en in harmonie met jezelf te leven onder leiding van je geest. Twee jaar geleden kreeg je een ongeluk. Het was de bedoeling je daarmee wakker te schudden. Je negeerde de oproep en werkte door terwijl je lichaam aangaf rust nodig te hebben en je hart je vertelde dat je werk deed dat niet bij je paste. Omdat het nu echt tijd voor je is om wakker te worden en je voornemen waar te maken, ben ik gekomen. Gelukkig ben je geïnteresseerd geraakt in de geestelijke wereld, heb je het boekje dat wij je via een vriendin van je hebben gestuurd, gelezen en ben je zo ver dat je mij kunt verstaan.'

Weer is er even niets, alsof er een ruis op de lijn zit. Maar ik weet zeker dat wat het ook is, het zijn best zal doen verder te

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

gaan met zijn verhaal. Weer voel ik het koele briesje om mijn hoofd en de stem gaat verder.

'Je zou in dit leven vanuit vertrouwen handelen. Je bent, mag ik wel zeggen, een beetje verdwaald. Je denkt en handelt vaak vanuit een groot wantrouwen. En juist daar waar je wel eens kritisch mag kijken, een beetje wantrouwen geen kwaad kan, ga je argeloos mee in iets wat niet bij je hoort of laat je anderen voor je beslissen. Ook laat je jezelf nogal eens de kaas van het brood eten. Niet erg hoor, maar gezien je voornemens niet passend. Je bent niet in evenwicht. Het ene moment ben je een en al actie, om het volgende moment de actie te stoppen en te verdrinken in je gevoelens. Wanneer je jezelf meer in evenwicht brengt zul je meer bereiken, meer tevreden zijn en je gelukkiger voelen. Laat je leiden. Om je één van de oorzaken van je gevoel van afgescheiden en eenzaam zijn, te laten zien, neem ik je mee naar het leven dat je voor dit leven hebt geleid. In de loop van de komende tijd zal ik je vaker meenemen naar andere tijden en plaatsen. Hoe snel dat zal gaan, hangt af van je ontwikkelingen en van de mate waarin je jezelf openstelt voor onze hulp.'

Plotseling zit ik in een zonnige ruimte te werken aan een grote houten tafel. De kamer heeft onbeschilderde houten wanden en een houten vloer. Aan twee zijden zijn enigszins gebogen ramen die er Engels uitzien: door middel van houten spijlen zijn de ruiten in kleine ruitjes verdeeld. De zon schijnt uitbundig naar binnen. Op de tafel liggen tekeningen met allerlei berekeningen erop gekrabbeld. Voor mij ligt een groot en stevig vel van een ouderwets soort papier waarop allerlei lijnen, punten en kleuren staan. Het lijkt een kaart te moeten worden. Ik kijk naar mijn kleding. Ik draag een lange jurk tot op de grond met wat laagjes eronder. De rok van de jurk staat wijd uit. Het lijfje is dicht gestrikt met linten. Naast mij ligt een grote strooien hoed met bloemen. Mijn hemel, waar ben ik nu?

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Kijk maar goed om je heen. Je bevindt je op een schip voor de kust van de Northern Territory, in Australië. Je werkt als cartograaf - een vrij ongewone bezigheid voor een vrouw in die tijd. Het is op dit moment 1878. Je echtgenoot, eveneens een cartograaf, is een jaar eerder op nog jonge leeftijd gestorven. Jullie werkten voor de Engelse regering en maakten kaarten van Australië. Kaarten maken was in die tijd niet ongevaarlijk. Kaarten in je bezit hebben betekende de weg kennen naar handel en dus naar geld. Het schip waarop jij je bevindt maakt deel uit van een expeditie om de kust van Australië te verkennen en in kaart te brengen, zodat er op een later tijdstip een handelsroute en een telegraaflijn aangelegd kunnen worden. Het is een ruig leven. Australië is voor een groot deel nog een weinig ontgonnen en onbekend land. De omstandigheden aan boord van het schip leiden regelmatig tot ziektes. Jouw man bleek minder goed dan jij opgewassen tegen de barre omstandigheden, hij was een zeer gevoelige en ziekelijk man – iets waar jij moeilijk mee om kon gaan, laat staan accepteren – uiteindelijk is hij aan een infectie en aan machteloosheid – dat wil ik er bij vermelden - gestorven. Na zijn dood voel jij je steeds minder veilig tussen het ruige volk. Binnenkort legt het schip in een haven aan. Je zult van boord gaan en aanmonsteren op een schip dat terug vaart naar Engeland. Je overlijdt in 1879 op de terugweg naar Engeland, net als je man, aan een infectie, maar ook aan eenzaamheid en ontmoediging. Dat leven verliet je vol angst en wantrouwen en dat deed je niet voor het eerst. In dit leven wilde je onder meer ervaren wat het is om vol vertrouwen te zijn, vol vertrouwen in jezelf en de leiding vanuit de geestelijke wereld. Vertrouwen vraagt geduld, geduld met jezelf en geduld met het leven.'

Dan is het stil. De wind om mijn hoofd is weg en ik ben klaar wakker. Een enorm vredig gevoel heeft zich van mij meester gemaakt. Was dat mijn beschermengel? vraag ik mij af. Het was dus

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

geen toeval dat een vriendin van de yogagroep mij het boekje *'Engelen en Gidsen'* had gegeven met de mededeling: 'dit boekje moet je eens lezen, echt iets voor jou.' Ik was een beetje verbaasd geweest. Maar iets had me doen besluiten om het aan te pakken en ook te lezen. Ik word slaperig en ga terug naar mijn bed.

Een paar dagen later, of liever gezegd, een paar nachten later kan ik weer niet in slaap komen en ga beneden op de bank zitten en staar opnieuw naar de zwarte nacht. Vrij snel voel ik opnieuw het briesje dat net als de vorige keer maar aan één kant blijft hangen. Ik blijf stil zitten.

'Moeilijk, vind je niet, om het leven te accepteren zoals het nu is?'

Het is de engel. Gelukkig. 'Ja, dat kun je wel zeggen. Ik dacht dat wanneer ik zou stoppen met werken, ik snel zou opknappen, maar nee,' antwoord ik.

'Je hebt tijd nodig, je lichaam heeft tijd nodig. Luister goed naar de signalen die het geeft. Neem de tijd. Je hebt zolang niet geluisterd dat je tot op een diep niveau uitgeput bent geraakt. Herstel zal veel van je vragen. Ook wat betreft je leefwijze. Ga je op de oude voet verder zodra je jezelf beter voelt, dan zul je teruggeworpen worden en opnieuw moeten beginnen. Net zolang tot je weet wat wel en niet goed voor je is.'

'Klinkt opwekkend, moet ik zeggen.'

'Dat is het ook, al bedoel jij het niet zo. Het is opwekkend omdat je zult leren van jezelf te houden en goed voor jezelf te zorgen. Uiteindelijk zal het je veel opleveren.'

'Hoelang denk je dat het gaat duren?' vraag ik de engel.

'Dat hangt van jezelf af. Het kan een jaar duren en het kan jaren duren. Jou kennende zou ik zeggen dat het paar jaar gaat duren.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De engel heeft beslist gevoel voor humor. Ik vind het niet grappig, al voel ik het ook als liefde. Tranen springen ineens in mijn ogen. Het is alsof ik omringd word door een hele grote liefde die niets van mij vraagt, maar er alleen maar is.

'Lijkt me niet grappig, maar je schijnt het geen ernstige zaak te vinden als het jaren gaat duren,' zeg ik even later.

'Wel nee, het gaat om het proces, niet om tijd. Het gaat erom dat je eindelijk met respect voor jezelf en je eigen wensen gaat leven.'

'Oh,' reageer ik en denk aan de consequenties van een jarenlange herstelperiode. Ik vind het toch geen prettig vooruitzicht.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 10

Vluchten kan niet meer

Vier weken later arriveer ik bij Maria. Ik sta nog mijn jas uit te trekken, als ze begint te zingen.
'Vluchten kan niet meer, 'k zou niet weten hoe.
Vluchten kan niet meer, 'k zou niet weten waar naar toe.
Hoe ver moet je gaan?
De verre landen zijn oorlogslanden,
veiligheidsraadvergaderingslanden,
ontbladeringslanden, toeristenstranden.
Hoe ver moet je gaan?
Vluchten kan niet meer.'[1]

'Ja, ik hoor dat liedje en ik moet het voor je zingen. In dit leven heb je vele malen geprobeerd te vluchten, maar meisje, vluchten kan niet meer. Ga zitten kind. Hoe zit dat met die man waar je het over had toen je me belde, hoe heet hij ook al weer?'

'Hij heet Max en het is stil rond Max. Er gebeurt niet veel.'

'Nee, dat kan wel zijn maar jij bent toch tegen iets opgelopen. Daarvoor probeer je te vluchten.'

'Ik weet echt niet wat je bedoelt.'

'Het heeft met je boek te maken dat is mij duidelijk. Hoe ver ben je?'

'Het schiet op. Ik bedoel dat het me lukt om goed door te schrijven. Af en toe heb ik even geen inspiratie en dan stop ik. Ik vraag me trouwens wel af of ik de mensen die in mijn verhaal voorkomen moet inlichten of zelfs toestemming moet vragen?'
'Dat is het!' roept Maria verheugd uit.

Ik heb geen idee waar ze het over heeft.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Natuurlijk moet je contact opnemen, vooral met Max om met hem zijn rol in jouw boek te bespreken maar je zoekt uitvluchten.'

Ik slik. Natuurlijk heb ik wel door dat ik smoesjes verzin om het niet te hoeven doen. Dat is toch ook geen wonder. Ik sta verdorie wel erg te kijk. En dan maar even vragen of hij het bezwaarlijk vindt in mijn boek voor te komen.

'Ja, ja,' gaat Maria verder. 'Jij bent bang voor zijn macht. Jij geeft hem macht en dat veroorzaakt angst. Je bent bang om teleurgesteld te worden. Dat is een oude, vertrouwde metgezel van jou, is het niet? Is het zo langzamerhand geen tijd dit gedrag op te geven en te doen waar je voor staat?'

Pats boem, middenin de roos. Hier word ik geconfronteerd met een groot en heet hangijzer: macht en mijn angst er voor.

'Je zult hem moeten benaderen. Ik weet bijna zeker dat hij het manuscript eerst zal willen lezen. Sta het toe. Het enige dat hij van je kan vragen, is om hem onherkenbaarder te maken als hij zichzelf te herkenbaar vindt. Meisje, hier draait het om. Als je dit laat zitten dan ben je terug bij af. Door juist jouw angst voor macht en autoriteit aan te pakken, kun je jezelf echt bevrijden. Jij hebt de sleutel in je hand en niet alleen voor jezelf. Het zou wel eens kunnen zijn dat je ook Max kunt helpen om zich ergens van te bevrijden. In feite heb je, in ieder geval voor jezelf, onbedoeld en onbewust de juiste situatie gecreëerd.'

'Fijn zeg, zo'n zelf gecreëerde situatie, alsof er een demon uit een doosje is gesprongen, zo voelt het.'
Maria zegt niets, ze glimlacht en pakt de kaarten. Je ziet er trouwens wel erg moe uit, hoe komt dat?'

'Ik weet het niet meer. Ik blijf slecht slapen. Om de een of andere reden kan mijn lichaam maar niet tot rust komen, ik lig maar

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

te draaien en te draaien en in mijn benen lijkt een elektriciteitscentrale gevestigd te zijn die 's nachts overuren draait. Niets loopt echt lekker en niets lijkt te verbeteren.'

Maria zegt niets, pakt haar kaarten en legt ze in het voor mij bekende patroon. 'Toch, wat ik zie, zal je vermoeidheid flink verbeteren. Zeker vanaf half januari als de zware energie van december verdwenen is. Je wordt dan minder moe en je krijgt goed nieuws. Je bent ook teleurgesteld in veel van je vrienden. Je zult van veel afscheid nemen. Zo langzamerhand heb je geleerd onderscheid te maken in wie wel en wie niet bij je past.'

'Ik zie ze amper, hoor ook weinig meer van de meesten en heb ook geen energie om wat dan ook te ondernemen; ik zit thuis voor me uit te staren.'

'Dans je ook niet meer?'

'Nee, het gaat niet meer.'

'Leg je erbij neer, dit is wat er is en je zult het ermee moeten doen. Weet wel dat je innerlijke strijd steeds minder wordt, dan komt er vanzelf ook weer ruimte voor de buitenwereld. Je vindt op een gegeven moment echte innerlijke vrede. Nu is het nodig stil te staan, rust te nemen en veel in het bos te lopen. Je moet nog steeds heel veel verwerken, denk daaraan. Schrijven is daar goed voor, maar echt, knoop het goed in je oren: veel rusten tussendoor. Je krijgt ook meer zelfvertrouwen en goed bericht over werk.'

'Wat?'

Van schrik schiet ik overeind. 'Moet ik weer aan het werk?'

'Schrijven is ook werk hoor,' zegt Maria op haar beurt geschrokken.

'Oh, gelukkig.'

'Zoals ik het nu zie komt er zeker nog een boek en misschien nog wel meer. Je wordt nog veel creatiever met schrijven. Ik hoor

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

veel goeds over werk. Ik zie je ook voor een zaal staan. Waarom is me niet duidelijk. Je draagt een prachtige lange rode jurk.'

'Nou, dat is mooi, ik zal het wel merken als het zover is.'

'Je gaat ook veel op reis. Je bent als het ware met reizen verankerd, dat betekent dat je in de rest van je leven veel zult blijven reizen.'

'Leuk.'

'Hoe komt het trouwens dat Max denkt dat jij geen belangstelling voor hem hebt?'

Stomverbaasd kijk ik Maria aan. 'Denkt hij dat ik geen belangstelling voor hem heb? Daar begrijp ik niets van. Ik heb toch belangstelling genoeg getoond de laatste tijd, dacht ik.'

Maria gaat door. 'Ik weet ook niet of dat zijn gevoel op dit moment is of in een later stadium. Hoe dan ook jullie krijgen steeds weer met elkaar te maken. Je blijft als het ware met hem verankerd. Jullie lijken in zekere mate op elkaar. Wat een stijfkoppen zijn jullie allebei zeg. Hij heeft het ook niet makkelijk op dit moment. Meer kan ik je niet zeggen. Ik blijf van iemands privésfeer af. Mijn gids geeft mij daar zeer precieze aanwijzingen over. Je weet ook dat hij me af en toe iets laat zeggen wat nergens op lijkt te slaan en later pas betekenis krijgt.'

'Ik weet het, maar soms lijkt het me zo prettig om te weten waar ik op moet rekenen.'

'Kind, wat hebben ervaringen voor zin als je al weet waar ze voor dienen? Je zult er doorheen moeten of je het nu leuk vindt of niet. Wat je ex betreft, laat je niet verleiden opnieuw contact met hem te hebben, hij zal je veel energie kosten als je dat toestaat. Heb je ergens een trap of ladder die niet goed vast staat?'

Maria kan zo lekker van de hak op de tak springen. 'Ik heb twee losse trappen in huis. Een gaat van de tweede verdieping naar de zolder, die is met een haakje vastgezet en een klein losstaand trapje van mijn werkkamer naar een ander zoldertje.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Het gaat om de trap van je werkkamer naar dat kleine zoldertje. Die moet je vastzetten.'

'Ik zal het doen,' zeg ik, denkend aan de vorige waarschuwing van Maria. Ze had mij gezegd dat er iets lekte in huis. Ik had alles gecontroleerd maar niets gevonden, totdat de centrale verwarming was uitgevallen. Het bleek dat er een leiding onder de vloer was gaan doorroesten. De hele kruipruimte stond blank.

'Je krijgt met nog meer jaloezie te maken. Er zal een donkerharige vrouw in je leven verschijnen die ziekelijk jaloers is. Sta er boven, voedt het niet. Heb ik dit al niet eens eerder gezegd? Ik moet het nog een keer tegen je zeggen. Je hebt nog steeds last van je nek zie ik. Dat heeft ook met het verwerken van het verleden te maken. Je zenuwstelsel is erg overbelast. Meisje, al met al kun je er zeker van zijn dat je in de loop van de komende tijd alle problemen achter je laat. Met geld komt het in orde, maak je daar al helemaal niet druk over. Ik zie flink wat geld bij je binnenkomen. Echt, vertrouw nu maar en neem heel veel rust, wandel veel in het bos en vertrouw, vertrouw, vertrouw.'

Even later sta ik weer buiten en voel me een stuk beter. Wat ze over Max vertelde houdt me wel bezig. Onderweg naar huis besluit ik dat de kortste weg naar resultaat meestal rechtdoor is en ik hem een email ga sturen om hem te laten weten dat ik wel degelijk belangstelling voor hem heb. Of is dat stom om te doen? Over mijn boek begin ik nog niet, de tijd daarvoor vind ik nog niet rijp.

Thuis blijf ik dralen. Eerst maar eten koken. Na het eten ga ik achter mijn computer zitten om de email aan Max te sturen. Ik schrijf dat ik hem graag beter wil leren kennen en vraag of hij met mij uit eten wil gaan. Ik verstuur meteen het bericht, zodat ik me niet meer kan bedenken.

De volgende dag is er al antwoord. Max neemt, zo schrijft hij, mijn lieve uitnodiging niet aan omdat hij niet vrij is en wenst mij

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

een lichte en fijne kersttijd toe. Even ben ik van slag maar ik heb mijn statement gemaakt en verder is het aan de goden. Ik ben te moe en vind het even goed zoals het is. Ik stuur Max nog een kort bericht om hem ook een mooie en lichte kersttijd te wensen en realiseer me dat ik niet langer de ontspannen toeschouwer ben die naar de film kijkt maar dat ik ben gepromoveerd tot actrice met een tragische rol. 'Daar zat ik toch werkelijk niet op te wachten,' zeg ik tegen mijzelf.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 11

Over doodskisten

Omringd door schemerduister sta ik in een grote, oude loods. De wind giert door de kieren, de golfplaten klapperen op het dak en buiten hoor ik het water tegen de kade klotsen. Als een houten pop sta ik middenin de loods, niet in staat om ook maar een vin te verroeren, zelfs mijn hoofd kan ik niet draaien. Ik ben niet alleen, Mahmood is er ook en beweegt onrustig door de ruimte. Hij sleutelt aan de roestige deuren, verandert van alles maar wat hij verandert heeft geen enkel effect. Telkens komt hij even bij me staan. Wanneer hij naast me staat, verstijf ik nog meer. Hij lijkt, in tegenstelling tot wat ik steeds dacht, nog steeds deel uit te maken van mijn leven. Een dodelijk vermoeid gevoel bekruipt me, ik zou zo graag weg willen van deze plek maar ik moet blijven staan. Een akelige kriebel trekt door mijn benen. Ze lijken met me te willen gaan lopen, maar ik sta als in beton gegoten en kan geen kant op. Vanuit mijn ooghoeken zie ik rechts, in de meest verre hoek, iets gebeuren. Langzaam schuiven er doodskisten de ruimte in. Het is een heel lange rij. De doodskisten zijn niet van hout maar net als de deuren, van roestig metaal. Ze bewegen in strakke rijen door de ruimte. Dan weer schuift de rij naar de ene kant en dan weer naar de andere kant, zonder dat ze ook maar het minste geluid maken, ogenschijnlijk doelloos. Gefascineerd volg ik ze met mijn ogen. Ze lijken iets te vertegenwoordigen. Als ik er eens goed naar kijk is het alsof er mensen in zitten, mensen die bij me horen. Mahmood lijkt zich niets aan te trekken van de lugubere sfeer rond de doodskisten en drentelt er

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

onrustig omheen, morrelt aan de deksels, voelt aan de scharnieren, bekijkt de schroeven maar verder komt hij niet; de doodskisten blijven dicht. Het obscure, bijna sinistere licht, werpt vreemde schaduwen over het geheel en zorgt ervoor dat niets goed zichtbaar is. Het wordt steeds donkerder in de loods, tot ik niets meer kan zien en met een wezenloos gevoel wakker word.

Wat ik ook bedenk die dag en de volgende dagen, ik begrijp die doodskisten niet en de aanwezigheid van Mahmood erbij al helemaal niet.

Een paar nachten later word ik wakker omdat er iets om mijn hoofd waait. Verheugd kom ik overeind en wacht af. Ik heb het gevoel alsof iets of iemand zich naast mij installeert. Ik lig in het donker te gniffelen om wat er komen gaat.

'Dag Joy. Hier ben ik weer.' Daarna volgt een stilte. Gespannen wacht ik af. 'De droom met de doodskisten heeft je nogal bezig gehouden, is het niet?'

Ik knik.

'Mooie droom vind je niet?'

'Fascinerend.'

'Ik zal je eens een paar vragen stellen. Waar dient een loods voor?'

'Voor opslag.'

'En doodskisten?'

'Om overledenen in te leggen.'

'Wie liggen er in die doodskisten?'

Daar moet ik even over nadenken. In gedachten kijk ik nog eens goed naar die kisten. Oh hemel, ineens gaat me een licht op.

'Ik lig er zelf in.'

'Wat betekent het dat er zoveel doodskisten met jou erin aanwezig zijn?'

'Dat ik meerdere malen ben overleden, neem ik aan.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Inderdaad. Wat betekent het dat je vorige levens er ook in dit leven zijn?’

‘Misschien dat het onopgeloste zaken zijn die ik nu nog bij me draag?’

‘Het zijn, zoals je zegt, meegenomen herinneringen; leed, schuld en angst die niet tot een oplossing zijn gekomen. Het zijn de bekende lijken in de kast; dat wat verstopt zit en verstorend werkt. Wat gebeurt er met dat wat je mee hebt genomen naar dit leven?’ vervolgt de engel.

‘Niet veel, ze schuiven heen en weer. Ik zie ze wel maar kan niets doen.’

‘Wat doet het met jou?’

‘Ik kijk ernaar en vraag me af wat het te betekenen heeft. Het geeft me vooral een gevoel van machteloosheid,’ antwoord ik.

‘Wat doet Mahmood daar in jouw droom?’

‘Hij rommelt en probeert van alles te veranderen, tenminste zo lijkt het. En telkens komt hij naast me staan. Het lijkt alsof hij een ingang zoekt, alsof hij zich afvraagt hoe hij bij dat wat in die kisten ligt, kan komen. Het lijkt ook alsof hij nooit uit mijn leven is verdwenen en dat hij deel heeft uit gemaakt van meerdere levens.’ Terwijl ik dit zeg, weet ik direct dat het klopt. De engel gaat verder.

‘Lukt het hem om door te dringen tot wat hij wil?’

‘Nee,’ zeg ik.

‘Hoe komt het dat jij je niet kunt bewegen?’

Weer kan ik daar niet een, twee, drie antwoord op geven. Hoe komt het dat ik me als het ware verlamd voel? ‘Iets verlamt me. Of het nu Mahmood is of die doodskisten, geen idee.’ Ik probeer me weer in te leven in wat er in de droom gebeurt. ‘Ik heb het gevoel dat ik moet afwachten. Alsof ik toestemming nodig heb, alsof ik tot iets veroordeeld ben.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De engel gaat door met het stellen van vragen. ‘Waartoe ben je veroordeeld?’
Ik denk opnieuw na en probeer in het gevoel te kruipen. Ik heb het idee dat me een grote kans wordt geboden om me van iets bewust te worden, iets dat me kan bevrijden van het verlammende gevoel waar ik nogal eens door wordt overvallen.

‘Ik heb geen idee. Als ik goed kijk en me weer inleef in die situatie, dan is het net alsof ik als buffer dien, alsof ik daar sta om anderen te beschermen. Ik houd de situatie in stand omdat ik me verantwoordelijk voel. Door niets te doen houd ik zowel Mahmood als alle pijn en angst in die ruimte. Ik sta hem onder geen beding toe zich ergens in te dringen. Op die manier blijven anderen buiten schot. Ik voel namelijk, nu ik me zo inleef, dat er buiten die ruimte mensen zijn waar ik veel van houd en die ik buiten beeld of bij iets onaangenaams vandaan wil houden.’ Ik zucht eens diep.

‘Waar ben je bang voor?’

‘Dat als ik Mahmood ook maar een beetje ruimte zou geven, ik totaal machteloos moet toezien hoe hij anderen zal belasten. Daarom houd ik de deur dicht en slaagt Mahmood er ook niet in om iets te veranderen.’

‘Wie houd je op die manier gevangen?’

Weer weet ik op die vraag niet direct een antwoord. Ik kijk nog eens goed naar de situatie, dan voel ik wat er aan de hand is. ‘Mijzelf en Mahmood.’

‘Wat wil het zeggen dat jouw benen zo kriebelen en je toch blijft staan?’

‘Ze willen me meenemen, weg van die plek. Ze kriebelen zo erg dat ik wel weg zou willen rennen, heel ver weg, om dat gekriebel maar kwijt te zijn.’

‘Wat zou je aan deze situatie kunnen veranderen zodat je in ieder geval jezelf bevrijdt?’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Wacht eens even, als ik die kisten opendoe, wordt alles zichtbaar en zou mij dat beter kunnen helpen dan wegrennen. Misschien dat ik me daarom niet kan verroeren? Ik maak die kisten niet open omdat ik bang ben de controle kwijt te raken. Maar die heb ik zo ook niet, dus kan ik het toch maar beter wel doen.’

‘Bravo,’ zegt de engel.

Allemachtig, het is werkelijk een ongelooflijke droom. Ik voel dat wat ik zeg klopt als een bus.’

‘Je kunt er van op aan dat het klopt.’ Omdat het moeilijk voor jullie op Aarde is - en meestal ook niet noodzakelijk - om al je levens te overzien, neem ik je op een dag weer mee naar een vorig leven. Alleen niet nu. Ik kom er voor terug op een geschikt moment. Voor nu wil ik alleen nog maar zeggen: laat je niet gevangen nemen door de omstandigheden, ook niet door die waar je nu in zit. Je hebt de gewenste ervaringen aan de duistere kant opgedaan. Het is tijd ze achter je te laten en naar het tweede deel van je voorgenomen ervaringen over te stappen. Breng alles aan het licht en het zal je bevrijden. Voor nu is het genoeg geweest, slaap lekker.’

Weg is de engel. Ik ben klaarwakker en peins nog een hele tijd na over dit nachtelijke bezoek. Toch slaap ik die nacht dieper dan andere nachten, net als na de eerdere nachtelijke bezoeken.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 12

De Dwaas heft geen voorbeeld

'Kom erin, wat ben ik blij dat je er bent. Het is alsof er grote donderwolken op me afkomen in plaats van kerstdagen. Sorry, wat een welkom.'

'Mens, ik ben blij dat ik even weg kan. Amsterdam is net één grote winkel, alles draait om hebben, hebben, hebben en jezelf ergens zien onder te brengen met de feestdagen. Dank dus voor je uitnodiging.'

Even later trek ik een fles wijn open, maak wat lekkere hapjes klaar en ga bij Sofia zitten.

'Dat is lang geleden dat we zo hebben gezeten,' zeg ik.

'Dat is het zeker. Komen je kinderen nog met de feestdagen?'

'Sam komt met Kerst, de meiden heb ik gezegd om vooral te doen waar ze zin in hebben en alsjeblieft niet hier te komen, omdat ze mam zielig vinden. Bewaar me. Ze hebben allebei voor hun vrienden gekozen en komen op Nieuwjaarsdag.'

'Zal ik jouw jaarhoroscoop eens voorlezen?' vraag ik twee glazen wijn later.

'Alleen als me een geweldig jaar wordt voorspeld.'

'Eens kijken. Luister: voor Vissen draait het komende jaar om verantwoordelijkheid nemen ten aanzien van je werk en om je oprechte en diepe gevoelens te erkennen en die te delen met je medemensen.'

'Laat maar, klinkt veel te serieus, lees die van jou maar voor.'

'Voor Stieren beloofd het een mooi jaar te worden met veel leuke mensen, champagne, succes en feesten, maar lieve stieren vergeet een nieuwe liefdesrelatie alsjeblieft. Ongelooflijke stijfkoppen als deze types zijn, willen ze daar hoogstwaarschijnlijk

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

niet aan en creëren dus de nodige frustratie voor zichzelf. Het wordt een jaar van loslaten en ernstiger worden, vooral op het gebied van relaties en niet alleen liefdesrelaties maar alle relaties. Je bent aan verandering toe en je zult daarvoor enige strijd moeten leveren. Op het gebied van je gezondheid zul je waakzaam moeten zijn; je bent dit jaar erg kwetsbaar en wel het meest op psychisch gebied. Zoek desnoods hulp, er is niets waarvoor je je hoeft te schamen.'

'Nou lieve schat, het klopt aardig tot zover.'

'Ja, ja, nou gelukkig geven de sterren alleen maar aan waar ze toe neigen en kun je er zelf flink invloed op uit oefenen,' zeg ik.

'Dan heb je een hoop invloed uit te oefenen als je het mij vraagt,' antwoordt Sofia met een brede grijns. 'Zullen we onze traditie voortzetten en vast een tarotkaart voor het nieuwe jaar trekken?'

'Goed.' Ik pak de kaarten en spreid ze op tafel uit.

'Begin jij maar,' zegt Sofia.

Een voor een bekijk ik de kaarten. 'Alsof ik bang ben mijn doodsvonnis te trekken,' zeg ik, als ik geen keus durf te maken.

'Gewoon voelen welke kaart je aandacht trekt. Niet zo bang, dat ben je anders ook niet.'

'Oh, ik ben soms veel banger dan ik lijk hoor.'

'Pak er nu maar één, er kan niets verkeerd gaan.'

'Goed, deze springt eruit,' zeg ik en pak een kaart, 'de Dwaas! Dat is zeker om mij aan het reisje in de ruimte te herinneren.'

'Lees eens wat het boek erover zegt.'

De Dwaas heeft geen voorbeeld. Om zijn weg te gaan, kan hij slechts uit zijn eigen moed en inzicht putten. Hij heeft geen idee waar zijn pad naar toe zal leiden, hij volgt zijn eigen weten. Het pad van een Dwaas is ongewoon en wat hij doet interesseert geen mens. Dat kan hem angstig maken. Het is dan ook de levensopdracht van de Dwaas om met zijn angsten af te rekenen en volledig gelukkig te zijn met dat wat op zijn

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

pad komt. De Dwaas betekent altijd chaos. Want zonder chaos kan er niet iets nieuws geboren worden.[1]

Ik zeg niets, het voelt toch als een vonnis. 'Het riekt volgens mij naar veel eenzaamheid en geworstel, naar onoverzichtelijkheid en onverwachte tegenvallers en dat staat me helemaal niet aan,' zeg ik.

'Je kunt weinig anders doen, dan dat wat op je bord wordt gelegd op je te nemen. Verzet levert alleen maar frustratie op,' zegt een peinzende Sofia.

Januari en niets om naar uit te kijken. Wat voel ik me verloren en wat breng ik weinig tot stand. Ik loop maar rondjes in huis en lijk sprekend op de bekende kip zonder kop. Het kriebelt van binnen en ik weet niet waarom. Iets nadert, iets wat mij ineen doet krimpen. Ik kijk naar de telefoon die nauwelijks meer rinkelt en denk aan mijn vrienden waarvan ik steeds minder hoor. Van de vrienden springen als vanzelf mijn gedachten naar de collega's, die ook in alle talen zwijgen. Als de post op de deurmat valt, hoor ik het amper. Ik ben een verdwijnend stipje aan de horizon en los langzaam in het niets op, een weggewaaide herinnering, meer niet. Ik wacht op redding, hoop op het geluid van de deurbel, of een rinkelende telefoon. En ik ben zo ontzettend moe. De stapel zelfhulpboeken slinkt maar wijzer ben ik er niet van geworden. Wat erin staat lijkt mij niet te kunnen bereiken, alsof iemand een stok uitsteekt die net te kort is om vast te pakken. Ik wil trouwens niemand zien, want ik voel mij zo onaantrekkelijk! Zeuren helpt niet. Geen mens heeft een boodschap aan mijn droefheid. Ik zal het zelf moeten doen, anders blijf ik een gevangene in omstandigheden, die ik ooit zelf hebt gecreëerd. Ach, wat een treurige gedachte, wat een situatie; tot niets meer in staat en afhankelijk van de sociale dienst en een letselschadeadvocaat. Gefeliciteerd Joy, goed gedaan!

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

[1]Uit: Tarot voor Beginners; Burger & Fiebig

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 13

De Liaan spreekt

Het is zaterdag, het vriest en er hangt een dikke mist. Ik zit in de trein en ben op weg om een nieuwe pelgrimstocht naar mijn ziel te ondernemen. Ruim op tijd stap ik de Gewijde Tempel binnen. Net als de vorige keer moet ik even wennen aan het schaarse licht van de kaarsjes. Ik kijk rond of ik mensen zie die ook bij mijn vorige reis aanwezig waren, niemand. Als het tijd is om de ayahuasca te drinken, zet ik me schrap om de vreselijke smaak te kunnen trotseren. In een keer drink ik het glas leeg en ga liggen. Ik rommel met mijn dekens en kussen op zoek naar een houding om te kunnen ontspannen. Wat heb ik een last van mijn nek vandaag. Misschien omdat ik toch meer gespannen ben dan ik mezelf wil bekennen? Ik kan maar geen prettige houding vinden, pak er een extra kussen bij maar veel helpt het niet. Wat wil ik ook al weer weten? Oh ja, hoe staat het er voor met mijn zoektocht naar mijn voeten? Wat is de stand van zaken wat mijn genezingsproces betreft, wat is nog belangrijk om in mijn boek op te nemen, hoe staat het met de liefde in mijn leven? Concrete vragen waarop ik graag concrete antwoorden wil. Steeds opnieuw denk ik aan mijn vragen. Ik voel nog helemaal geen effect. Het zal me toch niet gebeuren dat ik deze keer helemaal niets meemaak? De vorige keer was het iemand overkomen, vreselijk, daar zit je dan tussen al die mensen die van alles beleven en jij staart maar wat voor je uit. De vragen buitelen over elkaar in mijn hoofd, steeds maar weer en steeds sneller. Ho even, wat gebeurt er? Ik krijg met bakken tegelijk informatie, steeds meer en in een steeds hoger tempo en van razendsnel sprekende stemmen. Met welke kracht heb ik nu te maken? Ontdek ik het

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

werkelijke potentieel van mijn hersenen, of stort iemand alle beschikbare informatie over me uit? Het geraas gaat maar door en klinkt als het leeglopen van een vrachtwagen met zand. Als het niet ophoudt, raak ik in paniek. Opnieuw en opnieuw hoor ik mijn vragen terwijl mijn ruimte krimpt, langzaam word ik ingesloten door duizenden stemmen en rollende papieren met informatie die als een krant op de persen van de drukkerij voor mijn ogen langs vliegen. Ik kan geen kant meer op. De ene lading na de andere blijft komen terwijl miljoenen letters voor mijn ogen dansen. Het past niet, het past niet, hou op! Het gaat maar door terwijl ik verder krimp, al mijn zekerheden worden onder me vandaan geslagen want ik weet niets, helemaal niets. Stop alsjeblieft, stop! Elk gevoel van tijd ben ik kwijt. Iemand reikt me een tweede glas aan dat ik zonder nadenken opdrink. Opnieuw komt een grote stroom informatie op gang en in een nog hoger tempo. Ik kan niet meer. Wankelend sta ik op en loop als een blinde, zoekend naar iets om me aan vast te grijpen. Ik laat me naast een van de begeleiders zakken. Vragend kijkt hij me aan.

'Help me alsjeblieft, ik loop helemaal vast. Ik krijg alleen maar bakken informatie over me uitgestort en het lijkt wel of ik in een steeds nauwere ruimte kom te zitten, alsof een naar mij toe wandelende muur om me heen wordt gebouwd, waar ik nooit meer langs kan komen.'

'Accepteer wat er is. Hoe meer energie je er in steekt om de stroom informatie te stoppen en voorbij de muur te komen, hoe hardnekkiger de muur zal blijken te zijn en hoe meer informatie je krijgt. Bedenk dat het niet voor niets is. Vraag naar het waarom.'

Dit klinkt plausibel. Opgelucht ga ik terug naar mijn plek. Ik lig nog niet of de informatiestroom stopt en het weten stroomt binnen dat ik precies kreeg waar ik om had gevraagd: informatie. Ik kreeg een lesje in bewustwording. Ik werd boos en bang,

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

terwijl ik op mijn wenken werd bediend. Langzaam opent zich een ruimte, alsof heel plechtig het doek voor het podium wordt opgehaald. Deze keer vlieg ik niet weg het universum in maar blijf ik heel aards beneden. Ik zie prachtige dingen, ja wat eigenlijk? Het lijken wel stoffen, papier is het zeker niet en lucht ook niet. De kleuren en ontwerpen zijn van een ongekende schoonheid. Al ben ik aards deze keer, deze kleuren en stoffen lijken van een andere orde te zijn. Terwijl ik word omringd door al die pracht komt er op een andere manier informatie naar me toe. Het voelt heel zacht wat me omringt. Liefdevol wordt me getoond dat ik op zoek ben naar de verbinding met mijn voeten als iemand die met een bril op zijn neus zijn bril loopt te zoeken. Ik ben maar bezig om meer en meer informatie te verzamelen en het allemaal veel verder bij me vandaan te zoeken dan nodig is. In feite heeft mijn ego me ontzettend gefopt en probeert het elke verandering, elke impuls om het juiste te doen af te remmen. Ik het ego voorbij, zoals ik even heb gedacht? Vergeet het maar. Mijn ego heeft zich verschanst en gedaan alsof het mijn hart vertegenwoordigt. Het heeft me staan uitlachen van een afstand en is rustig doorgegaan me over de kling te jagen en uit te putten. Ik ben opnieuw heel hard aan het werk gegaan, deze keer aan mijn herstel. Maar hard werken en herstellen gaan niet samen. Mijn ego is er nog steeds niet van overtuigd dat rust nemen goed is. Beladen met een bijna onverwoestbaar arbeidsethos heeft het me toch aan het werk gekregen en me zo ver mogelijk weggehouden bij dat wat helend is: rust. Op hetzelfde moment krijg ik een ontzettende pijn in mijn hart. Ik krimp in elkaar. Plotseling verschijnt Ginny. Ginny was mijn hond in de tijd dat ik met Freek, mijn eerste echtgenoot, was getrouwd. Ginny hadden we al voordat Rea en Katharina, mijn dochters, werden geboren. Ze was mijn metgezel, tot ik weer aan het werk wilde en

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zij me ging belemmeren. Op dat moment kreeg Ginny een hartstilstand, terwijl ze pas acht jaar oud was. Nu voel ik de pijn die zij voelde toen ze me in de weg ging zitten. Hier in de Gewijde Tempel, vijfentwintig jaar later ontdek ik wat onvoorwaardelijke liefde inhoudt. In het geval van Ginny was het doodgaan, om mij de ruimte te geven. Ik krijg nog meer informatie over de rol die ze in mijn leven speelde en die ik totaal niet had opgemerkt. Ginny week in al die jaren niet van mijn zijde, ze hielp me zelfs heel praktisch door Rea en Katharina de luiers van hun billen te trekken en ze daarna schoon te likken. Ze nodigde me keer op keer uit om lange wandelingen met haar te maken om weer op te laden als ik dreigde leeg te lopen. Ze kroop tussen mij en Freek in als ze de kans kreeg om te verhinderen dat mijn energie weglekte, want Freek had me heel hard nodig en gebruikte mij als motor voor zijn bestaan. Ik had het niet begrepen en vond het wel een grappige gewoonte van haar. Freek ontbrak het aan een stevige basis van zelfvertrouwen waardoor hij last had van faalangst. Alleen tussen vrienden en familie kon hij zich ontspannen, al was dat vaak ten koste van een ander. Dan trok hij de aandacht van het hele gezelschap, maakte iedereen aan het lachen. Maar zodra iemand in het gezelschap zijn aandacht op mij vestigde werd Freek venijnig en zorgde er met zijn vlijmscherpe tong voor dat de aantrekkingskracht die ik even leek te hebben, weer verdween. Ik had geen weerwoord; verbaal was ik lang niet zo sterk als Freek, maar van binnen ontstond een grote rotte plek van ingehouden woede. En die plek zit nog steeds in me en moet eruit om te kunnen helen, om in balans te komen. Als Freek van mijn netvlies verdwijnt, voel ik hoe groot liefde kan zijn, ook van een hond. Op dat moment weet ik dat ik een dergelijke liefde nog nooit binnen een liefdesrelatie heb ervaren. Ik begin ontzettend te huilen, niet alleen van verdriet maar ook van dankbaarheid,

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dan glijdt een diepe rust over me heen. Omringd door prachtige muziek doezel ik even weg.

Getinkel van glas doet me weer terugkomen in de Gewijde Tempel. Een nieuw rondje ayahuasca. De liefde van Ginny blijft om me heen hangen en begint me helemaal te verwarmen, daarmee de kou verdrijvend die ik steeds bij me heb. Achter elkaar worden me allerlei alledaagse zaken getoond. Tot mijn duim zich aandient. Mijn duim? Wat is dat nu voor onzin? Levensgroot staat mijn duim voor mijn neus, die de laatste tijd moeizaam buigt vanwege een peesprobleem. Niet alleen mijn duim blijkt moeizaam te buigen, ik buig zelf ook moeizaam zie ik en wel voor de Liefde met hoofdletter. Ik ben zo bang dat ik mijn duim - die kennelijk als metafoor dient voor mezelf - ontwricht dat ik hem maar liever stil houd. De weg naar mijn voeten ligt voor mijn neus maar ik zie niets. Ik blijf maar in rondjes draaien als een goudvis in zijn kom uit angst dat anders in mijn leven weer iets gebeurt wat ik niet fijn vind. Mijn hart roept, maar ik houd me bezig met informatie verzamelen zonder te zien dat ik alles heb wat nodig is om te herstellen. Herstellen en heel worden vragen liefde, rust en vertrouwen. Mijn hart weet de weg, het heeft een eigen logica en het volgt de liefdesstroom. Omdat ik die niet volg doet mijn hart zoveel pijn en buigt ook mijn duim niet meer. Wat nu? Ik voel me op onbekend terrein komen. Een oude stelling die ik ooit zelf heb bedacht, schiet me te binnen: 'wat je niet weet, moet je vragen, desnoods aan jezelf.' Heel simpel eigenlijk. De meest voor de hand liggende vraag is: wat is de eerste impuls die nu in me opkomt?

'Liefde voelen en uiten, waar die zich ook aandient en voorbij al het sociaal gewenste gedrag, de codes.' Ik krijg hulp van een stem.

'Ja, dag zeg. Ik leef in een maatschappij met codes en wanneer je daar aan voorbij gaat, kun je er niet meer in functioneren.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Mensen die afwijken van de norm worden uitgesloten omdat ze anderen angst aanjagen. Trouwens, ik heb de codes vaak genoeg aan mijn laars gelapt, deels doe ik dat nog steeds en kijk waar het me heeft gebracht.' Het lijkt of ik de strijd aanga met de stem maar ik doe het om moed te verzamelen, ik durf niet te doen wat de stem me adviseert. Ineens verschijnt Max op mijn netvlies. Ach ja, dat zat er dik in.

'Wat ga je aan deze situatie doen?'

'Hoezo, waarom moet ik iets doen, als ik al iets kan doen?'

'Ruimte geven aan je gevoelens door ze te uiten.'

'Waarom moet ik weer in beweging komen? Ik vertik het. Laat me nu eens een keer in een echte vrouwenrol zitten zeg.'

'Wie zegt dat je niet in een vrouwenrol kunt zitten en toch jezelf uiten?'

'Nou, laten we het even bij het klassieke plaatje houden. Ridder en jonkvrouw. Zie je het al voor je dat de smachtende jonkvrouw op haar paard springt en naar de ridder toe rijdt?'

'Jonkvrouwen hadden zo hun manier om gevoelens te tonen.'

'Welke dan?'

'Ze zongen bijvoorbeeld liederen en wisten dat op een manier te doen, die de gevoelens van de ridder wekten.'

'Enig zeg. Moet ik een lied gaan zingen? Onder het raam van Max zeker?'

'Nu trek je het in het belachelijke. Je weet prima wat je te doen staat.'

'Weet ik dat?' Als ik mijn impuls volg maak ik toch een beweging in de richting van Max. Nu ik die inwendige beweging volg merk ik dat ik weer warm word. Want tijdens de discussie met de stem trok er opnieuw kou door mijn lichaam.

'Wanneer je de waarheid van je hart spreekt, vind je rust.'

Daar heb ik alweer een antwoord op een van mijn vragen: hoe vind ik rust?

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Zo simpel is het.‘

‘Hier in de Gewijde Tempel met de hulp van ayahuasca lijkt het simpel. Maar als ik straks buiten sta en mijn leven weer gewoon verder gaat, wordt het een andere zaak.’

‘Alleen als jij dat denkt. Dan wordt het een andere zaak. Wanneer je straks buiten staat, kun je terug stappen in je oude jas. Alles zal dan als vanouds verder gaan. Een andere optie is, dat je wat je nu ervaart vasthoudt en erop vertrouwt dat het op het juiste moment brengt wat bij je hoort. Dat is de weg van de Dwazen.’

‘Ik ben bang. Bang om niet te krijgen waarnaar ik zo verlang.’

‘Je krijgt altijd wat je nodig hebt en altijd op het juiste moment. Houd dat vast en volg de stroom van de liefde. Er kan je niets gebeuren als je dat doet, wat de uitkomst ook is.’

Dat laatste klinkt niet helemaal geruststellend maar dat kan natuurlijk ook niet. Ik krijg tenslotte geen verzekering bij mijn verlangens geleverd. Ineens schiet me te binnen wat Maria ooit zei: ‘jullie zijn allebei wel stijfkoppen zeg.’ Op dat moment besluit ik het risico te nemen en weer een stap richting Max te zetten. Het wordt zo langzamerhand toch tijd om hem te laten weten dat hij in mijn boek voorkomt en hem de vraag te stellen of hij niet te herkenbaar is, want dat wil ik hem niet aandoen.

Opnieuw hoor ik geklingel van glas. Een nieuw rondje en tevens het laatste. Ik neem mijn vierde glas. Zo langzamerhand lijkt de rilling na het drinken bij het ritueel te horen. Weer laat ik me meenemen door de muziek die me lijkt uit te nodigen een laag dieper te gaan. Het duurt niet lang of ik voel weer een hevige misselijkheid opkomen. Kennelijk zijn nog niet alle emoties uitgekotst. Vooruit dan maar weer. Ik gooi alles er weer uit en glijd weer terug in mijn wereld, geholpen door ayahuasca. Dan gebeurt er iets dat me doodsbang zou moeten maken, maar dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

doet het niet. Ik verdrink. Plotseling ruik ik niets meer en begint mijn neus te prikken alsof ik water heb ingeademd. Dat heb ik net geconstateerd als ook mijn gehoor verdwijnt. Ik kijk omhoog en zie de rand van een put. Zonder enige emotie onderga ik dit alles. Ik voel me langzaam wegzakken. Hoe kwam ik in die put terecht?

'Je bent er in geduwd,' klinkt direct het antwoord.

'Door wie?'

'Dit is een leven waar Mahmood ook in aanwezig was.'

Even laat ik dit bezinken. Heeft Mahmood me erin geduwd?

'Nee, hij werd zelf ook gedood in dit leven.'

Dit moet ik even verwerken. Ik wil graag meer weten. De stem gaat verder. 'Je woonde in Spanje en was zwanger van een rijke wijnboer. Je werkte bij hem in huis. Kijk maar.'

Alsof een film achterstevoren wordt afgedraaid ben ik weer uit de put en zit ik op de bok van een kar. Het paard voor de kar sjokt rustig voort. Ik heb een behoorlijk dikke buik, ik moet een flink aantal maanden zwanger zijn. Naast me op de bok staat een grote mand en daarnaast zit een oude man. Hij stopt de kar op de binnenplaats van een groot landhuis en geeft de leidsels van het paard over aan een knecht die aan komt lopen. De oude man verdwijnt door een deur naar binnen en ik stap op een andere deur af, ga naar binnen en sta in een grote keuken. Binnen is het schemerig. Ik zie een vuurplaats met een grote haak erboven, met daaromheen op de grond een stel manden en potten. In het midden van de keuken staat een grote tafel. Ik zet mijn mand op de tafel en haal alles eruit. Op dat moment zwaait de deur weer open en met veel lawaai stapt een man naar binnen. Ik draai me vol verwachting om en kijk in een paar woedende, bijna zwarte ogen. Zonder iets te zeggen pakt de man me bij mijn arm en geeft me een enorme klap in mijn gezicht. 'Vuile hoer,' schreeuwt hij, 'wat dacht je, dat ik er niet achter zou komen?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Ik ben zo verbijsterd dat ik geen woord kan uitbrengen. Hij geeft nog een ruk aan mijn arm, pakt nu ook mijn andere arm en trekt me dicht tegen zich aan. Ik ruik de geur van wijn en zie zijn opeen geknepen lippen. Mijn hart gaat als een razende tekeer.

'Hoer,' sist hij in mijn gezicht, 'leugenaarster, bedriegster, dit kind is niet van mij.' Bij de laatste woorden geeft hij me een stomp in mijn buik en daarna nog een.

'Stop,' roep ik, 'waar heb je het over, dit kind is wel van jou, van wie anders?'

'Dat weet je heel goed. Wat dacht je, dat ik er niet achter zou komen?'

Ik snak naar adem. 'Ik weet echt niet waar je het over hebt.'

'Leugenaarster.' Weer krijg ik een paar stompen in mijn buik en word ik meegesleurd naar de andere kamer. De kamer waar ik van zijn vrouw alleen naar binnen mag als zij er ook is. De man geeft me een enorme zet, zodat ik op de grond val. Voor ik op kan krabbelen krijg ik een schop tegen mijn buik en nog een. Ik probeer mijn armen ervoor te slaan en me om te draaien maar de man pakt me beet en sleurt me overeind. 'Kijk me aan,' schreeuwt hij, 'je krijgt één kans om me te vertellen wie de man is met wie je me hebt bedrogen.'

'Ik heb geen andere man ontmoet.' Ik heb zoveel pijn dat ik nauwelijks meer kan praten of nadenken. Mijn buik staat gespannen en voelt keihard. Nog nooit in mijn leven heb ik zoveel haat gezien in iemands ogen. Doodsbang word ik van die blik. Door een nieuwe klap in mijn gezicht val ik weer op de grond. En weer krijg ik een schop, daarna verliest de man alle controle. Hij schopt me zonder ophouden. Ik probeer nog één keer om overeind te komen, dan voel ik een warme stroom langs mijn benen lopen en zak ik weer terug. Vaag zie ik nog dat ik bloed verlies. Ineens vlieg ik weg en wervel door een tunnel naar een prachtig licht in de verte. Ik word er als vanzelf naar toe gezogen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

terwijl een aangenaam gevoel zich van me meester maakt. Dan trekt iets me terug. Ik hoor de stem van een vrouw. Uit alle macht probeer ik verder te gaan naar het aanlokkelijke licht maar de stem lijkt te willen dat ik luister. Weg is de gewichtloosheid, het aangename gevoel en het licht.

'….de… put wordt niet gebruikt… Niemand zal erachter komen. Straks als het donker genoeg is….pak…' Met vlagen hoor ik wat de vrouw zegt. De man zegt niets en weer zak ik weg, tot ik word opgepakt en meegedragen. Met een smak beland ik op een kar. Ik krimp ineen. Alles wat ik ben is pijn geworden. Er wordt iets over me heen gegooid. Daarna is het een poosje stil, af en toe ben ik bij bewustzijn om vervolgens weer weg te glijden. Dan zet de kar zich in beweging. Ik hoor de wielen ratelen. Ik verlang zo hevig terug naar het licht. In een paar uur tijd is mijn grote vreugde weggeslagen en wil ik niet eens meer leven. Ik voel dat het kind dat ik met zoveel liefde geboren wilde laten worden, dood is. Ik kan niet bevatten wat heeft gemaakt dat de man van wie ik zoveel houd, is veranderd in een monster dat mij en mijn kind wil doden. De kar houdt stil. Weer hoor ik de stem van de vrouw. 'Ik pak haar onder haar benen en jij pakt haar onder haar armen.'

Ik voel hoe ik meegesleept en dan opgetild word en op een stenen rand kom te liggen. Even gebeurt er niets alsof er een aarzeling is bij de man die me onder mijn armen vasthoudt, tot ik een zet krijg en val. Ik stoot me aan een rand en beland in het water. Het water sluit zich boven me. Al snel ruik ik niets meer, prikt mijn neus en verdwijnt mijn gehoor. Omhoog kijkend zie ik de rand van een put. De vage contour van de man verdwijnt. Ik sluit mijn ogen en laat me gaan. Volkomen verbijsterd lig ik voor me uit te kijken. Het is nauwelijks te bevatten. Even blijft het stil voordat de stem verder gaat. 'Dit is de sleutel om te kunnen begrijpen waarom je vader, je moeder en Mahmood zo

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

op elkaar reageerden als ze deden. Alle spelers in dat leven, spelen ook een rol in het huidige leven. De vrouw in kwestie kon geen kinderen krijgen. Haar man besloot dat jij een kind van hem zou baren. Zijn vrouw kon haar jaloezie echter niet bedwingen. Ze zag dat haar man erg graag bij je was. Uiteindelijk hield ze het niet meer uit en heeft ze hem beetje bij beetje verteld, dat je zwanger was van een andere man. Ze wist precies hoe ze het hem moest zeggen zodat hij haar zou geloven. Ze leidde hem als het ware naar de conclusie. Hij heeft geen moment overwogen dat wat zijn vrouw hem vertelde, wel eens niet waar kon zijn. Het kind dat je verloor, is dezelfde ziel als Mahmood in dit leven. Het karma dat destijds ontstond, wordt nu uitgewerkt. Zowel Mahmood als je vader gaven om elkaar en tegelijkertijd speelden hem ook andere gevoelens parten. Deze gevoelens verborg hij, omdat hij ze niet begreep en ook niet wilde toestaan. Nu is je ook duidelijk waarom Mahmood en je moeder als water en vuur waren, zonder dat ze het waarom konden benoemen. Op zielsniveau wist iedereen wat er gaande was, maar op aards niveau bleef het volkomen onbegrijpelijk. Mahmood voelde een onbedwingbare behoefte om bij je te zijn en misschien is dat nog steeds zo. Al deze gevoelens lagen ten grondslag aan zijn destructieve handelen ten opzichte van jou en je familie. Hij begreep vaak niet wat hem bewoog, het voelde voor hem alsof zijn wil werd overgenomen door iets wat sterker was dan hijzelf. Ook is dit leven, wat je net werd getoond, een van de redenen waarom jij je zo machteloos kan voelen ten opzichte van andere mensen en vooral ten opzichte van mensen of instanties met macht.'

Ik krijg niet de tijd om dit alles te laten bezinken. Voor mijn ogen begint het te krioelen. Eindelijk, de beestjes. Wat ik zie stelt me enorm gerust. Niets geen rijen en rijen langs marcherende

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

legers rupsachtigen. Deze beestjes die ik nu zie hebben verschillende vormen en kleuren, ze zijn duidelijk hun generaal kwijt. Toch weet ik dat het om dezelfde beestjes gaat als tijdens mijn eerste zielenreis. Ze rennen in paniek rond, botsen steeds tegen elkaar aan en elke orde lijkt ver te zoeken. Mooi, een leger in paniek en zonder generaal kan niet functioneren en zal de strijd verliezen. Wat in mijn geval betekent dat ze zullen sterven. Beter kan niet. Een gevoel van grote opluchting stroomt door me heen. Het is ook alsof ik langzaam volloop met liefde. Ik realiseer me hoeveel ik van het leven houd.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 14

Wachten op berichten

Twee dagen later is het tweede paasdag. Ik word om zeven uur wakker en besluit niet te blijven liggen maar er op uit te trekken. Joggingbroek aan en wegwezen. Als ik mijn gordijnen open doe kijk ik naar een fikse sneeuwbui. Witte Pasen! Ook goed. Ik trek een dikke trui en een bodywarmer aan, ga naar buiten de stilte in en laat me helemaal onder sneeuwen. Midden op het pad dat naar de rivier leidt ligt half onder de sneeuw geschoven een speelkaart. Ik raap de kaart op en draai hem om. Het is een kaart met een joker die sprekend op een van de Dwazen lijkt. Ongelooflijk! Als dat geen teken is dat ik op de goede weg ben, dan weet ik het niet meer. Blij loop ik verder.

Een uurtje later kom ik met gloeiende wangen weer thuis. Ik maak ontbijt en begin mijn dag te plannen. Het is de hoogste tijd om de schuur eens op te ruimen, dan ga ik de email aan Max sturen en misschien blijft er nog tijd over om…

'Ho, ho, geëerde jonkvrouw, waar gaat dat naar toe? Hard werken en herstellen gaan niet samen, weet je nog?'

Ik kruip, al is het pas elf uur in de ochtend terug in mijn bed en val even later zowaar in slaap.

Later op de dag denk ik opnieuw na over mijn tweede zielenreis, aan de bakken met informatie die over me werden uitgestort en aan wat me nu te doen staat. Volgens mij moet ik van alle informatie die ik heb verzameld een geheel maken en daarmee een nieuw leven creëren, ook moet ik me niet langer door mijn angst

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

voor macht laten belemmeren en zonder verder dralen Max benaderen. Heel even piept er een stemmetje: 'het was toch een kaart van een joker? Denk nog even na.'

'Niet nodig, ik ben niet meer bang,' antwoord ik, terwijl ik verder peins en besluit dat de tijd van hard werken voorbij is. Ik stop met eindeloos nieuwe informatie verzamelen om mezelf beter te begrijpen, met het lezen van boeken over Secrets en Deeper Secrets. Ik heb er voor een poosje meer dan genoeg van. Rust is waar ik naar verlang, rust, rust, rust en slapen, eindeloos veel slapen. Zo, mijn leven kan niet meer stuk.

'Ja, ja,' spot Bajeera, de panter in mijn binnenste die wel vaker zijn mond opendoet als ik als Mogli uit *Jungleboek*, onbezonnen rond ren op gevaarlijk terrein, 'dat zullen we nog wel eens zien.' Ik wens Bajeera niet te horen en ga helemaal op in mijn nieuwe geluksgevoel. Ik besluit om dan maar echt een Dwaas te zijn en als een jonkvrouw mijn lied, in de vorm van mijn manuscript, ten gehore te brengen. Onder begeleiding van Katie Melua die 'This is the closest thing to crazy as I have ever been,' zingt, verstuur ik mijn in prachtige volzinnen geschreven bericht zonder aarzelen aan Max.

De dag er op ontvang ik al antwoord. Het bericht begint vriendelijk zoals gewoonlijk, maar na de eerste zin krijgt het een zakelijke toon. Onder geen beding wil hij dat zijn privacy wordt geschaad. Daarom zal hij het manuscript moeten lezen om te zien of er bezwaar gemaakt moet worden tegen publicatie. Ik schrik van deze toon. Het is misschien logisch wat hij schrijft, maar toch heb ik het gevoel alsof ik ineens een vijand heb. Terneergeslagen probeer ik Max gerust te stellen en verstuur per omgaande het manuscript naar hem en naar Bas, die tenslotte ook in het verhaal voorkomt. De spanning stijgt. De weken erop komen ongevraagd steeds beelden binnen, vooral als ik 's avonds mij in mezelf terugtrek om de dag af te ronden en te

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

mediteren. Ik zie Max hardlopen in een parkachtige omgeving en een dag later peinzend uit de straat komen waar vroeger mijn tandarts praktijk hield. Weer een paar dagen later zie ik hem in gezelschap van familie terwijl er iets gevierd lijkt te worden, al is er ook iets anders aan de hand. Ik duw al deze beelden weg, want ik wil ze niet zien. De afgelopen maanden overkomt het me steeds vaker en ook onverwacht, dat er beelden komen waar ik niet om vraag. Ik weet me geen raad met deze plotselinge helderziendheid. Wat moet ik ermee?

'Je hebt een schok teweeg gebracht, Joy.' De engel! Verheugd wacht ik op verdere toelichting maar het blijft stil na die ene opmerking. Ik heb een schok teweeg gebracht? Bij wie en wat dan? Bij Max of bij Bas of allebei? Ik krijg geen antwoord en peins nog een poosje door. Er is me zoveel overkomen de laatste tijd, dat niets me heerlijker lijkt dan de geruststellende aanwezigheid van de engel te voelen. Hij blijft weg.

De reacties van Max en Bas laten op zich wachten. Met bonzend hart maak ik dagelijks mijn mailbox open en telkens als de post langs is geweest loop ik gejaagd naar de deur. Dagen gaan voorbij zonder bericht in welke vorm dan ook van Max of Bas. Mijn onrust neemt toe.
Drie weken later zie ik de eerste brief op de mat liggen. Alleen al door naar het logo van het kantoor van Max te kijken weet ik dat ik geen warm onthaal krijg. De brief van Max begint met Beste Joy en eindigt met vriendelijke groeten. Weg de gemeende hartelijkheid die over en weer werd gestuurd. Nou ja, denk ik, het is een officiële brief waarin hij toestemming geeft zijn personage op te voeren in mijn verhaal, iets beters kon ik toch niet wensen? Het is al mooi dat hij zo reageert, toch voelt het niet mooi. Ineens zie ik mezelf vanuit de optiek van Max. Ik voel mijn tekortkomingen zo haarscherp, dat het pijn doet. Op dat moment weet ik dat ik

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

hem in een veel te vroeg stadium heb benaderd met het hele verhaal. Het schaamrood stijgt naar mijn kaken. Maar…hij weet nu in ieder geval wat mijn gevoelens voor hem zijn. Waarom besteedt hij daar geen enkele aandacht aan? Of doet hij dat nog en is de brief alleen voor de officiële toestemming? Van Bas blijft elke reactie uit. Er zit niets anders op dan ook daarop te wachten.

Vier weken zijn verstreken als ik bij thuiskomst een dikke envelop van het bedrijf waar Bas voor werkt op de deurmat zie liggen. De toon in zijn brief is zo nodig nog killer dan van Max. Joy staat er boven de brief. Daaronder lees ik een emotioneel betoog dat van mij weinig heel laat. Ergens begrijp ik Bas wel, het is ook niet mis wat ik heb geschreven. Het was toch allemaal uitgepraat moest ik er dan toch zo over schrijven?

Ik ben er heilig van overtuigd dat mij niets te verwijten valt, schrijft Bas. Het doet me verdriet dat je mij zo ziet. Je hebt zeker het een en ander meegemaakt, maar je hebt de geboden kansen om het ten goede te doen keren, niet gebruikt. Jammer, eindigt Bas zijn brief en schrijft mij daarmee af als hopeloos geval, een piepend slachtoffer, een Calimero. Van alles en iedereen verlaten trek ik me verder terug in mijn cocon. Hoe heb ik zo stom kunnen zijn om me zo kwetsbaar op te stellen? Was er geen andere manier om toestemming en feedback te krijgen?

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 15

Even weg

'Stomme trut, waarom heb je jezelf zo bloot gegeven? Waarom zo rigoureus? Je bezorgt jezelf ook altijd weer problemen,' sist een stemmetje binnenin me onafgebroken. Deemoedig laat ik mijn hoofd hangen. Het heeft gelijk. Schaamte doet ook een duit in het zakje door op een hysterische manier tegen me te schreeuwen: 'waarom kun je toch niet normaal doen en zoals de meeste mensen een gewone relatie aangaan en gewoon werken, gewoon een kopje koffie drinken met de buurvrouw?' Mijn hoofd zakt nog wat dieper. Tot ik een ander stemmetje hoor: 'kun je jezelf ook voorstellen dat waar je je nu voor schaamt, later iets zal zijn waar je trots op bent, dat gehoor geven aan de stem van je hart niet iets is om je over te schamen?' Schaamte, kennelijk niet gewend om te worden tegengesproken, kijkt even bedenkelijk maar moet dan toch erkennen dat er een lichte vorm - meer kan er niet vanaf - een lichte vorm van waarheid schuilt in wat ik te berde breng.

'Juist,' zeg ik, 'dat dacht ik ook.'

Ik pak de laptop en ga weer aan het werk. Het wil alleen niet vlotten. Iets ontglipt me en ik weet niet wat dat iets is.

In de weken die volgen klaar ik op. Het is bijna constant mooi weer. Inzicht op inzicht volgt en dat brengt me steeds dichter bij de kern van waar het volgens mij om draait: stabiliteit en de tijd nemen en beiden heb ik in overvloed. Een beetje saai vind ik het wel maar dat is juist goed voor me. Om niet helemaal van saaiheid om te vallen, ontsnap ik af en toe naar Amsterdam. Daar

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

heb ik met enige regelmaat de beschikking over het appartement van mijn reislustige broer en schoonzus. Ik geniet van deze luxe.

Op een dag, als mijn broer en schoonzus weer op reis zijn, besluit ik er weer een paar dagen heen te gaan. Onderweg bedenk ik wat wil gaan doen. Sofia heeft me al uitgenodigd om uit eten te gaan. Er is ook een mooie tentoonstelling die ik wil zien en natuurlijk wil ik naar de Noordermarkt om de lekkerste appeltaart van Amsterdam te eten. De derde dag, wanneer ik door de stad loop, zie ik van ver Max aankomen. Hij loopt recht op me af en kijkt niet op of om, zijn blik is op verre einders gericht. Geen steegje om in weg te glippen. Als Max vlakbij is doe ik net alsof ik reuze haast heb en hem niet zie. Met een rotvaart schiet ik langs hem heen. Ik zie in de gauwigheid dat hij zijn pas inhoudt maar ik ben al voorbij, alsof de duivel me op de hielen zit. Ik ren verder tot ik met bonzend hart de deur van het appartement weer achter me sluit. 'Je bent een idioot Joy, gedraag je toch als een volwassen vrouw, verdorie!'

Een week later rijden Sofia en ik naar vrienden in Frankrijk. Tien dagen van stilte, wijds uitzicht over de bergen, concerten in afgelegen kasteeltjes, zwemmen in de rivier en heerlijk eten onder een grote lindeboom. Maar ik blijf me ondanks al dit schoons niet prettig voelen. Ik weet dat ik geen leuk gezelschap ben en toch kan ik het niet veranderen, nog niet met de beste wil van de wereld. Ik loop dagenlang zwijgend door het huisje en zit buiten zwijgend in een boek te staren. Ik voel de onderzoekende blik van Sofia telkens weer op me gericht.

'Zullen we vanavond bij dat leuke restaurantje aan de rivier gaan eten?' vraagt Sofia als ik weer zwijgend aan tafel zit.

'Ja, goed idee,' antwoord ik.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'We kunnen ook hier wat klaarmaken en dat op het strandje bij de rivier opeten,' oppert Sofia even later, die zoals ze wel meer doet, haar eigen plannen doorkruist met een beter idee.

'Nee,' bijt ik haar toe zonder verdere uitleg.

'Nou zeg, ik stel alleen maar wat voor.'

'Ja, dat zal wel maar we hebben net wat besloten en ik heb geen zin om van plan te veranderen.'

Sofia zegt niets meer. In stilte rijden we die avond naar het restaurantje bij de rivier. De spanning is te snijden. Ik voel me lichtelijk schuldig maar ik heb geen zin om er over te praten. Sofia kennende zal erover praten betekenen dat we de komende uren bezig zijn alles te ontrafelen. De spanning wordt minder de dagen erna, maar verdwijnen doet hij niet.

Eenmaal weer thuis gaat het leven op de oude voet verder. Toch is er bij mij iets blijven hangen ten aanzien van Max. Ik heb het gevoel dat er iets te doen valt, maar ik houd mijzelf tegen omdat ik het zo langzamerhand behoorlijk benauwd krijg van mijn eigen acties. Ik wil afwachten tot het zich allemaal vanzelf oplost, wat het dan ook is. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik echt stomme fouten heb gemaakt. Ik heb precies gedaan wat me is opgedragen of geadviseerd tijdens mijn zielenreizen en dat komt van een bron die nooit liegt, dat niet eens kan, dus dat moet goed zijn. Het gevoel van schaamte is ontstaan omdat ik me zo kwetsbaar heb opgesteld, niet omdat ik iets verkeerd heb gedaan. Ook mijn hart heeft me toch richting Max gestuurd? En toch kriebelt het.

De dag na mijn thuiskomst rijd ik naar de postbus en vind een stapel brieven van Mahmood met bizarre vragen en bizarre gedachten. Dat viel te verwachten nu er via Max toch iets van een contact tussen hem en mij is ontstaan. Hoe zou het er eigenlijk voorstaan? In een opwelling besluit ik Max te bellen. 'Max? je

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

spreekt met Joy. Ik bel je om te vragen of je me kunt vertellen hoe de zaak van Mahmood er voor staat? Ik heb namelijk enkele brieven van hem ontvangen die me verontrusten. Hij lijkt een van mijn dochters bij de zaak te willen betrekken. Het is een warrige brief waarin hij haar vraagt om hem te vergeven en om contact met hem op te nemen om samen een civiele zaak te beginnen. Ik vertrouw het niet en vraag me af of hij mijn dochter voor zijn karretje wil spannen.'

Aan de andere kant is het even stil. 'Dag Joy, er zijn wel wat vorderingen in de zaak van Mahmood. Ik zou niet weten wat jouw dochter voor Mahmood zou kunnen doen. Zeker geen civiele zaak beginnen. Dat zou toch werkelijk een flinke kronkel zijn. Maar het zou wel passen bij wat ik heb gehoord; hij is opgenomen of opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. Het zou zijn verwarde berichten kunnen verklaren.'

Halverwege het telefoongesprek weet ik ineens wat me te doen staat, ik kan nog net het eind van het verhaal afwachten. 'Max, ik wil je mijn excuses aanbieden. Ik had je niet zo moeten overvallen met mijn emoties door je het manuscript te sturen.' Aan de andere kant van de lijn is het opnieuw stil. 'Ik zou er maar niet mee zitten.'

'Zou je het in de papierversnipperaar willen doen?'

Weer is het stil aan de andere kant van de lijn. 'Dat vind ik een al te rigoureuze maatregel. Ik stuur je het wel terug.'

'Dank je wel en tot ziens.'

'Wacht even, nu ik je toch aan de lijn heb, ik moet binnenkort een verklaring met je opstellen voor de IND en daarin ook de financiële kant van het verhaal opnemen. Ik hoop dat je nog bewijzen hebt van de kosten die gemaakt zijn door jou en door je ouders die het gevolg waren van de uitzetting. Misschien kunnen we nu alvast een afspraak daarvoor maken?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Ja, dat is goed,' zeg ik. Even later hang ik op met een afspraak voor over drie weken en voel me honderd kilo lichter. Een paar dagen later ligt het manuscript in de bus, met een korte groet die als vanouds hartelijk is en toch voel ik me er niet blij mee. Met de brief in mijn hand laat ik me op de bank zakken met het gevoel iets verloren te hebben.

De dagen erna slaat de onrust opnieuw toe. Ik begrijp er niets van. Wat doe ik toch verkeerd? Na een flinke wandeling pak ik voor de afwisseling eens mijn tarotkaarten om te vragen wat me nu te doen staat. Even later staar ik naar de kaart met De Duivel, wat nu weer?
Laat u niet de stuipen op het lijf jagen. Daar is het te laat voor. *U krijgt de kans een paar oude horens af te stoten. De Duivel is aan de ene kant een echte vampier, een werkelijke last en belasting, waarmee we al een leven lang onszelf en anderen het leven bemoeilijken. Daarvoor zijn we dan ook terecht bevreesd. Van dit deel van de eigen schaduw kunnen we nu eindelijk afkomen omdat we het voor het eerst herkennen. Aan de andere kant is de Duivel als een achtergesteld kind – het betreft dat deel dat u stiefmoederlijk hebt bejegend. Dit deel vertegenwoordigt echter iets waar u al uw hele leven naar hebt verlangd. Laat licht in de duisternis schijnen, geef het stiefkindje vorm en kleur. Wees niet bevreesd, bekijk het goed. Net zo lang tot u weet wat u ervan kunt gebruiken en wat niet. Dit is wat ieder mens uniek maakt, wat niet past in een raamwerk van bestaande patronen. Dat maakt dat u het als een taboe hebt weggestopt. Het taboe wil zichtbaar worden.*[1]

Welke oude horens? Wat behandel ik stiefmoederlijk? En hoe kan ik het stiefkind te voorschijn laten komen als ik geen idee heb hoe mijn stiefkind eruit ziet?

[1]Tarot voor Beginners; Burger & Fiebig

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 16

Troost met een biertje

Voor de derde keer sta ik voor het kantoor van Max. Op het moment dat ik in de wachtkamer wil gaan zitten en de teckel weer op mij af komt lopen, komt Max de trap al af en zit ik even later aan zijn tafel.

'Thee, koffie of iets fris?'

'Thee graag,' zeg ik, terwijl ik ondertussen de paperassen waar hij om had gevraagd uit mijn tas haal.

'Zo, je hebt het een en ander verzameld zie ik,' zegt hij.

'Ja, ik heb een overzichtje gemaakt van alle kosten die mijn ouders en ik vanwege de uitzetting hebben gemaakt. Gelukkig dat ik nog het een en ander had bewaard.'

'Laat me eerst dat overzicht eens zien.'

Ik reik het hem aan. Terwijl hij leest begint Max te grinniken. 'Geen flauw idee? Dat is wel erg eerlijk maar je kunt het beter anders formuleren.'

'Het is maar een praatpapier,' zeg ik en voel me stom. Ik had snel het een en ander opgeschreven en achter een kostenpost die ik niet kon verklaren, geen flauw idee gezet. Ik wilde me eens niet druk maken over hoe ik over zou komen. Max lijkt mijn reactie niet te horen en blijft grinniken. Vervolgens geeft hij mij advies hoe ik het een volgende keer handiger kan opstellen. Ik kijk hem eens aan voordat ik reageer. Ik voel me lichtelijk gekwetst maar ook strijdlustig. Ja, ja, denk ik, kennelijk moeten er posities bepaald worden. Ik voel verzet. Ik laat mij niet zomaar vertellen hoe ik een praatpapier op moet stellen. Ik trek mijn vest

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

uit, stroop mijn mouwen op, haal mijn onzichtbare messen tevoorschijn en begin ze te slijpen. Al zit hij daar te grinniken, ik weet dat Max hetzelfde doet. Hij wil koning zijn en duldt geen andere gezaghebber naast zich. Ik wil best opschuiven maar alleen voor iemand die de titel van koning waardig is. Tenslotte ben ik al heel lang koningin en niet gewend om iets uit handen te geven. Dus Max, als je wilt vechten, prima, kom maar op.

'Je schrijft dat je na drie maanden ernstig ziek vanuit Tunesië naar Nederland terug moest om het bedrag van twee tickets te verklaren. Wat was er aan de hand?'

'Ik had van alles en uiteindelijk ook longontsteking. Daarom ben ik met Sam teruggegaan naar Nederland.'

'Hoe kwam je aan longontsteking?'

'Ik had het Boze Oog gekregen van de familie. Ze wilden me weg hebben zodat Mahmood met de ooit voor hem bestemde bruid kon trouwen.'

Max kijkt me schattend aan. Ik voel de kriebel van een lach opkomen.

'Even serieus, wat was er aan de hand?'

Ternauwernood houd ik mijn gezicht in de plooi. 'Dan zal het door de stress zijn gekomen neem ik aan.'

Max knikt instemmend. Na twee uur op de kop af zijn we klaar met het opstellen van de verklaring.

'Mag ik alle papieren met betrekking tot Mahmood hier laten? Ik neem ze liever niet meer mee naar huis.'

'Geen probleem, laat ze maar hier,' zegt Max. 'Hoe gaat het nu met je?' vraagt hij er direct achteraan.

Ik kijk hem eens goed aan en moet weer een beetje lachen. Ondanks zijn ongeloof in het Boze Oog vind ik hem onweerstaanbaar zoals hij daar zit met zijn das zo ongeveer op zijn rug en zijn prachtige roze overhemd in de kreukels.

'Redelijk,' zeg ik en hoe is het met jou?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Wat moe. Volgende week ga ik gelukkig met mijn vriendin op vakantie, dan kan ik bijkomen.’

‘Leuk,’ zeg ik, terwijl ik het helemaal niet leuk vind. Ik zou liever horen dat hij binnenkort gaat trouwen. Het liefst met een vrouw die zwanger is van een vijfling. Vervolgens dat de hele kluit van plan is om te emigreren naar Australië. Dat is wat ik graag zou horen, want dan kan ik tenminste verder. Dan is hij maar niet de man van mijn leven maar heb ik wel mijn rust en vrijheid terug. Maar nee. Ik kijk nog eens naar hem en kan mij niet voorstellen dat hij een serieuze relatie heeft. Iets binnenin mij weigert dat te geloven. Toch zie ik hem stralen, al maakt hij ook een zeer vermoeide indruk. We praten nog wat verder over gewone dingen terwijl ik mijn spullen terug stop in mijn tas. Al pratend lopen we de deur uit en de trap af. Ik werp ondertussen een blik opzij en voel ondanks die vriendin liefde voor Max. Ik voel nog veel meer en zie ineens dat hij zijn eigen strijd voert en hoe alleen hij daar in staat. Dus het klopt denk ik. Weer komt er een stroom informatie op mij af gedenderd. Ik zie dat Max de bergen nadert die Maria voorspelde en dat hij zelf niets in de gaten heeft. Bovendien zijn het niet zo maar een paar bergen, nee, het zijn reuze bergen, onherbergzame, desolate bergen. Max, Max, denk ik, je hebt geen idee wat je nog allemaal te wachten staat. Ook jij gaat heel veel achter je laten en ook jij zult moeten buigen voor krachten die groter zijn dan jijzelf. Zomaar uit het niets komt deze informatie naar mij toegestroomd en ik weet zeker dat het klopt. Zo langzamerhand raak ik gewend aan mijn onverwachte helderziende buien, maar prettig vind ik het nog steeds niet. Ondertussen wil ik wel honderd trappen met Max aflopen. Al snel staan we bij de buitendeur. Max kijkt mij even aan en vraagt iets wat ik niet versta. Ik ben met mijn gedachten nog bij de bergen en ik ben in de war. Ik steek mijn hand uit en neem afscheid.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Even later zit ik in de zon op een bankje midden op het Spui om bij te komen. Het bezoek is me weer niet in de koude kleren gaan zitten. Waarom moet ik dit allemaal meemaken? Waarom tref ik niet een man waarmee het allemaal vanzelf gaat? Ik voel me stokoud en versleten en zou het liefst hier op het bankje gaan liggen om er nooit meer vanaf te komen. Ik veeg snel een traan weg.

'Ach wijfie, hebbie verdriet?'

Ik draai mijn hoofd om. Naast me is een oude man komen zitten. Een paar vriendelijke ogen kijken me vragend aan. Ik rommel in mijn tas op zoek naar een zakdoek. Door de waas van tranen zie ik dat de man me er een aan reikt.

'Hier heb je de mijne, hij is schoon hoor. Droog je tranen eerst maar eens en kom dan met me mee, dan krijg je een pilsie van me.'

Ondanks de tranen moet ik lachen. Ik pak zijn zakdoek aan en veeg mijn gezicht droog. Veel helpt het niet.

'Geef niet hoor, ik ben wel wat gewend. Ik heb vijf dochters en geloof me maar, die konden er ook wat van. Zakdoeken vol en altijd vanwege de mannen. De meeste mannen hebben geen idee wat ze allemaal aanrichten. Als je als man vijf dochters krijgt dan leer je het wel. Mijn dochters benne natuurlijk allang de deur uit, maar ik weet er nog alles van. Ik zei steeds: "kinderen, ze benne het niet waard". Kom maar mee kind, niets helpt beter dan een lekker pilsie.'

En zo zit ik even later in een café met een vader van vijf dochters een pilsje te drinken. Na een half uur arriveert Sofia, die ik ondertussen heb gebeld. Ik stap van mijn kruk af en neem hartelijk afscheid van mijn ridder in nood. Buiten voel ik me enigszins daas door het drinken van een pilsje dat er twee zijn geworden. Een straat verder kopen Sofia en ik Indisch eten in een

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

kartonnen beker en lopen in de richting van Sofia's huis. Ik ben nauwelijks in staat om te vertellen waarom ik zo van streek ben. 'Het is niet alleen het feit dat hij een vriendin heeft, maar ook wat hem allemaal te wachten staat. Hij staat waar ik jaren geleden begon. Mijn hemel Sofia, hoelang moet dit alles nog duren?'

'Zolang als nodig is,' is het filosofische antwoord.

'Dank je, daar knap ik echt van op.'

'Iets anders kan ik er niet van maken,' antwoordt Sofia.

'Weet je echt geen klein leugentje te bedenken om mij wat op te peppen?'

Sofia kijkt me meewarig aan.

'Laat maar,' zeg ik.

's Avonds, als ik in de trein zit op weg naar huis, ontdek ik dat ik de zakdoek van mijn ridder heb vergeten terug te geven. 'Weet je Joy,' zeg ik tegen mijzelf omdat ik toch maar alleen in de coupé zit, 'laat hem los, wees vrij en zorg dat je weer blij wordt.' Ik kijk mijn spiegelbeeld eens aan. 'Als je mij vertelt hoe dat moet, dan zorg ik dat het gebeurt.'

Eenmaal thuis steek ik een paar kaarsen aan en ga zitten. Het is aardedonker buiten. In de tuin zijn slechts een paar vage contouren zichtbaar. Ik bespeur een weemoedig en knagend gevoel. Het verlangen naar een verbintenis, naar ware liefde is zo intens dat het haast fysiek pijn doet. Het is een verlangen naar groter worden dan mijzelf.

De volgende dag bel ik Maria. Ik ben zo in de war van de ontmoeting met Max dat ik er met haar over moet praten.

'Maria, mag ik je iets vragen?'

'Vraag maar.'

'Ik was gisteren bij Max om een verklaring op te stellen. Hij blijkt een vriendin te hebben maar er klopt iets niet. En juist dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

maakt dat ik me niet omdraai en hem loslaat. Hoe kan dat nou?'

'Laat me eens kijken wat er aan de hand is.' Het is even stil, Maria stemt zich af. 'Dit is niet iets voor de telefoon. Herinner je je nog dat ik je vertelde dat je een lichtwerker bent? Daar gaat het nu over. Het heeft te maken met het feit dat jij meer ziet dan de meeste mensen. Je kunt toch beter een afspraak maken, dan leg ik je het zo goed mogelijk uit.'

'Goed, ik begrijp het, hopelijk heb je op korte termijn een plekje.'

'Nee, ik ga een paar weken op vakantie.'

'Wat jammer, maar leuk voor jou natuurlijk. Sorry hoor, maar ik ben echt van slag.'

'Ik hoor het, geeft niet.'

Wanneer komt er eens een einde aan al dat gedoe, aan alles wat niet lekker loopt? Wanneer hoef ik het eens niet meer allemaal alleen te doen? De rest van de dag hang ik op de bank, kijk naar de vogeltjes in mijn tuin en lees vervuld van jaloezie *Eten, Bidden, Beminnen*; het verhaal over een persoonlijke crisis en hoe de schrijfster er mee is om gegaan. 'Doe mij er ook maar zo eentje en dan ook nog een geweldige Braziliaanse man als beloning voor al die exotisch doorstane ellende. Ga weg zeg! Ik moet het zien te redden met grijze Hollandse luchten en fietstochtjes naar de stad om mijn dagelijkse boodschappen te halen. Het enige exotische aan mijn crisis zijn mijn Peruaanse medicijnen geweest om de ziekte van Lyme de baas te worden.' Ik wentel mij nog even in zelfmedelijden maar herinner me dan mijn zielenreizen, mijn ontmoetingen en de mensen die me ondertussen hun steun hebben gegeven. Lichtelijk beschaamd probeer ik mijn zegeningen te tellen. Toch, ondanks mijn pogingen blijf ik lichtelijk jaloers.

Wachtend op de terugkomst van Maria, realiseer ik me dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ik nog meer vragen heb. Waarom liet de engel mij eigenlijk vorige levens zien? Waarom zie ik ze ook tijdens mijn zielenreizen? Ik dacht dat het niet belangrijk was om ze te kennen, omdat alles wat niet is opgelost of fout is gegaan in een vorig leven, meegenomen wordt naar een volgend leven? Dus wat is de zin ervan? En wat in mijzelf behandel ik als een boze stiefmoeder? Waar zit dat stiefkind en hoe haal ik het tevoorschijn? En welke horens kan ik afstoten? Wat is een lichtwerker en wat is toch de bedoeling van mijn leven? Waar is mijn bezieling en wat heb ik te doen? Omdat ik nu antwoorden wil, boek ik een nieuwe zielenreis van geld dat ik niet heb. Ooit komt dat weer in orde als het recht zegeviert en de verzekeraar zijn spaarpot om moet keren.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 17

In de war

Voordat ik aan een nieuwe zielenreis kan beginnen, belt Maria. Ik kan de volgende dag terecht. Haar vakantie is afgebroken omdat haar reisgenoot vanwege een familiekwestie terug moest naar Nederland.

Het hele ritueel loop ik weer door, tot we bij mijn vraag komen: wat klopt er niet als Max het over zijn vriendin heeft? Waarom kan ik me niet omdraaien en verder gaan met mijn leven?

'Wanneer mensen met elkaar praten, horen ze de woorden die iemand zegt en zien ze de lichaamstaal. Dat samen brengt een boodschap over. Zo is het voor ongeveer 90% van de mensen. Voor de andere 10% zit het iets anders in elkaar. Zij horen de woorden, zien ook de lichaamstaal, maar hebben in de eerste plaats contact met het veld van energie dat bij die ander aanwezig is en met de geest van die persoon. Ik bedoel niet de psyche, maar echt het geestelijke aspect, het deel dat niet in het fysieke lichaam aanwezig is, niet sterft, maar waar elk mens mee is verbonden om te kunnen leven. Tot die 10% behoor jij. Al heb je het een en ander gedaan aan intuïtieve ontwikkeling, toch heb je niet geleerd om met deze kwaliteit om te gaan.'

Verbouwereerd kijk ik Maria aan. 'Wat zie ik dan?'

'Zien is misschien niet eens het juiste woord. Normaal gesproken nemen mensen waar wat zich op 3D niveau afspeelt, de aardse dimensie. Jij neemt in de eerste plaats automatisch waar wat zich op een ander niveau in de onzichtbare wereld afspeelt, het niveau waar de totale geest van de mensen zich bevindt. Op

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dat niveau speelt het ego geen rol en zie je de werkelijke bedoeling en het verlangen van de ziel. We gaan even terug naar Bas. Gedurende een korte periode hebben jij en Bas het goed gehad. Dat was de periode dat jouw en zijn ziel in contact waren zonder dat de ratio zich ermee ging bemoeien. Op het toppunt van jullie contact echter namen de ratio en het ego van Bas het over en maanden hem zich zijn voornemen te herinneren om met meerdere vrouwen ervaringen op te doen. Dat was het moment dat Bas jou tot de orde riep en je vroeg je niet aan hem te hechten. Weet je nog?'

'Als de dag van gisteren.'

'Met Max is iets dergelijks aan de hand, daarom ben je er weer zo van in de war. Je voelt dat er tussen jullie iets is en tegelijkertijd hoor je hem praten over zijn vriendin. Het is niet te rijmen in jouw beleving. Maar meisje, hij is zich helemaal niet bewust van het contact tussen jullie zielen. Hij leeft in de veronderstelling de liefde van zijn leven gevonden te hebben. En dat ben jij in zijn aardse beleving niet.'

Even ben ik helemaal van slag. 'Maar, wat klopt er dan niet aan zijn verhaal?'

'Tja,' verzucht Maria, 'laten we zeggen dat wat jij waarneemt niet overeenstemt met wat Max je vertelt.'

'Hij denkt dat hij een relatie heeft, maar in werkelijkheid staat hij alleen.'

'Dat is wel erg kort door de bocht, maar zo zou je het kunnen zeggen. Op dit moment is die relatie precies wat hij nodig heeft. Hij moet zich van zijn diepe innerlijke verlangen bewust worden en deze relatie maakt iets in hem los wat hem daarbij zal helpen. Ga niet op hem wachten. Draai je om en leef je eigen leven. Echt, laat hem los.'

'Ik zal wel moeten, wil ik ook weer eens lol hebben.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'We zijn nog niet klaar,' vervolgt Maria, omdat ik al opsta. 'Aan gene zijde, zoals jij het noemt, worden pogingen gedaan om weer met je in contact te komen, maar het lukt de laatste tijd niet omdat je te moe bent. Ze adviseren je eens helemaal niets te doen. Wat jij niets doen noemt, zit nog vol met activiteiten. Doe eens - en niet eventjes – echt niets. Staar naar de wolken voor mijn part.'

Ik doe mijn mond al open om weer te reageren, maar Maria begint hevig te gebaren dat ik stil moet zijn. 'Sst, anders ben ik het contact kwijt,' fluistert ze bijna. Ze houdt haar hoofd schuin en ik zie haar een paar maal knikken. Daarna richt ze zich weer tot mij. 'Let eens op toevalligheden en ook waar je aandacht naar toe getrokken wordt. Er staat je een verrassing te wachten.'

Als we bij de voordeur staan zegt Maria: 'zoek iemand die je kan helpen om met je kwaliteiten om te gaan. Ik weet zeker dat je via internet iemand kunt vinden.'

Dan sta ik weer buiten. Deze keer minder opgeladen en niet zo blij. Ik moet echt Max loslaten en vind dat een enorme klus. En wat moet ik in hemelsnaam met mijn buiten normale waarnemingen?

De dagen erop raak ik zo mogelijk nog meer in de war. Bij ieder contact vraag ik me af wat ik waarneem: 3D of een andere realiteit? Ik lijk daardoor nog meer de grip op mijn leven kwijt te raken. De opmerking van Maria over de pogingen tot contact van gene zijde ben ik alweer vergeten, evenals de verrassing.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 18

Over een slaaf en een priesteres

Nog steeds met een hoofd vol vragen begin ik aan mijn nieuwe zielenreis. Ik ben de vorige keer nog niet vergeten. 'Ik heb geen andere intentie dan mijzelf beter te begrijpen. Ik heb nog steeds mijn bezieling niet terug en daarnaast voel ik mij heel onvrij en eenzaam,' fluister ik bijna, omdat ik niet graag uitspreek hoe eenzaam ik me eigenlijk voel.

De reis begint zonder aanloopjes. Ik hoor geratel van karren die door de straten worden getrokken en het geluid van stemmen, ik hoor geschreeuw en gelach. De zon schijnt fel op mijn gezicht terwijl het zweet over mijn lichaam stroomt. Ik loop door de straten van Rome. Op mijn rug ligt een zware last. Ik kijk eens goed naar mijzelf: ik ben veel groter dan de andere mensen om me heen, meer dan dat zelfs, ik ben een enorme kerel maar met een heel zacht karakter, dat voel ik. Op mijn voorhoofd heb ik een brandmerk. Ik ben op weg naar het huis van een van de senatoren. Ik struikel en kan nog net op de been blijven. Direct krijg ik een klap met de zweep. Mijn wonden van gisteren zijn nog rauw, ze prikken door het schuren van de harde stof van mijn schamele kleding. Het is heet vandaag, heter dan de afgelopen dagen. Naast me loopt een andere slaaf. Even kruist zijn blik die van mij, we durven niets te zeggen uit angst voor onze bewakers.

Sinds enige jaren ben ik slaaf in Rome, evenals mijn vrouw van wie ik zielsveel houd. Tot voor kort werkte ik dagelijks in het amfitheater als gladiator. Nu ben ik drager. Als gladiator moest ik ook zware lasten dragen, de gedode dieren bijvoorbeeld maar ik kende ook periodes van rust waarin ik kon kijken naar de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

mensen op de tribunes en naar de plek waar de keizer vaak zat. Ik hoor zijn akelige lachje nog steeds. Nu loop ik dagelijks door de straten om lasten van de ene plek naar de andere te brengen, ik voel dat mijn krachten steeds verder afnemen. Ik laat wel eens wat vallen of struikel van vermoeidheid. Ik kan mijn vrouw en mijzelf niet vrijkopen, zoals andere slaven dat wel kunnen. Mijn meester heeft zoveel bezit dat hij er geen waarde aan hecht, dus waarom zou hij ons iets betalen? En wat hem niet meer dient, doet hij weg. Nog even en ik zal worden afgedankt. Dan ben ik nog maar voor één ding geschikt. Ik maak me daarom zorgen om mijn vrouw. Ook zij wordt ouder en heeft steeds meer moeite om haar taken op tijd af te hebben. 's Avonds valt ze al voordat we gaan liggen in slaap. Ik houd van mijn vrouw, we zijn al zo lang samen. Ik ben God dankbaar dat we tenminste bij elkaar konden blijven. Dat heeft me de kracht gegeven om door te gaan. Heel soms denk ik nog aan het land waar ik vandaan kom. Het land waar zoveel mysteries nog levend zijn, dat zich niet laat temmen, het land waar de Romeinen nooit echt vat op zullen krijgen. Ik zal mijn land niet terug zien, dat weet ik maar het leeft in mijn herinnering.

Ineens merk ik dat ik samen met nog een paar andere slaven op weg ben naar het amfitheater, het is kennelijk zover. Onder de tribunes waar we naar toe worden gebracht, zijn de hokken van de dieren en de ruimtes waar de gladiatoren wachten tot het hun beurt is om op te treden en te vechten. De ruimte waar ook de strijdwagens staan en de soldaten rondlopen en waar wij worden opgesloten in afwachting van onze beurt. Het is er donker en koel, wat ik ooit aangenaam vond maar wat mij nu angst inboezemt. Het is middag als we met zijn vijven worden opgehaald en het bevel krijgen om de arena in te stappen. Even blijven we staan, onze ogen moeten wennen aan het felle zonlicht. Na een kort bevel lopen we aarzelend naar het midden. Zonder

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

overleg gaan we met onze ruggen tegen elkaar staan. We kijken naar de deuren die elk moment open kunnen gaan om onze tegenstanders toe te laten tot het strijdperk. Ik heb wat er nu komt vaak genoeg gezien om geen enkele illusie te koesteren. Mijn lieve vrouw moet nu zonder mij verder, dat is wat mij het meest verdriet doet. Ik voel hoe ze in gedachten bij mij is en haar liefde in mijn hart leeft. Ik troost me met de gedachte dat ik haar terug zal zien als het ook haar tijd is om naar huis terug te keren. De deuren gaan open en drie leeuwen stappen langzaam de arena in. Een luid gejuich klinkt op. Op het moment dat de leeuwen ons naderen wordt het stil. De mensen kijken gespannen toe, hier en daar wordt er gegokt wie van ons het eerst zal worden gepakt. Ik kijk nog een keer om me heen, dan wordt het zwart. Diep onder de indruk blijf ik stil liggen. Ik ben dus slaaf geweest in Rome. Ik wist niet dat ik ook in een mannenleven kon reïncarneren.

'Oh, zeker wel,' zegt de bekende stem, 'je kunt voor een mannenleven kiezen als dat de gewenste ervaring geeft.' Het beeld van de slaaf is weg maar zijn zachte karakter voel ik nog steeds, evenals de liefde voor zijn vrouw.

Ik neem een tweede glas terwijl ik het leven als Romeinse slaaf achter me laat. Om me heen voel ik de aanwezigheid van een man. Ik ken hem. Hij doet zijn ding en ik het mijne maar we horen bij elkaar. Het is een aangename gewaarwording en een die heel liefdevol aan voelt. Ik kijk naar de warme blik in zijn ogen en zie bevestigd wat ik zelf voel. Langzaam verandert de omgeving en lig ik ergens op mijn rug. Vanuit mijn donkere plek zie ik bijna witte muren, opgebouwd uit grote blokken. Boven me is geen dak maar zie ik een strakblauwe lucht. Mijn naam is Chloé. Ik onderga een van mijn laatste inwijdingen als priesteres in Egypte duizenden jaren geleden. Daarvoor moet ik drie dagen en drie nachten in het Dodenrijk verblijven. Aan het hoofd van

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de stenen sarcofaag waarin ik lig, staat de hogepriester die de inwijding begeleidt. Er omheen staan nog meer priesters. Ik voel ieders concentratie. Er heerst een diepe stilte tot ik een havik zie overvliegen. Zijn schrille kreet doorboort de stilte. Terwijl ik naar de zon kijk schuift er heel langzaam een steen voor de strakblauwe lucht. Op het moment dat de zon plaats maakt voor de grote steen, de blauwe lucht in een diepe duisternis verandert, word ik opgetild. Ik vlieg op de rug van een enorme adelaar over continenten en oceanen, stijg op naar het diepe blauw; het bijna duister dat zich ver boven de Aarde bevindt. Na een lange vlucht laat de adelaar zich weer naar de Aarde zakken en landt in het hete zand. Ik sta in de felle zon, vlakbij een piramide, vlakbij de plek waar zolang geleden mijn inwijding plaats vond. 'Chloé's leven draaide om onderwerping. Haar leven stond aan de andere kant van het leven dat je nu leidt. Met Chloé's leven startte een serie levens waarin je alsmaar je macht weggaf, waarin je jezelf afhankelijk maakte van anderen op allerlei manieren. Chloé verloor alles wat ze lief had omdat ze niet was opgewassen tegen de macht van de priesters.' Het is weer de geluidloze stem die mij dit vertelt.

Ik ben zo onder de indruk van wat Chloé meegemaakt moet hebben, dat het in de eerste instantie niet tot me doordringt dat een zeer rijk geklede, blonde, jonge vrouw al enige tijd spottend naar me staat te kijken. De vrouw draagt een prachtige lange jurk en een schitterende hoed met lange veren. Ze staat op het punt om naar een feest te gaan. Ik blijf achter. Uit haar blik spreekt leedvermaak. Ze trekt haar zijden handschoenen aan, terwijl ze net niet zacht genoeg een denigrerende opmerking over me maakt tegen mijn werkgever, die haar klaarblijkelijk zal vergezellen. Ze drijft vanaf dat ze haar intrede deed in zijn leven zoveel mogelijk de spot met me. Mijn werkgever weet geen raad

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

met haar opmerkingen, dat kan ik zien aan zijn enigszins gegeneerde blik. Hij is niet opgewassen tegen deze vrouw. Ik zie heel goed wat ze doet en hoe ze hem inpalmt, maar sta machteloos. Even later vertrekken ze samen in een rijtuig. Ik kijk ze staand achter een gordijn na. Ik voel me diep bedroefd. Weer is er de geluidloze stem. 'Het is de bedoeling om alle vernederingen, alle pijn en alle angst van vorige levens achter je te laten. Ga naar de andere kant zonder wrok, zonder haat maar juist met liefde. Je zult over meer dan voldoende geld beschikken en je zult aan die kant ook niet langer alleen zijn. Vorige levens worden je getoond om te laten zien dat niets onrechtvaardig is of zinloos en dat wat zich in je leven voordoet precies is wat je zelf ooit hebt gecreëerd. Je hele creatie werkt als een magneet; je trekt dat aan wat bij je hoort. Word meester over jezelf, dan word je meester over het leven. Volg, dan vind je leiding, heb lief zodat de liefde naar je toe kan komen. Weersta de verleidingen die je niets brengen, maak onderscheid in wat wezenlijk is en wat niet.' De rest van de reis blijft de man bij me en word ik steeds meer gevuld met liefde en rust.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 19

Tussen de werelden

Gelukkig heb ik iemand gevonden die me verder kan helpen met mijn kwaliteiten en ook nog betaalbaar is. Daarom sta ik op een natte, gure dag middenin Den Haag voor de deur van de praktijk van Gabrielle, een reader en coach voor lichtwerkers. Als ik op de bel druk hoor ik een zachte dingdong klinken. Even later verschijnt een vrouw van een jaar of veertig.

'Joy?'

'Ja.'

'Kom er in. Wat een weer zeg.' Gabrielle gaat me voor naar haar praktijkruimte. 'Zo, wat kan ik voor je doen?' vraagt ze, zodra we allebei zitten.

'Op advies van een paragnost, waar ik wel eens kom als ik niet meer zo goed weet wat te doen of wat te denken, ben ik op zoek gegaan naar iemand die me hopelijk kan helpen. Deze paragnost zegt dat ik een lichtwerker ben. Ik weet allereerst niet wat een lichtwerker is en ik weet me er ook niet zo goed raad mee. Ik schijn niet altijd even aards te zijn en ik neem dingen waar die me in verwarring brengen. Deze vrouw - ze heet Maria trouwens – vindt zichzelf niet capabel om me daarin te begeleiden. Via, via ben ik op jouw naam gekomen. Daarom zit ik nu hier,' antwoord ik.

'Goed, duidelijk. Ik zal beginnen met een korte reading. Ik stem me eerst op je af, blijf maar rustig zitten.' Gabrielle sluit haar ogen, om me even later weer aan te kijken. 'Je gids laat me weten dat je familie het eerste is wat aan de orde moet komen.'

'Mijn familie?' vraag ik, 'dat begrijp ik niet, wat heeft die ermee te maken?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Je hebt last van een grote blokkade. Zolang je blokkades hebt kun je niet goed leren omgaan met je lichtwerkerskwaliteiten en met waarnemen. Goed leren waarnemen is belangrijk. De oorzaak van de blokkade vind je bij je familie.'

Niet begrijpend kijk ik naar rechts, waar ik tot nu toe de aanwezigheid van de engel heb waargenomen.

'Je gids,' zegt Gabrielle, 'begrijpt je verbazing, maar benadrukt dat je met je familie aan de slag moet. Door je lichtwerkerskwaliteiten ben je al heel jong het spoor bijster geraakt. Je werd angstig omdat je de reacties van mensen niet begreep. Wat je hoorde en zag klopte niet met wat je waarnam. Dat gaf grote verwarring. Jouw reactie was om je ware en oprechte gevoelens niet meer te laten zien. Al op jonge leeftijd heb je jezelf aangeleerd te reageren op de verwachtingen die anderen van je hadden. Dat heeft geleid tot please-gedrag, dat je afhankelijk maakte van de goedkeuring van anderen. Zowel met je vader als met je moeder heb je nog wat uit te werken. Er is echter nog een persoon in je familie die zijn sporen in je leven heeft nagelaten en die nog steeds verwerkt moeten worden. Je zult vanzelf naar deze persoon worden geleid. Ga er niet over nadenken want dat brengt je nergens. Op het juiste tijdstip zul je weten wat te doen. Wat je zal helpen om alvast een start te maken met grip krijgen op je kwaliteiten, is om je telkens af te vragen waarom je doet wat je doet en het te veranderen als dat niet is wat je werkelijk voelt en wilt.' Gabrielle pauzeert even. Het lijkt alsof ze naar iemand luistert, net als Maria wel eens doet. 'Ik zal je leren om zelf contact te maken met je gids. Eerst wil ik je uitleggen hoe lichtwerkers waarnemen en wat hun oorsprong is. Dan begrijp je ook waarom je jouw blokkades moet opruimen. Lichtwerkers zijn heel oude zielen uit de Lemurische tijd. Dat jij ook een lichtwerker bent zie ik omdat de eerste manifestaties die je op Aarde had uit kleuren bestonden. Lemuriërs drukten zichzelf namelijk

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

uit in kleur. Je bent van oudsher gewend energieën als je voornaamste informatiebron te gebruiken. We laten het wat dat betreft hierbij. Het is voor jou belangrijk om te weten dat je anders aard als lichtwerker. Het achtste chakra is jouw basischakra. Jij voelt je pas veilig als je jezelf verbonden voelt met je thuishaven in het parallelle universum. Wanneer je jezelf zowel met de Aarde verbindt als met je achtste chakra sta je stevig. Daarom geven blokkades in de chakra's een onveilig gevoel. Het kanaal zit verstopt. Wat je dan doet is aan een van de beide polen gaan hangen. Jouw thuisbasis is het achtste chakra, omdat je blokkades hebt, heb je jezelf niet verbonden aan de Aarde, je richt je alleen op je thuisbasis, waardoor je op Aarde wankelt. Pas als je jezelf ook aan de Aarde bindt, sta je stevig en kun je voluit leven. Zullen we deze manier van aarden eerst oefenen?'

Ik knik. Het tempo van Gabrielle is duizelingwekkend, maar ik wil doorgaan, omdat ik het gevoel heb dat dit is wat me altijd heeft ontbroken: duidelijke instructies hoe ik mezelf de baas kan worden en stevig in het leven kan gaan staan.

'Volgens mij ken je de methode van contact maken met de kristallen kern, het middelpunt van de Aarde. Doe dat eerst en zet dan je chakra's open tot en met het achtste dat recht boven je kruinchakra staat, ongeveer vijftig centimeter buiten je fysieke lichaam. Het achtste chakra fungeert als overbrenger van kennis uit de geestelijke wereld, dit gebeurt door de trillingsfrequenties die vanuit de geestelijke wereld naar je toekomen te vertragen; zo ontstaat jouw contact met het parallelle universum en met je Hoger Zelf, dat deel van je dat niet mee incarneert, dit is de plek waar jij je echt thuis voelt. Door het contact met het achtste chakra wordt het fysieke lichaam in staat gesteld om informatie daar vandaan op te nemen.'

Ik doe wat Gabrielle zegt. 'Het lijkt wel of nu de andere zeven ook makkelijker open gaan. Het stroomt.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Gabrielle knikt. ‘Ongetwijfeld krijg je vaak te horen dat je niet goed bent geaard.’

‘Tot vervelends toe.’

‘Dat komt omdat er maar weinig mensen zijn die weten hoe je aardt en nog minder die weten dat niet iedereen dat op dezelfde wijze doet. Aarden is niets anders dan geven, de mannelijke kwaliteit, en het ontvangen, de vrouwelijke kwaliteit, op Aarde in evenwicht houden, dat samen met bewust op Aarde zijn, je met de Aarde verbinden. Verder is het zo dat je goed in je basis moet zitten. Voor mensen die hun eerste manifestatie op Aarde in Lemurië hadden is dat het achtste chakra, vervolgens trek je als het ware een lijn naar je eerste chakra en dan laat je die doorlopen naar de kristallen kern van de Aarde. Dan ben je goed geaard.’

‘Wat ben ik blij dat ik eindelijk eens een goede uitleg krijg over Aarden. Dat scheelt een hoop frustratie,’ zeg ik.

‘Goed. Nu ga je zelf contact maken met je gids. Stel je een huis voor. Een mooi groot huis met meerdere verdiepingen. Zie je het?’

‘Ja, ik zie het.’

‘Ga naar de voordeur en doe deze open. Stap naar binnen.’

Ik aarzel. Het is alsof ik niet alleen een huis instap, maar ook een ander leven. Dan neem ik een besluit en stel me een mooi groot huis voor met een prachtige, stevige houten voordeur. De deur is aan de bovenkant afgerond en heeft een koperen deurknop. Ik duw de deur open en kijk rond. Voor me zie ik een hal met een gang naar rechts. Ik loop de gang in en zie dat er onder mij een grote ruimte is, met waar ik ook kijk rijkelijk gevulde boekenkasten tegen de wanden. In de hoek van de grote ruimte staat een grote vleugel met daarnaast een dieproodfluwelen bank. Een wand is helemaal van glas en kijkt uit op een prachtige tuin.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Wat zie je?' vraagt Gabrielle.

Ik vertel wat ik zie.

'Ga nog niet naar die ruimte toe. Voel waar je als eerste naar toe getrokken wordt.'

Ik was inderdaad van plan om linea recta naar de ruimte beneden me te lopen, maar nu blijf ik staan om te voelen. Nee, inderdaad ik ontdek dat er nog een gang is en die moet ik eerst inlopen. Al snel kom ik in een ruimte die je een zitkamer kunt noemen. Er brandt een groot vuur en ik zie vaag dat er een aantal mensen aanwezig zijn. Ik kijk naar ze en begrijp direct dat dit mensen van mijn zielengroep zijn; degenen die nu niet zijn geïncarneerd. Verwonderd kijk ik naar de vage gestalten waarmee ik zo nauw verbonden ben. Iets in me lijkt deze plek, of deze mensen, direct te herkennen. Het voelt zo vertrouwd, alsof ik weer even mijn ouderlijk huis ben binnengestapt. Niemand lijkt me op te merken. Ik loop door naar een grote glazen schuifdeur, schuif de deur open en stap naar buiten. Daar blijkt een groot terras te zijn dat uitzicht biedt op een meer. Het schemert en er hangt een diepe, aangename stilte. Aan het meer staat een grote, houten bank waarop ik ga zitten. Ik hoor het water zachtjes tegen de oever klotsen, er lijkt niemand anders te zijn. Toch nog onverwacht voel ik de engel naast me. Gelukkig. Hij zegt niets en samen kijken we over het meer. Ineens verschijnen er beelden. Achter elkaar zie ik gezichten. Een ervan is van Max. Hij zit achter zijn werktafel en leest een brief. Naast hem zie ik een vrouw, niet een aardse vrouw, maar iemand die zijn gids is. Ze heeft een slank postuur en lang, blond grijzend haar. Ze doet me het meest aan een Scandinavische vrouw denken. In de verte hoor ik haar naam noemen: Noa. Om de vrouw hangt een liefhebbende maar ook onmiskenbaar stevige energie. Geen twijfel mogelijk, deze Noa past goed op Max.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Let de komende tijd goed op de tekenen. Kom, als je ze hebt gekregen, hier aan het meer terug,’ zegt de engel, ‘dan zul je jouw verrassing vinden.’

Ineens ben ik weer bij Gabrielle, die me vragend aankijkt.

‘En..?’

Ik kan niet direct antwoord geven. Ik ben in gedachten nog helemaal op die vertrouwde plek. Ik had er graag langer willen blijven. ‘Wat een bijzondere ervaring,’ zeg ik. ‘Het is vreemd en vertrouwd tegelijk. Het lijkt alsof ik in een heel bekende omgeving ben; zoiets als een bezoek aan een huis waar ik ooit woonde. Ik heb een aantal mensen van mijn zielengroep gezien, tenminste dat neem ik aan; ze waren me heel vertrouwd. Ik zag ze echt, al was het vaag. Hoe kan ik trouwens een huis waarnemen als ik in de geestelijke wereld ben?’

‘Niet alleen hier zijn gebouwen en natuur. Ook aan de andere kant is van alles aanwezig: scholen, bibliotheken, muziek, natuur, alleen heeft het niet de dichte vorm zoals op Aarde; het is voornamelijk energie. De gebouwen zijn vaak van een onaardse schoonheid en altijd heel licht. Je zag een parallel universum, zoals er nog veel meer zijn. Deze parallelle werelden zijn overigens niet allemaal even lieflijk. De meeste mensen die geloven in een leven na de dood gaan ervan uit dat het daar één groot hallelujahkoor is, maar dat klopt niet. Er zijn nogal wat overledenen die de Aarde niet los willen laten; ze blijven er met heel hun wezen op gericht. In plaats van zich om te draaien en terug naar huis te gaan, blijven ze hangen in de lage astrale wereld en die is niet altijd leuk, dat kan ik je verzekeren. Loslaten is iets wat je jezelf maar beter aan kunt leren voordat je overlijdt. Het is goed dat er altijd hulp is om deze mensen te helpen zich om te draaien. Even voor de duidelijkheid, want ik wil geen angst zaaien: niemand is ooit alleen, ook in de lage astrale wereld is er voor iedereen hulp van lichtwezens. Maar mensen die erg aan materie

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

en aan de Aarde gebonden zijn, kunnen moeilijk het lichte wezen naast zichzelf waarnemen.
Terug naar de lichtwereld. Het enige verschil met de manifestatie op Aarde is dat manifestaties daar veel sneller gaan; ze ontstaan door de kracht van gedachten. Je stelt je iets voor en het is er. Trouwens de gestaltes die overledenen aannemen als ze verschijnen aan mensen op Aarde, zijn vaak die van de laatste incarnatie of van een leven dat ze het meest liefhebben. Dit even ter verduidelijking. Maar als jij liever een engelachtig wezen ziet, dan zie je dat.' Gabrielle zwijgt even. 'Voor vandaag vind ik het genoeg geweest. Ik wil je vragen om over een maand terug te komen en ondertussen te oefenen. Maak onderscheid in wat je op stoffelijk aards niveau waarneemt en wat zich op een ander niveau afspeelt. Dat leert je routinematig onderscheid te maken.'

Als ik weer buiten sta, heb ik het eigenaardige gevoel dat waar ik nu ben vreemd voor me is en dat waar ik thuis hoor de plek aan het meer is.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 20

Een verschijning uit het verleden

Het is druk in de bibliotheek. Ik loop eerst naar de inleverbalie en leg mijn boeken op de band. Als ik me omdraai bots ik tegen een vrouw op die vlak achter me staat, ze laat prompt haar boeken vallen.

'Au,' roep ik, als er een op mijn voet valt.

'Sorry,' zegt de vrouw.

'Geeft niet, het is ook zo druk.' Ik buk me om het boek op te rapen. 'Zo, dat is een flinke pil,' zeg ik, terwijl ik het boek bekijk: Richard Ellman, *James Joyce, The First Revision of the 1959 Classic*. James Joyce – tenminste ik neem aan dat de foto voorop het boek van hem is – kijkt me door zijn brilletje met grote ogen aan. In mijn herinnering ziet James Joyce er minder bangig, meer zelfverzekerd uit. Misschien een niet zo goed lijkende foto, wie weet. Ik loop verder de bibliotheek in en ga op zoek naar een leuke film voor die avond.

De volgende dag besluit ik mijn werkkamer op te ruimen. De boekenkasten puilen uit. Ik haal alle tijdschriften en mappen met knipsels uit de eerste boekenkast en begin ze door te bladeren. Weg, weg, weg. Het ene tijdschrift na het andere belandt op de stapel oud papier. Joost mag weten waarom ik zoveel bewaar. Na een korte pauze begin ik aan de krantenknipsels, tot ik opnieuw naar een foto van James Joyce kijk. *Ter ere van honderd jaar Bloomsday* is de titel van een advertentie, zal *Ulysses* van James Joyce opnieuw verschijnen. Kijk, denk ik, deze foto lijkt meer op hem zoals ik me hem uit mijn schoolboeken herinner:

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

iemand met een wijze en humoristische uitdrukking op z'n gezicht. Aan dat snorretje is hij zeker gehecht, want ook op deze foto heeft hij er één. Het krantenknipsel verdwijnt op de stapel oud papier. Op dat moment gaat de telefoon.

'Hi,' klinkt de stem van Sofia, 'ik ben mijn boeken aan het uitzoeken, want mijn boekenkasten puilen uit.'

'Nou ja,' zeg ik, 'dat is toch niet normaal, ik ben ook net begonnen om mijn boekenkasten uit te mesten.'

'Dat is toevallig! Maar waar ik voor bel is om te vragen of je belangstelling hebt voor een stapeltje Engelstalige boeken. Ik kijk er nooit meer naar om en ik heb ruimte nodig. Het is niet zo heel veel. Een klein stapeltje dichters, onder anderen Yeats en Byron, verder nog wat boeken van Virginia Woolf en James Joyce.'

'Oké,' zeg ik, 'nu heb ik de boodschap begrepen hoor.'

Het blijft even stil aan de andere kant. 'Wat heb je begrepen?'

'Oh sorry, die opmerking is niet voor jou bedoeld maar voor een engel.'

'Voel je je wel goed?' vraagt Sofia.

'Helemaal, maar ik begrijp wel dat je me niet kunt volgen. Het wordt tijd dat we samen weer eens een flesje wijn drinken en elkaar bijpraten.'

'Zo te horen heb jij geen wijn nodig maar wil je die boeken of heb je liever dat ik ze aan een ander geef?'

'Ik wil ze wel.'

'Goed dan doe ik ze in een doos en kom ik binnenkort jouw kant op.'

Als ik de telefoon heb neergelegd, vis ik het krantenartikel weer uit de stapel oud papier en kijk eens goed naar de foto van James Joyce. Volgens mij heb ik een teken ontvangen. Wat moet ik ook al weer doen? Ik denk even na. Wat had de engel gezegd? 'Kom hier terug als je de tekenen hebt ontvangen.' Ik ruim de rest van de krantenknipsels op en ga boodschappen doen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De dag erop besluit ik een poging te wagen naar het huis aan het meer te gaan. Ik doe mijn telefoon uit, de gordijnen dicht en begin te mediteren. Als ik zover ben om het huis in te gaan, voel ik me lichtelijk gespannen. Ik neem het beeld van het huis in gedachten en haal een aantal malen diep adem voordat ik de deur open doe. Ik stap de drempel over en neem dezelfde weg als de keer ervoor. Ik zie de schemer over het meer hangen, net zoals de vorige keer. Ik hoor het water tegen de kant klotsen en zie de bank. Ik loop er naar toe en ga zitten wachten. Ik wacht enige tijd maar de engel komt niet. Onzeker kijk ik om me heen. Net als ik op het punt sta om het op te geven, hoor ik in de verte het zachte plonzen van roeispanen. Het is heiig op het water. Ik tuur in de richting van het geluid, tot ik de vage contouren ontwaar van een roeiboot. Even later zie ik dat er een man inzit met een ouderwets wit overhemd en een brilletje op. De man legt de roeiboot aan, stapt uit, loopt naar me toe en nodigt me uit om met hem in de roeiboot plaats te nemen. Ik probeer het gezicht van de man te zien, maar dat blijft vaag. Ik sta op, loop naar het bootje en stap voorzichtig in. Zodra de man zit, pakt hij de roeispanen weer op en roeit weg. Als we een flink eind hebben gevaren, legt hij de boot opnieuw aan, bukt en haalt vanonder het bankje een fles witte wijn tevoorschijn. Hij maakt hem open, zet de fles op het bankje neer, bukt opnieuw en komt met twee glazen in zijn hand weer overeind. Hij schenkt de wijn in de glazen en reikt me er een aan. Ik pak het glas aan en kijk hem verbijsterd aan. Hij heft zijn glas. Ik doe hetzelfde.

'James Joyce?' vraag ik.

'Zoals je ziet,' is het antwoord.

'Ik begrijp er niets van,' zeg ik.

'Ik heb toestemming van je gids en van de meester die jou begeleidt om je te helpen met schrijven.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Ik schrik hevig. James Joyce gaat me helpen met schrijven?

'Geloof me maar. Ik ga je echt helpen. Dat betekent niet dat je een of ander literair esthetisch verantwoord meesterwerk moet produceren, maak je geen zorgen. Ik ga je helpen om het vel van je ziel te schrijven.'

'Boy oh boy,' zeg ik zachtjes.

Er klinkt een kort lachje. 'Zei ik ook altijd, boy oh boy.'

'Echt?'

'Echt.'

Ik ben er stil van. Dit is teveel om ineens te bevatten. 'Eerlijk gezegd klinkt het me niet erg aangenaam in mijn oren om het vel van mijn ziel te schrijven. Ik kan dat vast niet. Rare uitdrukking trouwens.'

'Het is de enige weg om werkelijk iets te bereiken. Kom, maak je niet druk, laten we van deze heerlijke wijn proeven.'

Ik neem een slokje en zeg niets. Ik laat de woorden nog eens tot me doordringen: het vel van mijn ziel schrijven. Ik heb ineens geen enkele zin meer om wat dan ook te schrijven.

'Kijk eens.'

Ik kijk naar een tarotkaart .

'Remember?'

Ja, ik herinner me die kaart zeker. De duivel die me de gelegenheid zou geven enkele hoorns af te stoten en het stiefkind te voorschijn te halen.

'I remember,' zeg ik, 'maar ik heb geen idee wat ik verondersteld word te doen.'

'Volg je pad, let op de tekens en wees vooral niet bang, het is tijd dat je de wereld laat zien wie je echt bent, loop niet langer weg voor je eigen kracht, de rest komt vanzelf.'

Ik zwijg en neem nog een paar slokken van de heerlijke wijn.

'It tastes good, don't you think?'

'Ja, echt lekker,' zeg ik.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

James zet zijn glas weg. Zwijgend varen we even later verder, terwijl bij mij het besef groeit dat ik eerder tijd door heb gebracht met James Joyce.

'James?'

'Yes?'

'Ik heb het gevoel dat ik je moet kennen, klopt dat?'

'Dat klopt, we hebben een eerder leven gedeeld en wel in Zweden enkele eeuwen geleden, ik was je vader. In dat leven hebben je moeder, je zusjes, je broertjes en ik je op jonge leeftijd moeten verlaten. Je neiging om altijd te laat aan tafel te komen heeft je het leven gered. Je bleef alleen achter en ging noodgedwongen bij je oom wonen. Dat is geen makkelijk leven voor je geweest. Daarom ben ik blij je nu te mogen ondersteunen.'

De woorden worden met zoveel warmte en liefde uitgesproken, dat ik me diep geroerd voel. Ik kijk James nog eens goed aan. Zijn ogen lijken meer te zien dan mijn buitenkant, ze lijken mijn angsten en mijn verlangens te kennen, mij te kennen, zoals ik dat zelf nog niet doe. Het is alsof ik hier met hem meer mijzelf kan zijn dan waar en met wie dan ook. Een vredig gevoel maakt zich van me meester. Langzaam val ik in slaap om even later wakker te worden in mijn woonkamer.

'Belachelijk,' roep ik, 'onmogelijk. Joy, je bent bezig stapeldol te worden. Nog even en je wordt afgevoerd naar een prettig landelijk gelegen instituut.' Ik doe de gordijnen open, zet de telefoon weer aan en ga de was opvouwen. 'Gewoon 3D aan het werk graag.' Even denk ik aan de tarotkaart van de Duivel die James Joyce me liet zien. Zou ik door het vel van mijn ziel te schrijven, mijn horens misschien af kunnen stoten?

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 21

Op zoek naar de schoenen

In de verte hoor ik de saaie stem van de docent. Ik kijk voor de zoveelste keer op mijn horloge. Het is al lang tijd. Waarom stopt die man niet met zijn stomme les? Geërgerd blijf ik nog even zitten tot ik het niet meer uithoud. Ik sta op, loop het lokaal en de school uit. Eenmaal bij de poort zie ik een bus aankomen. De bus stopt en ik stap in. Na een korte route door de stad rijden we langs een groot meer. Het is een prachtige, zonnige winterdag. Er ligt verse sneeuw langs de weg en de strakblauwe lucht steekt er scherp bij af. De sneeuw en het meer liggen te schitteren in de zon. De bus rijdt maar door en het meer lijkt zonder einde. Na de zoveelste bocht doemt een heel hoge brug op die in een grote boog naar de andere onzichtbare kant van het meer loopt. De brug glinstert al net zo hevig in de zon als de sneeuw en het meer doen, het lijkt net een regenboog. Ik moet naar de overkant. Ik probeer de brug in de gaten te houden maar steeds verdwijnt hij uit beeld. Bovendien lijkt de brug maar niet dichterbij te komen. Steeds opnieuw, doemt de brug op maar blijft te ver weg om uit de bus te kunnen stappen en zo aan de tocht naar de overkant te kunnen beginnen. De bus stopt. Ik houd het niet meer uit en wil uitstappen. Net op het moment dat ik mijn voet op de treeplank zet grijpt de buschauffeur me bij mijn arm. Ik probeer me los te rukken maar zijn greep is te stevig. Boos draai ik me naar hem om. 'Als je er hier uit stapt val je in het water en zul je verdrinken. Wacht tot we dichterbij de brug zijn,' zegt de buschauffeur.
Ik kijk de man nog even boos aan en draai mijn hoofd weer naar het water. Dat ziet er inderdaad woest uit. Ik draai me opnieuw naar de man. Het is de meest bizarre man die ik ooit heb gezien.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De helft van zijn gezicht is bedekt met een wijnvlek. Hij draagt een vreemd uitziende duikbril en op zijn hoofd heeft hij een rubberen muts die wiebelt als de kam van een haan. In zijn mond heeft hij twee tuten, net fopspenen, waar doorheen ik zuurstof hoor lopen. De man doet me denken aan Jar Jar Binks uit *Starwars,* die ontzettend lieve, behulpzame figuur die Luke Skywalker volgt als zijn schaduw. Ik kan mijn blik niet van die bizarre man afhouden en zie een paar ogen die me door de vreemde duikbril liefdevol aankijken. Hij wil mij helpen dat is duidelijk en hij lijkt precies te weten wat hij doet. Ik loop terug naar mijn stoel en de bus rijdt verder. Een half uurtje later, na de zoveelste bocht, doemt er een immens gebouw op. De bus stopt en iedereen stapt uit. Ik ook, zonder nog aan de buschauffeur te denken zo geobsedeerd ben ik door het gebouw. Ik loop mee met een grote stroom mensen en versnel mijn pas, tot ik ineens door twee mannen word beet gegrepen. De ene man begint gierend van de lach hard op mijn hoofd te tikken terwijl hij ondertussen 'kip, kip, kip,' roept. De ander begint te schateren. Ik word razend. Ze drukken me nog eens extra stevig tegen zich aan. Ik worstel me los, geef de eerste man een rotschop tegen zijn scheenbeen en duw de ander met alle macht van me af als hij weer dichterbij probeert te komen. Hij struikelt en valt. Ze vloeken en tieren, maar ik ben ze kwijt. Eindelijk bereik ik het gebouw. Wat een drukte, vreselijk. Hoe kom ik ooit door deze mensenmassa heen? Binnen loop ik trap op, trap af, tot ik in een heel grote zaal vol mensen kom. Iedereen die ik zie is chique gekleed en iedereen, zonder uitzondering, draagt diamanten. Op een podium lopen heel jonge kinderen heen en weer. Ze zijn piekfijn gekleed; de meisjes hebben donkerblauwe jurkjes aan met een wit kanten kraagje en de jongens een donkerblauw pak met een vlinderstrikje. Alle kinderen dragen lakschoentjes. Verbijsterd blijf ik naar dit vreemde tafereel kijken. 'Rechtop lopen, haal je handen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

uit je zak, say cheese,' hoor ik de mensen in de zaal naar hun kinderen op het podium roepen. De ouders van de kinderen proberen hun kind tot winnaar van de competitie te laten uitroepen. Daar hangt alles van af. De juryleden die op een rij voor het podium zitten dragen allemaal een toga en een pruik, net zoals Engelse rechters. Ze kijken vanonder hun pruiken streng naar de kinderen. Het is ijskoud in die enorme grote zaal en binnen een paar minuten ben ik tot op mijn botten verkleumd. Toch moet ik die zaal helemaal doorlopen omdat het de enige manier is om in de buurt van de brug te komen. Ik kom weer in beweging maar de mensen in de zaal belemmeren me de weg. Ik schiet maar niet op. Steeds bots ik tegen iemand op die me vervolgens zeer onvriendelijk bejegent. Ik voel me hopeloos worden, maar ik zet door. Eindelijk bereik ik de andere kant. Ik duw de deur open en loop plotseling tussen allemaal mensen met ski's. In plaats van naar boven, waar de brug begint, word ik gedwongen naar beneden te lopen. In de kelder zie ik dat iedereen skischoenen aantrekt. Maar nergens zie ik schoenen die van mij zijn en er is ook geen enkel paar over. Verslagen loop ik nog even rond, maar al snel wordt me duidelijk dat ik terug moet richting de zaal want ergens onderweg staan mijn schoenen. Ik loop terug, vastbesloten om ze te vinden. Zonder de schoenen kan ik de brug niet oversteken omdat hij te steil en te glad is. Terwijl ik mijn schoenen nog aan het zoeken ben, word ik wakker.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 22

Lessen van Gabrielle

'En…?' Gabrielle kijkt me vragend aan. 'Hoe is het gegaan?'

'De oefeningen gingen goed tot ik terug ging naar het huis aan het meer. Sindsdien weet ik het niet meer. Ik dacht namelijk dat ik tekens had gekregen. Maar ik ben aan alles gaan twijfelen, want, nou ja, ik vertrouw het voor geen cent. Laat maar. Laten we verder gaan met waar we gebleven waren,' zeg ik.

'Je kunt me beter vertellen, wat je zo doet twijfelen,' zegt Gabrielle.

'Ik geloof dat ik fantasie en werkelijkheid door elkaar haal. Ik kan er geen touw meer aan vast knopen. Ik weet niet meer wat ik waarneem.'

'Als je eens bij het begin begint. De tekenen bijvoorbeeld, hoe ging dat?'

Haperend doe ik mijn relaas en begin bij het dikke boek dat op mijn voet viel, het krantenartikel, de boeken van Sofia en eindig bij de boottocht over het meer.

'Waarom vertrouw je niet op je waarneming?' vraagt Gabrielle.

'James Joyce, ga toch weg, waarom zou hij me helpen?'

'Waarom niet? Waar hij nu is zijn andere beweegredenen belangrijker dan roem, denk je ook niet?'

'Ja, waarschijnlijk wel,' moet ik toegeven.

Gabrielle is even stil. Ze houdt haar hoofd stil alsof ze luistert.

'Je gids laat weten dat het wel degelijk James Joyce is die je helpt. Hij heeft daarvoor toestemming van hogerhand.' Weer luistert Gabrielle. 'Het is van groot belang dat je nooit meer

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

twijfelt aan je eigen waarnemingen. Je ondermijnt en onderschat jezelf. Dat wat je te doen hebt, dient een hoger doel. Daarom krijg je alle hulp die nodig is. Het is erg belangrijk dat je leert vertrouwen te hebben in je eigen waarnemingen. Je gids zegt: "Je mag het jezelf niet meer aandoen om geen vertrouwen te hebben in jezelf. Voel wat zich in je lichaam afspeelt want dat liegt nooit, daartoe is het simpelweg niet in staat." Dit wat er nu is gebeurd, is gebaseerd op de blokkade in jezelf waar we het de vorige keer over hebben gehad. Je moet absoluut met je familie aan het werk.'

'Hoe?' vraag ik, 'ik heb geen idee. Wat moet ik doen met mijn familie? Waar zit het hem dan in?'

'De enige ingang die ik je kan bieden is wat ik in je aura waarneem. Ik zie dat het hele gebied van de onderste chakra's en het vijfde chakra blokkades heeft. Je uit niet wat er in je leeft, dat is één, je energie lekt weg, dat is twee, en drie, er is iets gebeurd dat maakte dat je jezelf heel onveilig ging voelen. Dat kan één gebeurtenis zijn geweest, het kan ook een patroon in jullie gezin betreffen, of allebei. Het is jouw taak om dat uit te gaan zoeken. Pak een gebeurtenis van vroeger bij de kop die grote indruk op je heeft gemaakt. Volg daarvan het spoor. Het is maar een manier hoor. Misschien weet je zelf een andere.'

Ik knik en voel me doodmoe bij het idee met mijn familie iets uit te zoeken te hebben.

'Hoe ging het oefenen met het waarnemen op verschillende niveaus?'

'Goed. Ik ben er alleen mee gestopt nadat ik James Joyce had ontmoet.'

'Gewoon mee door gaan,' antwoordt Gabrielle. 'Wat zou je vandaag willen oefenen?'

'Ik zou wel eens willen weten wanneer ik iets van een andere realiteit waarneem en wanneer niet. Ik heb ook af en toe het gevoel of ik soms Chinees spreek als ik de reacties van sommige

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

mensen zie op wat ik zeg. Wat ook wel eens gebeurt, is dat het lijkt of niemand mij hoort.'

'Bekend fenomeen voor lichtwerkers. Als het lijkt alsof niemand je hoort, weet je zeker dat je op een ander niveau dan 3D iets hebt gezegd. Dat is te fijn stoffelijk en arriveert niet. Ik zal je de stoplicht methode uitleggen zodat je weet wanneer je iets op dat niveau kunt zeggen en wanneer niet. Neem eens een persoon in gedachten. De eerste de beste die je te binnenschiet.'

'Max,' zeg ik prompt.

'Goed, ik hoef niets te weten van Max. Het enige wat ik wil is dat je een situatie in gedachten neemt waarin je jezelf afvroeg wat je wel of niet kon zeggen.'

'Oh, dat is niet moeilijk,' antwoord ik.

'Vertel even dan kijk ik mee.'

'Ik was bij Max om samen met hem een verklaring op te stellen. Daarna liepen we de trap af. Terwijl ik naast hem liep kreeg ik ineens het gevoel dat hij een heel moeilijke tijd tegemoet ging. Ik zag dat hij zelf geen idee had wat hem te wachten stond en ook dat hij veel te veel hooi op zijn vork nam. Het liefst had ik hem gezegd op te passen, eens nee te zeggen en met zijn werk rustiger aan te doen. Maar ik had het gevoel dat hij dit niet zou hebben geaccepteerd.'

'Een goed voorbeeld. Stel je nu een stoplicht voor. Je loopt naast Max de trap af en je krijgt deze gevoelens. Welke kleur krijgt het stoplicht, als je jezelf afvraagt of je hem kunt waarschuwen?'

'Rood,' zeg ik zonder nog verder na te hoeven denken.

'Klopt,' zegt Gabrielle, 'dat zag ik ook. Max, wie het ook is, is nog niet zover dat hij aan het aardse niveau voorbij kan gaan en kan accepteren dat er meer is dat kan worden waargenomen. Wacht daarmee tot hijzelf aangeeft daar iets over te willen horen. We nemen er nog een.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Sofia. Ik merkte vorige week dat zij me niet had verteld dat ze een week vakantie had. Toevallig belde ik even naar haar werk en kreeg een invaller aan de telefoon. Ik zag Sofia in mijn gedachten zich van me afdraaien op het moment dat ik het ontdekte. Ik heb het gevoel dat ik haar, door alles wat ik aan het doen ben, aan het twijfelen breng over haar eigen pad en dat ze dat niet wil. Doe ik er goed aan dit bespreekbaar te maken?’

‘Oké, kijk maar naar het stoplicht,’ zegt Gabrielle.

‘Oranje. Hoe interpreteer ik dat?’

‘Ik zag ook oranje. Het betekent dat er in jou ook iets zit dat aarzelt om het bespreekbaar te maken. Het gaat niet alleen over de angst van Sofia maar ook over die van jezelf,’ antwoordt Gabrielle.

‘Kan kloppen. Ik heb moeite om met Sofia problemen bespreekbaar te maken vanwege haar felle manier van reageren. Maar ook, bedenk ik nu, omdat ik me nog niet zeker voel over alles wat er gebeurt en wat ik waarneem.’

‘Als er angst in het spel is, is het wijs op aards niveau te reageren, tenzij je weet dat die ander je kan volgen op een ander niveau. Wat ik je voor de volgende keer wil vragen is om regelmatig stil te zitten, je ogen te sluiten en zo breed mogelijk waar te nemen. Voel wat je echt voelt, maak jezelf breder dan je lichamelijke grenzen, spreid je waarneming uit zover je kunt, neem alles waar wat je maar waar kunt nemen. Kleuren, zware of lichte energie, het gevoel dat je hebt als je waarneemt, vage stemmetjes in jezelf, andere energieën dan die van jou. Wat dan ook. Het is de manier waarop sjamanen waarnemen.’

Twee weken lang blijft het stil. De telefoon gaat nauwelijks, geen mens verlangt naar mijn gezelschap en ik verlang ook niet naar dat van anderen. Ik weet nog steeds niet wat ik met mijn familie heb uit te zoeken, dus kan ik nog niets ondernemen. Het is alsof

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de wereld aanvoelt hoe moe ik ben. Tot me een bericht bereikt.

Hoofdstuk 23

Haren en nagels begraven

Maart 2009

Lieve Reizigers,
Veel nieuws in korte tijd! Zoals we al eerder hebben aangekondigd, zijn we verhuisd naar een fantastische plek met meer ruimte voor de voortzetting van onze activiteiten. We zitten nog middenin een verbouwing maar gaan onverwacht en op korte termijn een vierdaagse organiseren.
Een jaar geleden hebben we een sjamaan uit Peru, Don Alberto, gevraagd om onze reizigers in te komen wijden in het sjamanisme. Lang hoorden we niets, tot ons eergisteren het bericht bereikte dat Don Alberto al over drie weken in Nederland zal arriveren. Deze kans willen we niet voorbij laten gaan. We beseffen dat we niet veel tijd hebben om de organisatie rond te krijgen, maar we zullen ons best doen.
Zoals jullie in een eerder bericht hebben kunnen lezen, willen we naast het organiseren van zielenreizen starten met het trainen van sjamanistische technieken. Don Alberto zal samen met sjamaan en tolk Richard de vierdaagse verzorgen. In deze vierdaagse zullen jullie de basisprincipes van het sjamanisme leren kennen en ingewijd worden door middel van enkele ceremoniën.
Zes weken daarna willen we in een weekend een vervolg organiseren om jullie bekend te maken met Soul Retrieval. Dit weekend wordt door ons begeleid.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Graag per omgaande bericht of je interesse hebt, dit in verband met de korte tijd die ons rest om de organisatie rond te krijgen.

Drie weken later arriveer ik bij de boerderij waar vanaf nu de ceremonies en de trainingen gehouden zullen worden. Ik stap met mijn spullen de yurt in die is gehuurd vanwege de overweldigende belangstelling, zoek een geschikte plek voor mezelf en richt die zo aangenaam mogelijk in. Het is flink koud, binnenin de yurt brandt een houtkachel. Het stroomt snel vol. Hier en daar zie ik een bekend gezicht, begroet diegene blij en voel me thuis. Aan één kant is een plek ingericht voor de sjamanen.

Op het moment dat iedereen zich heeft geïnstalleerd, komen de vertrouwde begeleiders binnen. Kort worden de regels en het programma voor deze dag en de daarop volgende dagen uitgelegd. Een half uur later stappen twee mannen de yurt in. De één in traditionele Incakleding, de ander in gewone kleding. Er valt een stilte. Ook de twee mannen installeren zich. De Incaman kauwt op iets wat ongetwijfeld cocabladeren zijn. Eenmaal geïnstalleerd staat de man met de gewone kleding op en heet ons welkom. Hij spreekt vloeiend Engels en stelt zichzelf als Richard en de Incaman als Don Alberto voor. Om theorie en praktijk goed op elkaar af te stemmen zullen de teachings en ceremonieën elkaar afwisselen.

's Middags sta ik in slip en bh bibberend van de kou aan de rand van een meer. Ik lijk wel gek! Don Alberto staat met een geamuseerde blik tot zijn knieën in het water, zingt ondertussen onophoudelijk hetzelfde lied waarmee hij de spirit van het water aanroept voor de waterceremonie, terwijl wij vanaf de kant met hem meezingen. Eenmaal in het ijskoude water, snak ik naar adem. Ik krijg een grote emmer water over me heen gegooid en

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dompel mezelf daarna nog kopje onder. Bibberend en klappertandend kijk ik even later weer vanaf de kant naar Don Alberto, die onaangedaan de hele ceremonie in het water blijft staan.

De ochtend van de derde dag lopen we over een windstille hei. Onder een enorme boom maken we met instructies van Richard de plek voor de windceremonie in orde. Don Alberto klimt in de boom om alle loszittende takken te verwijderen. Waar dat goed voor is mag Joost weten, het is windstil. Als alles is zoals het moet zijn, maken we een grote kring, terwijl Don Alberto zingt om de windspirit aan te roepen. Ik kijk om me heen naar de prachtige natuur en naar de geboeide gezichten van al die verschillende mensen. Kon het altijd maar zo zijn denk ik, niemand die zich meer voelt dan de ander, niemand die de ander probeert af te troeven. Recht tegenover me zit een man met een van de hoogste functies bij een grote internationale bank. Wie zou vermoeden dat die man teachings van een sjamaan uit Peru bijwoont?

Een kwartier later steekt een stevige wind op, de boom zwiept heen en weer, terwijl het restant bladeren naar beneden dwarrelt. Verbijsterd kijken we allemaal naar die kleine man met zijn smoezelige kleding die onverstoorbaar doorgaat met zingen en dansen. Even snel als de wind is opgestoken, gaat hij weer liggen. Vol ontzag kijk ik naar Don Alberto.

Na de ceremonie lopen we terug naar de yurt. Voor ons uit loopt Don Alberto alsof hij al jaren in deze streek woont. Onderweg realiseer ik me hoe gelukkig ik me voel met alleen maar de natuur om me heen. De Westerse leefwijze kan me gestolen worden. Helemaal als ik aan de juridische kwesties denk waar ik mee te maken heb sinds ik mijn werk niet meer kan doen en al die volle agenda's van de mensen hier om me heen. We zijn, als je het mij vraagt, volslagen de weg kwijt.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De vierde dag is gereserveerd voor individuele consulten. Ik heb me daarvoor aangemeld en ben als een na laatste aan de beurt. Ik loop de ruimte in en ga op uitnodiging van Richard voor Don Alberto zitten.

'Why are you here?' vraagt Richard.

'Four years ago I had a car accident. Due to this accident I am still having health problems.'

Richard vertaalt wat ik zeg aan Don Alberto. Deze heeft me ondertussen scherp opgenomen en al kauwend op zijn cocabladeren begint hij te vertellen. Richard vertaalt: 'Don Alberto let you know that when a person has a traumatic experience, a part of his soul stays behind. Go to the place where you had the accident, put some of your hair and nails in a piece of paper and burry it nearby. Ask the spirit of the wind to bring back the part of your soul you lost when the accident took place.'
Don Alberto pakt ondertussen een lange holle houten pijp, die aan het geruis te horen met zaadjes is gevuld. Hij gebaart dat ik moet gaan liggen. De pijp legt hij op mijn buik terwijl hij begint te zingen en te dansen. Ik word een beetje slaperig tot ik ineens een klik voel; alsof twee delen in elkaar zijn geschoven en weer vast gezet. Klaarwakker ben ik.

De volgende dag zit ik thuis met een gevoel alsof ik een alien ben. Ik bekijk de spullen in mijn huis alsof ik ze voor het eerst zie. Wat moet ik ermee? Ik was zo intens gelukkig in de yurt met al die gelijkgestemde mensen en buiten in de natuur in mijn oude jeans en dikke trui. Af en toe kijk ik door mijn keukenraam naar het plein, waar niemand te zien is. Iedereen is aan het werk om die avond doodmoe thuis te komen, snel iets te eten, om - als de kinderen naar bed zijn - onderuit gezakt naar het journaal te kijken, vervolgens naar een spelletjesprogramma te staren dat zelfs de ergste randdebiel kan begrijpen. Waar zijn we mee bezig in

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

hemelsnaam? Het duurt een paar dagen voordat ik me weer een beetje thuis voel in mijn eigen leven.

Een week later ga ik 's avonds op weg met een klein pakketje haren en nagels om mijn verloren zielsdeel terug te roepen. Ik heb het zo gepland dat het donker is als ik het pakketje langs de snelweg begraaf en mijn ceremonie houd. Het valt niet mee om een plek te vinden waar ik ongestoord mijn gang kan gaan. Terwijl het verkeer langs raast, lukt het me toch om het pakketje vlakbij de plek te begraven waar de auto achterop die van mij reed. Terwijl ik bezig ben werp ik af en toe een blik om me heen, om te zien of er niet iemand is die zich afvraagt wat ik daar toch aan het doen ben. 'Haren en nagels begraven meneer, geen kinderlijkje, heus niet,' zeg ik tegen alle denkbeeldige ogen die in mijn rug branden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 24

Wachters van Annubisgoden

De weken komen en gaan, tot het tijd is voor het tweede sjamanenweekend. Deze keer is de groep een heel stuk kleiner. Er is geen yurt nodig en we installeren ons met z'n twintigen in de ceremonieruimte. De begeleider begint met op een enorme hangende gong te slaan. Tot diep in mijn lijf voel ik de trilling. De stilte erna is oorverdovend.

'Wat komen jullie hier doen?'

De vraag blijft als een echo in de ruimte hangen. Niemand zegt een woord.

'Die vraag gaan jullie en ook wij, de begeleiders, zo beantwoorden. Jullie zien een serie kaarten in het midden liggen. Ieder van jullie mag een kaart pakken. Doe dat heel bewust. De kaart zal je iets vertellen. Jullie beantwoorden één voor één de vraag, daarna vertel je wat de kaart je laat weten. Je kunt, om de kaart beter te begrijpen, het bijbehorende boek gebruiken. Aan het werk lieve mensen.'

Ik kijk naar de kaarten tot één me als het ware naar zich toe trekt.

Wachters van Annubisschild lees ik, met als ondertitel: Het *oude sterft voor het nieuwe geboren kan worden. Afwegen, opruimen, dood en initiatie.* Het boek geeft toelichting. *Twee Annubisgoden bewaken de poort naar de dood. Er is een tunnel met een oranje gloed. Door de poort heengaan naar de kern, al het oude afleggen en opruimen. Transformatie door vuur, dat wil oranje zeggen. Het stervensproces kan betekenen dat je overtuigingen, gehechtheden en bindingen die je niet meer dienen, loslaat. Dat wat je loslaat, gaat op in het grotere geheel en wordt*

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

opgeruimd door de jakhals; de Annubis. Vraag je af wat echt bij je hoort en wat niet. Het proces zal pijnlijk zijn. Zet door, het geeft nieuwe wijsheid. Bedenk: met de Annubisenergie valt niet te spotten.

Loslaten is dus gehechtheid loslaten denk ik en niets anders dan niet afhankelijk zijn van iets of iemand. Maar dan vind ik het minder moeilijk om Max los te laten. Ik ben in de verste verte niet afhankelijk van hem.

'Joy, mag ik met jou beginnen?' vraagt de begeleider.

'Ja, dat is goed,' zeg ik, terwijl ik me losmaak van het beeld van Max en weer naar mijn kaart kijk. 'Waarom ik hier ben? Omdat ik nog steeds op zoek ben naar mijn bezieling, naar iets dat me weer raakt en energie geeft om uit de leegte te komen waar ik me in gevangen voel. Ik grijp alles aan waarvan ik denk dat het me iets verder kan brengen op mijn zoektocht.

De kaart die ik trok heet *De wachters van de Annubisgoden*. Heel toepasselijk, vind ik. Sinds het ongeluk en de eerste zielenreis is er heel wat gebeurd in mijn leven. Ik laat veel oude zaken en gewoonten los, kijk anders tegen mijn leven aan, ben andere dingen belangrijk gaan vinden en ineens begrijp ik ook wat loslaten inhoudt. Dat advies krijg ik nogal eens namelijk. Voor mijn gevoel ben ik in niemandsland terecht gekomen. Het is alsof ik met het ene been in de ene werkelijkheid sta en met het andere in een andere. Ik schijn, om blokkades in mezelf te kunnen opruimen, nog iets met mijn familie uit te zoeken te hebben, maar ik weet niet wat en al helemaal niet hoe ik dat zou moeten doen. Dat is een van de vragen waarmee ik hier naar toe ben gekomen. Verder heb ik een paar maanden geleden een indrukwekkende droom gehad die me volgens mij iets duidelijk wilde maken. Ik hoop dat me dit weekend duidelijk wordt, wat het precies is wat de droom me wilde laten weten.'

'Wil je ons je droom vertellen?' vraagt de begeleider.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'De droom ging als volgt: ik reed in een bus langs een groot meer. Vanuit de bus zag ik een heel hoge brug met regenboogkleuren. Ik moest die brug over maar ik kon de skischoenen die ik daarvoor nodig had niet vinden. Het gebouw waar die skischoenen moesten zijn, was heel koud en akelig en vol met mensen die maar liepen te dringen. Ik heb die skischoenen volgens mij nog steeds niet gevonden. Dat ik die brug niet over kon was heel frustrerend. Ik hoop in dit weekend zowel wat mijn familie betreft, als wat de brug betreft, verder te komen.'

'Ik kan je bijna verzekeren dat je verder zult komen. En wat de regenboogkleuren betreft: sjamanen gebruiken deze kleuren om met de geestenwereld en het dodenrijk te communiceren; ze gaan de brug over om dat te doen. Schoenen en zeker zware skischoenen, zouden op een sterkere behoefte aan verbinding met de Aarde kunnen wijzen, wellicht om je de kracht te geven om te doen wat je hebt te doen. Misschien dat deze informatie je al iets kan helpen.'

'Absoluut, dank je wel.'

Een voor een vertellen de anderen hun doel en wat de kaart laat weten.

Na een korte pauze gaan we door middel van een geleide meditatie verder om ons krachtdier te ontmoeten.

'Stel, je loopt door een donker bos op zoek naar een plek om uit te rusten. Je volgt het ene pad na het andere en eindelijk zie je in de verte een geschikte plek. Loop er heen en ga zitten. Kijk eens goed hoe de plek eruit ziet, neem de tijd en neem vooral zo breed mogelijk waar wat je allemaal ziet. Onbewust neem je namelijk veel meer waar dan bewust. Maak het onbewuste dus bewust,' zegt de begeleider.

Ik ben aan de rand van een bos terecht gekomen. Beneden me is een dal dat baadt in het zonlicht, het ziet er vredig uit. Ik zie

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

wuivende korenvelden waarlangs een boer op een tractor rijdt. Aan de overkant van het dal is vaag een hoge brug te zien die schittert in het zonlicht. Voordat ik verder kan kijken voel ik de nabijheid van een dier. Ik kijk rechts naast me en zie een wolf. Nee, ik weet dat het een wolvin is. Ze zit majesteitelijk rechtop en kijkt in dezelfde richting als ik, ze neemt haar omgeving scherp op. Ik wend mijn blik weer van haar af en neem net als zij de omgeving zo goed mogelijk in mij op. Dan besluit ik om op te staan en het dal in te lopen. Direct grijpt de wolvin in. 'Een wolf loopt niet zomaar ergens naar toe maar verkent eerst heel zorgvuldig de omgeving. Ook een vredig ogend dal kan gevaren bevatten. Waarom zou je jezelf onnodig blootgeven? Het gaat om het doel dat je wilt bereiken. Dat moet je niet uit het oog verliezen,' zegt ze zonder te spreken. Ik voel me helemaal op mijn gemak met de wolvin naast me en ga weer zitten om naar het vredig ogende dal te kijken. Vanuit mijn ooghoeken zie ik plotseling een trein die langzaam in de richting van de hoge brug rijdt. Het is een ouderwetse stoomtrein; ik hoor het tjoeketjoek geluid en zie de stoomwolken uit de locomotief komen. Ik volg de trein en bedenk dat ik dus niet hoef te lopen naar de brug maar het station, waar vandaan de trein vertrekt, moet zien te vinden. Ik wil verder kijken maar de begeleiders beëindigen de visualisatie.

'Lieve mensen,' gaat de begeleider verder, 'de volgende stap zal zijn om een bezoek aan de onderwereld te brengen. Het is voor de meeste mensen makkelijker om dit te doen als het donker is. Sluit de gordijnen en zoek een plek om te kunnen liggen.' Weer volgen we een geleide meditatie. 'Creëer een prettige en veilige plek voor jezelf of denk aan de een bestaand plek waar je je goed voelt.'

Geen idee hoe en waarom ik de plek kies, maar ik ben ineens in Zuid-Frankrijk bij een groot oud huis dat van mij lijkt te zijn.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

In het grote oude huis loopt een man die mijn partner is, ik zit buiten in de zon.

'Zoek nu een gat in de grond of een deur met een trap naar beneden. Daar laat je jezelf door het gat zakken of je loopt de trap af. Voordat je dat doet, begin je met een verbonden ademhaling. Een diepe ademhaling brengt een verbinding met de ziel tot stand. De ziel is de verbinding tussen je fysieke lichaam en je astrale lichaam of je hoger zelf. Adem daarom diep in en meteen weer uit, geen pauzes. Ik geef een seintje als je op stap kunt gaan naar de onderwereld.'

Slechts de diepe ademhalingen van alle deelnemers is nog te horen.

'Ga je gang,' hoor ik al snel.

Ik heb een krakkemikkig oud schuurtje gecreëerd met een scheef hangende deur. Ik doe de deur open en loop een oude houten trap af. Eenmaal beneden wacht ik tot mijn ogen aan het donker zijn gewend. Als het zover is zie ik een smalle gang voor me. Aarzelend loop ik de gang in. Ik blijf lopen, gang in, gang uit en hoe verder ik kom hoe smaller de gangen worden. De muren veranderen langzaam in een bergwand. Een eindje verder stopt aan de ene kant de bergwand en loop ik langs een heel diep ravijn. Vervolgens moet ik bukken om onder een klein poortje door te kunnen en kom opnieuw in een smalle gang. Terwijl ik door die gang loop, hoor ik iemand alsmaar heel diep zuchten. De zuchten worden afgewisseld met diepe snikken. Ik voel me heel onbehaaglijk worden en versnel mijn pas. Ik loop door tot ik in een grote, hoge ruimte kom die eruit ziet als een enorme grot. Plotseling staat er een heel klein gebocheld mannetje voor me.

'Ah,' zegt hij, 'de zuchtster.'

'De wat?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘De zuchster. De gang waar je net uitkomt, heet de gang van de duizend zuchten en is gevuld met jouw zuchten,’ zegt het mannetje.

‘Allemaal van mij?’

‘Ja. Al jouw zuchten hebben zich in die gang verzameld. Daar moest je doorheen lopen om ze nog een keer te horen. Je kunt nu stoppen met zuchten. Het is klaar.’

Ik begrijp er niets van maar krijg niet de tijd om er vragen over te stellen. Het mannetje grijpt mijn hand en leidt me verder. Ik heb de grootste moeite om zijn tempo bij te houden. Weer is het gang in, gang uit, tot we stilstaan voor een dikke houten deur. Hij klopt aan, doet de deur open en laat me naar binnen gaan. Ik sta in een klein kamertje met waar ik ook kijk boekenkasten vol dossiers tegen de wanden. Voor me staat een heel oud, houten bureau met ook daarop dossiers. Erachter zit een man in een donker pak met een stalen brilletje op. Hij kijkt op en ik zie dat hij Chinees is.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vraagt de Chinese man.

‘Ik wil graag weten hoe ik het beste verder kan in mijn leven, wat ik te doen heb,’ antwoord ik.

‘Ga zitten,’ zegt de man en pakt ondertussen een dossier waarin hij even bladert. Dan zegt hij: ‘je hebt de juiste geestelijke en lichamelijke voeding nodig, zodat je door de schaduw heen kunt gaan om helderheid te krijgen, is dat duidelijk?’

‘Hoe kan ik door de schaduw heen gaan?’ vraag ik.

‘Aangaan wat op je pad komt, niet weglopen, geen smoezen verzinnen,’ antwoordt de man. Daarmee is mijn tijd op want hij sluit het dossier en gaat verder met waar hij mee bezig was voor mijn komst. Buiten staat het gebochelde mannetje op me te wachten. Hij pakt me weer bij mijn hand en rent in ijltempo terug naar de plek waar hij me heeft opgepikt. Even later zit ik weer in de tuin bij het landhuis en kom ik terug in de realiteit.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Inmiddels is het buiten al aan het schemeren. Geen lunch en geen avondeten omdat we moeten vasten vanwege de ayahuasca-ceremonie op de laatste dag. Thee, bouillon en een appel, daarmee moeten we het doen. ‘s Avonds maken we een kampvuur, zingen liederen en luisteren naar de trommels. ‘s Nachts kan ik niet slapen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 25

Naar de Onderwereld

De avond van de volgende dag liggen we in tweetallen in de verduisterde ceremonieruimte op matrassen voor een soul retrieval.

'Ligt iedereen comfortabel?'

Er klinkt instemmend gemurmel.

'Goed, dan gaan we beginnen. Stel vast wie als eerste aan het werk gaat voor de ander. Vraag de ander welke vraag hij of zij beantwoord wil zien. Vervolgens beginnen jullie allemaal met een diepe en verbonden ademhaling gedurende enkele minuten, dus niet alleen degenen die het antwoord op de vraag gaan ophalen. Dan volgt de ademhaling van de kleine dood.'

Ik overleg met de vrouw naast me, mijn partner voor de soul retrieval. Die middag hebben we met de gekozen partner een eind gewandeld om de ander een beetje te leren kennen. Ik weet dat mijn partner kanker heeft.

'Wil jij beginnen met informatie ophalen?' vraagt ze.

'Dat is goed,' antwoord ik, 'wat is je vraag?'

'Hoe kan ik genezen.'

'Goed,' zeg ik, 'laten we beginnen.' Samen beginnen we met de voorgeschreven ademhaling, tot een van de begeleiders aangeeft dat het voldoende is en dat we met de vraag van de partner opnieuw naar de onderwereld kunnen gaan om het antwoord op te halen. 'Ook goed op de beelden letten die je tegenkomt,' is de laatste instructie die we krijgen.

Ik ga op stap, loop de trap af in mijn vervallen schuurtje en begin aan mijn tocht door de gangen. Al gauw verschijnen er beelden

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

en hoor ik instructies. Ik zie een man van ongeveer zestig jaar met een bril op, naast hem staat mijn partner. De man kijkt van haar weg. 'Let eens goed op hem,' instrueert de stem, 'wat doet hij wel en wat niet? Waar is hij bang voor?'

Ondertussen weet ik ineens dat mijn partner niet wordt gesteund door haar omgeving, dat ze alles wat haar ziekte betreft alleen draagt, dat ze veel in haar leven heeft opgegeven voor anderen en vooral voor haar partner, dat ze haar talenten nauwelijks heeft ontwikkeld en haar passie al jaren geleden is kwijt geraakt en dat de kanker die plaats heeft ingenomen. Hoe kan ik dat alles zo maar zeggen?

'Zeg haar dat ze zich niet op haar lichamelijke symptomen moet richten maar op zoek moet naar haar passie, dat ze moet vragen om steun en zich moet afvragen of ze zich als vrouw vervuld voelt.'

Ik weet genoeg, ga terug naar de tuin van het oude landhuis en dan naar de ceremonieruimte. Voorzichtig vertel ik mijn partner wat ik heb gezien en gehoord. Ik aarzel om haar de vraag te stellen of ze zich vervuld voelt als vrouw. Ik weet precies wat er mee wordt bedoeld maar ik ben bang dat mijn buurvrouw geen idee heeft waar het over gaat. Hoe kan ik dit precaire onderwerp aansnijden? Hoe bespreek ik met iemand die ik nauwelijks ken, haar seksuele leven? Ik doe een halfbakken poging, om vervolgens door haarzelf afgekapt te worden omdat ze vragen wil stellen. Ik laat het erbij. Ben ik laf? De begeleider maakt een eind aan mijn onzekerheid door te zeggen dat er gewisseld moet worden.

'Wat is jouw vraag?' vraagt mijn buurvrouw.

'Wat heb ik te doen met mijn familie?' antwoord ik.

Weer beginnen we met een diepe ademhaling, weer geeft de begeleider het tijdstip aan waarop het voldoende is. Terwijl mijn buurvrouw op zoek is, blijf ik mijzelf ook de vraag stellen. Door

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de diepe en verbonden ademhaling ben ik zelf ook in trance. Ineens zie ik de boerderij waar ik ben geboren en tot mijn tweede jaar heb gewoond, en waar ik jarenlang op bezoek ben blijven komen. Niet alleen mijn partner maar ook ik krijg informatie.

Dan stokt mijn ademhaling. Twee handen vouwen zich om mijn keel en beletten me om adem te halen. In een paar seconden tijd weet ik eindelijk waardoor mijn keelchakra blokkeert en ik me al zolang onveilig voel: daar in die boerderij is iets gebeurd; iemand heeft mijn keel dichtgeknepen. Versteend lig ik te kijken naar wat er gebeurt en voel ik langzaam het leven uit me wegglippen. Degene die mijn keel dichtknijpt straalt een ongelooflijke perversiteit en kou uit. Zoveel haat heb ik nog nooit in mijn buurt gevoeld. Uit alle macht probeer ik te zien wie het is maar het beeld is daar te vaag voor. Op hetzelfde moment komt uit een heel diepe bron komt een immens verdriet naar boven en begin ik gierend te huilen, ik kan niet meer ophouden. Mijn lijf kromt zich er omheen, schokt en trilt, verkramp en kreunt. Plotseling draait mijn maag zich om. Ik vlieg overeind, ren de deur uit naar het toilet. Daar kots ik het beetje wat ik nog in mijn maag heb uit. De misselijkheid blijft. Steeds opnieuw draait mijn maag zich om en trekt mijn hele lijf zich samen om het perverse, wat zich lang geleden in me heeft genesteld, eruit te wringen. Ondertussen is mijn partner me achterna gekomen. Hangend boven het toilet vertel ik haar wat er is gebeurd. Eindelijk komt mijn lijf tot rust en loop ik trillend terug naar de ceremonieruimte. Daar vertelt mijn partner wat zij heeft gezien. 'Je hele leven lang heb je ballast op je genomen en gekregen die niet van jou is. Het is zoveel dat je uiteindelijk bent bezweken, maar het gekke is dat die ballast er is om je te helpen bevrijden. Je verdraagt het als het ware niet meer en gooit het van je af.'

Die nacht slaap ik opnieuw slecht.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Geradbraakt word ik de volgende ochtend wakker van het geluid van een trommel. De zon schijnt uitbundig naar binnen. Ik douche me en ga op zoek naar een kop thee. Mijn partner van de dag ervoor heeft ook net een kop thee gepakt. We omarmen elkaar, zeggen niets en drinken tegen elkaar aan geleund de thee op.

Drie uur later zijn we terug van een kleine oefening in het bos en hebben we een paar uur pauze om ons voor te bereiden op de ayahuascaceremonie van die avond. Ik val gelukkig even in slaap om korte tijd later weer wakker getrommeld te worden.

'We zijn hier met allemaal ervaren reizigers. Daarom gaan we direct van start. In tegenstelling tot de normale sessies zullen we veel in de groep doen. We beginnen, nadat we het eerste glas hebben gedronken, om onze stemmen te gebruiken. Vind je eigen klank. Val maar bij als je zover bent.' De begeleiders delen de glazen ayahuasca uit. Zachtjes begint een van de begeleiders een toon in te zetten. Na een paar minuten volgt iemand uit de groep, daarna nog een en nog een, tot we allemaal een toon zingen. Het geheel klinkt prachtig. Variatie op variatie volgt. Er komt steeds meer geluid uit de groep, het lijkt te groeien tot buiten de ruimte. Door een van de raampjes zie ik dat het volle maan is. De maan schijnt recht naar binnen, alsof ze alles wat in de ruimte gebeurt wil bekrachtigen. Samen met deze mensen, de ruimte, het zingen en de maan ben ik een geheel geworden, totaal verbonden met het leven.

Een tweede ronde ayahuasca volgt, waarna al snel een stralend licht dichterbij komt. Ik ontdek een gestalte in dat licht en blijf kijken. De gestalte straalt een enorme liefde uit, komt regelrecht op me af en lijkt op Jezus. Als hij vlakbij is, zie ik dat hij een heel klein kind oppakt. Troostend houdt hij het in zijn armen, om

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

het na een paar minuten aan mij te geven. Dan verdwijnt de gestalte. Ik kijk naar het kindje dat een meisje is en begrijp niet dat iemand haar kwaad heeft kunnen doen. De tranen lopen onophoudelijk over mijn wangen. Ik houd haar dicht tegen me aan en wieg haar de rest van de reis alsmaar zachtjes heen en weer.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 26

De vage figuur

Dag in dag uit peins ik over de vraag wie die vage persoon was die mijn keel heeft dichtgeknepen. Het laat me niet los. Nu de puzzelstukjes één voor één op hun plaats lijken te vallen en ik stukje bij beetje grip krijg op mijn leven, moet en zal ik ook deze puzzel oplossen. Om verder te kunnen moet ik degene vinden die zoveel haat op dat kleine meisje afreageerde. Telkens wanneer het beeld op mijn netvlies verschijnt word ik weer dat hulpeloze kleine kind. Badend in het zweet vlieg ik 's nachts overeind. Toch verandert er iets in de loop van de dagen. 'Wacht maar gore klootzak, ik zal je vinden, al moet ik er mijn hele familie voor ondervragen. En als ik je heb gevonden dan schop ik je net zo hard in je ballen tot je om genade smeekt. Of nog beter, ik knijp eerst een poosje je keel dicht tot je met een paarse kop, je tong uit je mond, net zo slap wordt als ik toen. Dan geef ik je nog één grote rotschop en laat je voor dood liggen, reken maar!' Ik geef een flinke schop tegen een stoel en begin met alles wat ik weet over de tijd op de boerderij op te schrijven, inclusief alle personen die er destijds hebben gewoond, gelogeerd of regelmatig langskwamen. Ik heb er maar twee jaar gewoond, maar kwam er jarenlang op bezoek met mijn ouders. Vreemd eigenlijk, denk ik, een bezoek aan de boerderij was voor mij een feest. Het was zo heerlijk om de deel op te stappen en aan de grote ronde koffietafel te gaan zitten, terwijl ik de geur van de koeien opsnoof en het zachte geknor van de varkens en de biggetjes hoorde. Hoe is het mogelijk, dat juist daar zo iets vreselijks was gebeurd? In gedachte loop ik nog eens door de boerderij en realiseer me dat als we op bezoek gingen, ik altijd de opkamer en de kamer

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

die erachter lag, meed. Dat geeft te denken. Naarmate ik vorder met mijn lijst lijkt een persoon zich steeds meer aan me op te dringen. Het is een familielid van mijn vader waarover mijn moeder wel eens had verteld dat hij regelmatig kwam logeren. Ik realiseer me ineens dat ik altijd als hij in mijn buurt komt me anders ga voelen, alsof ik als een magneet naar hem toe wordt getrokken. Een raar fenomeen als ik bedenk wat hij heeft gedaan. Volgens mij wordt dat het Stockholmsyndroom genoemd. Ik herinner me ook de roze dromen. In mijn roze droom, zoals ik hem noemde, was ik in een kamer die helemaal roze was. De kamer was niet roze geschilderd maar gevuld met een roze licht. Middenin de kamer stond een tafel. Ik lag op de tafel en iemand sloeg me. Het vreemde van die dromen was dat het slaan niet erg was. Er ontstond na een poosje een heerlijk gevoel en daar wachtte ik op terwijl die iemand me sloeg. Als het heerlijke gevoel ontstond zweefde ik weg en overzag de kamer vanaf een afstand. Ik keek naar wat er gebeurde. Als ik wakker werd verlangde ik ernaar om terug te gaan. Ik weet niet wat ik er van moet denken. Eigenlijk vind ik het een gênante droom. Zou Maria me kunnen helpen om meer te weten te komen?

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 27
De onzichtbare hand

'We zouden kunnen proberen om iets te achterhalen met foto's, als je die hebt,' zegt Maria als ik haar bel,' maar je kunt natuurlijk ook naar een regressietherapeut gaan of naar een reïncarnatietherapeut,' vervolgt ze, 'dat is ook beter voor je. Je ziet het dan zelf.'

'Dat is een goed idee. Dat ga ik doen.'

Een paar dagen later heb ik een afspraak met de reïncarnatietherapeut die ik speurend via internet op gevoel heb uitgekozen.

'Ik stel voor dat je gaat liggen,' zegt ze, als ik heb verteld waarom ik ben gekomen. 'Maak het jezelf zo aangenaam mogelijk voor de komende uren. Mocht je naar het toilet moeten tussendoor, ga je gang. Akkoord?'

Ik knik en ga liggen.

'Tijdens de sessie zal ik regelmatig een check doen via je lichaam. Dat gaat zo: ik stel een vraag en til direct na de vraag je pols op. Geef eens een ja.'

De therapeut tilt mijn pols op.

'Geef eens een nee. Voel je zelf het verschil?'

'Doe het nog eens,' zeg ik, 'want het ging me te snel.'

Weer tilt ze mijn pols op bij een ja en bij een nee. Het verschil is duidelijk voelbaar. Toch twijfel ik. 'Trek je niet harder als je een nee verwacht?'

'We doen het nog een keer, dan voel je wel dat ik niet harder trek als je een nee aangeeft. Wanneer je een slecht bericht krijgt verslapt je lichaam altijd even. Een nee is voor het lichaam een slecht bericht en dat maakt dat ik bij een nee je pols hoger op kan tillen.' Weer vraagt ze om een ja en om een nee. Ik moet toegeven

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dat het lijkt dat ze niet meer of minder kracht gebruikt bij het ene of het andere antwoord.

'Als ik je zo een vraag stel probeer dan niet na te denken, maar direct te reageren. Ik wil je nu uitnodigen je ogen te sluiten en alleen op je ademhaling te letten,' gaat de therapeut verder.

Even blijft het stil. Ik lig met gesloten ogen en probeer alleen op mijn ademhaling te letten.

'Ik begin met een check. Is het goed om deze sessie te doen? Dat is duidelijk een ja. Bestaat er een bezwaar om deze sessie te doen? Nee. Stel je nu een deur voor die naar de plek gaat, waar je als kleintje iets ernstigs is overkomen. Stap door die deur heen en kijk naar de situatie. Wat zie je?'

Ik stap de boerderij binnen, loop over de deel naar het achterste deel van de boerderij. Ik doe de deur open aan de linkerkant. 'Ik zie een kamer met een tafel. Er ligt een klein kind op die tafel. Iemand is met haar bezig. Om die persoon hangt een walmende grijze wolk.'

'Oké, wat doet deze persoon?'

'Hij draait het kindje om en om. Ze huilt. Het is net alsof dat kind een ding is. Hij gooit haar om en om, dat is een betere omschrijving. Hij doet nog meer, ik kan het alleen niet goed zien. Ik krijg wel een heel naar gevoel. Ik word er misselijk van. Hij gaat maar door om het kindje als een pannenkoek om en om te gooien. Hij houdt haar ineens aan één been in de lucht en rammelt met haar. Dan laat hij haar vallen. Weer houdt hij haar aan een been omhoog. Het is een man zie ik maar zijn gezicht blijft onduidelijk. Hij heeft een vreselijke kou bij zich, of nee, het is haat wat ik voel. Die haat is niet voor dat kindje bestemd maar voor haar vader, mijn vader dus. Ik ben dat kindje. Als hij haar weer laat vallen, begint ze te gillen. Nu zie ik dat hij haar bij haar keel pakt. Twee handen vouwt hij om haar halsje. Ze spartelt eerst hevig dan ineens is ze stil en blijft slap liggen. Ik voel dat ze weg

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

is; ze is niet meer op die plek maar kijkt vanaf een afstand. Het is zo walgelijk om te zien.'

'Haar ziel is dus weggevlogen. Kun je de man nauwkeuriger beschrijven?' vraagt de therapeut.

'Ik voel hem meer dan dat ik hem zie. Het is alsof er een vetvlek op de lens zit.'

'Waarom is hij zo kwaad op je vader?'

'Hij voelt zich in de steek gelaten,' antwoord ik prompt.

'Waarmee heeft je vader hem in de steek gelaten?' vraagt de therapeut verder.

'Door met mijn moeder te trouwen.'

'Juist,' antwoordt de therapeut weer. 'Waar is dat kindje heengegaan?'

'Ze hangt ergens boven de boerderij,' antwoord ik, 'ik heb ook buikpijn gekregen ondertussen. Dat kindje dat ik zie liggen is echt nog heel klein. Ze is jonger dan twee, ik denk nog niet eens één jaar. Kan ik me dat herinneren?'

'Je lichaam herinnert het zich. De beelden zijn gebleven en die haal je nu terug,' zegt de therapeut. 'Zolang je niet in het denken schiet, blijf je voor jezelf betrouwbaar.'

Even blijft het stil. Dan gaat de therapeut verder. 'Je bent nu veilig,' zegt ze, 'deze persoon is niet meer in je buurt en kan je niets meer doen. Het is tijd dat afgesplitste deel terug te halen en bij je te nemen. Ga er maar naartoe.'

Ik ga naar de plek boven de boerderij waar ik het kindje naar toe heb zien gaan, weg van de handen van die persoon. Ik pak het vast en trek het dicht tegen me aan. Even blijft het stil in de kamer. De tranen lopen voor de verandering weer over mijn wangen. De therapeut reikt me een tissue aan maar zegt even niets. Er hangt een diepe stilte in de kamer.

'Zullen we wat checks doen om te zien of het je is gelukt haar helemaal bij je halen?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Dat is goed,' zeg ik, 'daarna wil ik even naar het toilet.' Even later lig ik weer om verder te gaan. 'Jammer dat ik het gezicht van die man niet kon zien. Ik wilde zo graag zeker weten wie het is. Ik heb wel een vermoeden, maar geen bevestiging.'

'Ik kan niets anders zeggen, dan dat het kennelijk beter voor je is het niet te weten. Iets in jezelf beschermt je er tegen.'

Het wil er niet echt in bij mij. Ik wil niet beschermd worden, ik wil duidelijkheid.

'Je wilde ook terug naar een paar vorige levens om te achterhalen waarom deze levens je zijn getoond, klopt dat?' gaat de therapeut verder.

'Klopt,' zeg ik.

'Sluit je ogen weer. Stel je een deur voor. Achter die deur staat iemand. Doe de deur open en kijk wie er naar binnen stapt, volg wat er gebeurt.'

'Er stapt een vrij lange, blonde vrouw naar binnen. Ze draagt een lange, goudkleurige, glanzende jurk van een prachtige stof. Ze loopt, nee zweeft om me heen, terwijl ze me uit de hoogte bekijkt. Als ik goed naar haar ogen kijk, spreekt er angst uit. Ze komt me controleren. Waarom? Oh, ze vraagt zich af of ik haar weer in de wielen kom rijden. Ik begrijp er niets van,' zeg ik.

'Niet te snel. We komen er wel achter wat er aan de hand is,' antwoordt de therapeut. 'Ze is chique gekleed, begrijp ik uit je beschrijving en ze kijkt naar jou. Wie ben jij?'

'Ik ben een ondergeschikte van haar. Oh, ik ben gouvernante en zij is de verloofde van mijn werkgever. Ik vind haar een koude tante en niet geschikt voor de kinderen waar ik al lang voor zorg. Ik maak het haar niet makkelijk maar zij mij ook niet. Ze steekt me de ogen uit met haar kleding en feestjes en met het feit dat zij de verloofde is van mijn werkgever. Wacht eens even: ik heb haar eerder gezien, tijdens een zielenreis.'

'Klinkt als een bekend thema,' zegt de therapeut. 'Heb je zelf

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ook een oogje op je werkgever?'

'Geen idee,' zeg ik.

'Dan checken we dat even.' Ze pakt mijn pols. 'Ja, jij had ook een oogje op hem. Gebruikte je de kinderen om ze tegen haar op te zetten? Nee, dat niet. Zei je dingen tegen je werkgever om haar in diskrediet te brengen? Ja, dat deed je wel. Kwam het tot een huwelijk tussen haar en je baas? Nee. Oh, kijk eens wat een triomfantelijk lachje erop je gezicht verschijnt. Hier heb je een stukje van je schaduwkant,' zegt de therapeut, die er duidelijk plezier in heeft, 'wat een leedvermaak had je. Even terug naar die vrouw die je nu in de gaten houdt. Speelt deze vrouw in dit leven ook een rol? En zo ja wie is ze?' vraagt de therapeut.

'Ik heb geen idee,' zeg ik, wat niet helemaal waar is. Ik denk aan de vriendin van Max.

'Toch is er iemand die bang is voor jouw invloed. Daarom veronderstel ik dat ze ook in je huidige leven een rol speelt. Laten we het even checken. Speelt deze vrouw in dit leven ook een rol? Ja. Is ze opnieuw bang dat je haar relatie verstoort? Ja.'

'Ik zou niet weten wie dat kan zijn,' lieg ik vrolijk verder.

'Zij heeft jou al wel in de gaten. Als jij het nu niet weet, zal het in de toekomst wel blijken. Voor nu laten we het rusten. Je was ook erg nieuwsgierig naar het waarom van je opdracht om te schrijven. Ik stel voor dat je contact gaat maken met je gids en je hem deze vraag stelt. Sluit je ogen weer en stel je een trap voor. Die trap voert omhoog naar het licht. Je beklimt de trap tot je in het licht bent.'

Ik stel me een trap voor met een groot licht daarboven. Ik beklim de trap tree na tree, pas na eindeloos veel treden begint het licht dichterbij te komen. Ineens reikt iemand me een hand toe. 'Wacht hier even tot je wat gewend bent geraakt aan onze energie,' zegt een zachte stem. Ik kijk om me heen. Het is een kleine, heel lichte wachtruimte. De hand nodigt me uit op een bank te

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

gaan zitten. Ik kijk nog eens om me heen. Er lijken geen muren te zijn, wat het dan wel is kan ik niet zien. Even later is de hand er weer. Ik pak hem vast en loop mee tot ik een grote tribune zie. Samen met de hand loop ik de tribune op en neem plaats. De hand laat me los en verdwijnt. Er zitten meer mensen op de tribune. Het is er vreemd stil, alleen de wind ruist zachtjes. Ik wacht tot de voorstelling zal beginnen, maar er begint niets. Ik word onrustig en ben bang dat ik iets verkeerd doe en dat ik daarom de voorstelling niet kan zien. Ik roep zachtjes om hulp.

'Neem waar wat er is,' zegt de zachte stem, 'je bent te gefixeerd omdat je denkt te weten wat er komt. Je weet het niet, kijk om je heen.'

Ik kijk eens goed om me heen en zie ineens hoe prachtig de natuur is. Overal zie ik dieren die vredig rondlopen, iets eten of in de zon liggen te doezelen.

'Je ziet het nu, mooi. Ontspan je, dat is de bedoeling van deze plek.'

Ik kijk naar het lieflijke tafereel en voel me ontspannen. Terwijl ik kijk, word ik gewaar van iets dat me van onderaf langzaam lijkt op te vullen. Het voelt alsof het nauwelijks zal passen. Ik word gevuld met liefde en dat maakt dat ik me stevig ga voelen. Plotseling duikt de hand weer op, pakt de mijne en voert me weg van de tribune naar een ruimte een eindje verderop. Ik kom door een grote deur in een soort vergaderzaal terecht met in het midden een enorme, ovale tafel waaraan een stuk of dertig mensen zitten. Ik ga zitten op aanwijzing van de hand en kijk om me heen. De mensen hier lijken druk te zijn met iets. Wat dat iets is, ontgaat me nog. Links in de verte ontdek ik Max. Ik voel me direct blij worden. Toch wordt me niet duidelijk wat ik daar doe of verondersteld word te doen.

'Neem goed waar, kijk breed en ervaar wat hier gebeurt,' zegt de stem. Ik laat de spanning los en ga voelen en waarnemen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Langzaam wordt het me duidelijk. Hier zijn allerlei mensen bijeen die binnenkort aan een nieuwe incarnatie zullen beginnen. Er wordt in deze ruimte een deel van de levensplannen ontworpen. Duidelijk is dat alle mensen die er aanwezig zijn, gezamenlijk een opdracht hebben gekregen. Er wordt overleg gepleegd, papieren schuiven van de een naar de ander. Men informeert elkaar. Ergens tussen al die mensen lijken coördinatoren aan het werk te zijn. Iedereen lijkt precies te weten wat er van hem of haar wordt verwacht. Ik lijk dat zelf ook te weten. Ik maak deel uit van deze groep en hoor bij de verslaggevers. Ook Max lijkt daarbij te horen. Iedereen aan deze tafel – want ik voel dat er nog meer tafels in dit gebouw zijn – werkt aan hetzelfde doel. Ik heb het zeer naar mijn zin zo kijkend naar dit tafereel. Net op het moment dat ik er eens goed voor wil gaan zitten om nog veel meer informatie in me op te nemen, gebeurt er iets heel merkwaardigs: ik val. Met een rotvaart tuimel ik de hemel uit en lig voor ik het weet in een put. Ik herken de situatie. Voor de tweede keer kijk ik omhoog en zie de rand van de put, waar ik niet bij kan. 'Ik ben uit de hemel gevallen en lig in een put,' vertel ik de therapeut, die ondertussen geduldig heeft zitten wachten tot ik verslag zal doen van mijn wederwaardigheden.

'Dan gaan we weer aan de slag,' zegt ze. 'Ben je in die put gevallen of geduwd?'

'Geduwd,' antwoord ik.

'Door wie ben je erin geduwd?'

'Door de mannen uit het dorp.'

'Waarom hebben ze je in de put geduwd?' vraagt de therapeut.

'Ze vonden me een gevaarlijke vrouw,' antwoord ik.

'Wat had je gedaan?'

'Oh hemel, ik heb er een paar het Boze Oog gegeven,' zeg ik, terwijl ik wederom een triomfantelijk lachje op mijn gezicht voel

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

verschijnen. ‘Nu begrijp ik waarom ik in Tunesië zelf het Boze Oog kreeg. Wie zaait zal oogsten.’

‘Was je een heks?’ vervolgt de therapeut.

‘Absoluut. Ik hielp vrouwen met lastige mannen.’

‘Oh jee,’ zegt de therapeut, ‘je gebruikte zwarte magie. Had je in dat leven een hekel aan mannen?’

‘Nee, dat niet. Maar ik heb wel zo mijn eigen opvattingen en ga ook helemaal mijn eigen gang. Ik woon niet in het dorp maar een flink eind erbuiten.’

‘Even terug naar de put,’ zegt de therapeut, ‘wat gebeurde er nadat je in de put was gegooid?’

‘Ik weet het niet goed. Af en toe verschijnt er een gezicht boven de rand van de put, dan wordt het weer wazig.’

‘Tijd voor de check. Ben je in de put overleden? Nee. Ben je eruit gehaald? Ja.’

‘Wacht,’ zeg ik, ‘ik weet het. Ik had een hoofdwond, daar ben ik aan overleden. Het is wel vaak mijn hoofd dat het moet ontgelden.’

‘Dat zal wel niet voor niets zijn. Nu de vraag waarom je uit de hemel in de put viel. Had je hallucinerende middelen gebruikt? Ja. Was je je er nauwelijks bewust van dat je was overleden? Ja. Dat is vaker een reden dat je een vorig leven terugziet. Vaak blijft er energie achter als het bewustzijn tijdens het sterven laag is. Daarom kon je huidige ik niet in de hogere sferen blijven. Iets trok je terug en dat was in dit geval een stukje heks.’

‘Wat nu?’ vraag ik.

‘Simpel. Je gaat de heks duidelijk maken dat ze is overleden. Ga er maar naar toe.’

Ik buig me over het lichaam van de heks die ik eens was. Ze ligt er kalm bij, ondanks het gapende gat op haar achterhoofd. Haar lange zwarte haren kleven aan het bloed vast. Ze lijkt een jaar of veertig. Ik strijk over haar gezicht, blaas vervolgens de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

waas weg die om haar heen hangt en vertel haar dat ze is overleden aan een grote hoofdwond. Ik krijg geen reactie.

'Ze reageert niet op wat ik zeg,' zeg ik.

'Ze was waarschijnlijk in een diepe trance toen de dorpelingen kwamen. Blaas haar nog maar eens flink in haar gezicht en blijf vertellen dat ze is overleden.'

Ik herhaal wat ik eerder deed. Langzaam komt er beweging in. Het lijkt wel alsof ze lichter wordt. Haar gezichtsuitdrukking verandert in een vredige uitdrukking. Ik laat haar gaan.

'Volgens mij is het goed zo,' zeg ik.

'We zullen de check even doen, om te zien of er nog iets is dat jou aan haar bindt.

'Ik wil stoppen,' zeg ik, 'ik ben heel moe.'

'Dan houden we er zo mee op. Wat ik adviseer is om alle levens die je ooit hebt teruggezien of herbeleefd te integreren als afsluiting. Is dat goed, kun je dat nog aan?'

'Dat is goed. Als ik het goed heb begrepen, zijn er levens die om de een of andere reden niet goed zijn afgesloten, die je niet loslaten. Dus alle vorige levens die ik zo langzamerhand heb gezien – en niet alleen hier - zijn levens waar ik nog iets mee heb uit te zoeken, klopt dat?'

'Deels. Soms betreft het vorige levens die een sleutel bevatten, om je iets over je huidige leven duidelijk te maken,' zegt de therapeut. 'Als je naar het totaal kijkt van al je levens, zie je dat er in elk leven een bepaald element uitspringt. Of een talent, of een karaktertrek of een rol die je meemaakt. En in elk leven is er sprake van machtsverhoudingen, dan weer sta je aan de ene kant dan weer aan de andere kant. Wanneer je een cyclus afsluit – wat overigens veel mensen in deze tijd doen en ik vermoed jij ook – komen heel veel van deze ervaringen in één leven terug. Het lijkt in dat leven wel of je heel veel levens in één keer leeft. Dat zijn heftige levens, die door de persoon in kwestie niet altijd, of zelfs

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

vaak niet, als prettig worden ervaren. Je krijgt wel de kans om grote opruiming te houden. Laten we verder gaan. Stel je een prettige plek in de natuur voor. Ga er op je gemak zitten en nodig al je levens van deze cyclus uit bij je te komen,' zegt de therapeut.

Ik installeer me in een wei met mijn rug tegen een boom. De zon schijnt en het is er heerlijk rustig. Ik nodig ieder leven uit dat bij de cyclus hoort waar ik nu mee bezig ben. Al gauw heeft zich een grote kring om me heen gevormd. Ik zie te midden van veel vrouwen een paar mannen. Aan de overkant valt me een enorme kerel op, het blijkt de Romeinse slaaf te zijn. Ondanks zijn grote gestalte heeft hij een zachtaardige, lieve uitdrukking op zijn gezicht. Naast me zit de heks met haar lange zwarte haren. Ik voel haar sterke energie. Dat is geen vrouw geweest waar mee te spotten viel. Toch vind ik haar heel aantrekkelijk. Haar sterke karakter straalt op de een of andere manier op mij af. Ik kijk nog eens goed rond. Er zit van alles tussen. Opvallend is dat iedereen, zonder uitzondering, een zekere mate van lichtheid om zich heen heeft. 'Er zit een hele club,' zeg ik, 'wat nu?'

'Je hoeft niet meer te doen dan waarnemen. Neem al die verschillende energieën, talenten en verschijningen waar. Voel hoe je ermee bent verbonden. Voel ook tot welke je in een grotere mate voelt aangetrokken.'

'Zonder twijfel de heks. Dat is een vrouw die durfde te kiezen en stond voor haar keuzes. Ze was authentiek. Dat is het juiste woord. Heerlijk zo iemand in de buurt. Verder zitten aan de overkant een jonge vrouw en een man die me erg aanspreken.'

'Waardoor voel je je aangetrokken?' vraagt de therapeut.

'Die jonge vrouw is heel mooi en heeft een serene, wijze uitstraling. Ze kijkt me heel indringend aan trouwens. Ik heb het gevoel dat ik haar leven ook al eerder opnieuw heb ervaren. Wacht eens eventjes, dat is Chloé, de vrouw die in Egypte tijdens

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

een inwijding is overleden. Ze is nog heel jong. Voor iemand uit Egypte heeft ze ook een afwijkend uiterlijk met haar groene ogen en lichtbruine, bijna blonde haren. Het lijkt wel alsof ze me dringend wil spreken. Naast haar zit de Romeinse slaaf, hem heb ik ook eerder gezien. Het is een enorme kerel met een heel zachte uitstraling. Die lijkt zo weggelopen uit de film *Ben Hur.* En daarnaast...'

'Wacht even,' zei de therapeut, 'kijk eerst eens goed naar de jonge vrouw, Chloé, zei je?'

'Ja, Chloé,' zeg ik. 'Ik zie dat ze me iets wil laten weten. Wacht even.' Ik kijk opnieuw naar die heel jonge, mooie vrouw, die pal tegenover me zit. 'Ze zegt: "mijn leven bevat een sleutel en niet alleen voor jou. Herstel wat ik heb bedorven. Wanneer je deze opdracht hebt vervuld, kun je verder. En wacht op de juiste man. Wacht net zolang als nodig is." Wat ze heeft bedorven, zegt ze niet, of ik begrijp het niet goed, kan ook.'

'Zullen we toch maar even de check doen? Dan weet je misschien meer? Klopt het dat je moet herstellen wat Chloé heeft bedorven om verder te kunnen?' vraagt de therapeut. 'Dat is duidelijk een ja. Klopt het dat je er een man voor nodig hebt? Nee. Is het iets dat je zelf moet doen? Ja. Weet je wat de opdracht inhoudt? Hé, dit is apart, geen ja en geen nee. Nog een keer: weet je wat de opdracht inhoudt? Weer geen antwoord. Dat komt niet vaak voor, ik interpreteer het dan als je weet het wel, maar je bent nog niet in staat om het je bewust te maken. Nog een vraag: ken je de man al die Chloé bedoelt? Ja, je kent hem. Moet je wachten op actie van zijn kant? Ja.'

'Wie is die man?'

'Ik zal met de check vragen of je dat wel mag weten,' zegt de therapeut. 'Nee, dat mag je niet. Er wordt vertrouwen gevraagd, lijkt me. Heb je vertrouwen dat het op je pad komt, als het er de tijd voor is?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Soms wel, soms niet,’ zeg ik. ‘Misschien dat die enorme kerel me nog iets te zeggen heeft, iets dat me verder brengt? Zijn uitstraling lijkt ook wel een boodschap te hebben.’

‘Goed, kijk maar eens goed naar hem. Wat vertelt zijn uitstraling je?’

‘Eens kijken. Die man is zo stabiel, ongelooflijk. Dat ik dat ooit was kan ik me nauwelijks voorstellen. Maar als ik één woord moet geven aan hoe hij op mij overkomt, is dat vol vertrouwen. Hij heeft een groot vertrouwen in het leven. Hij geeft niemand ook maar ergens de schuld van en vertrouwt erop dat alles een reden heeft, dat het goed is zoals het is. Dat is niet gering want hij heeft als slaaf beslist geen makkelijk leven gehad.’

‘De dingen nemen zoals ze zijn en vertrouwen hebben. Dat lijkt een mooie aanvulling op wat Chloé je te vertellen had. Heb je moeite om te vertrouwen in dit leven?’

‘Absoluut. Ik probeer overal controle over te houden en wat me niet bevalt, probeer ik te veranderen. Ik schiet wel eens door en ga veel te lang door met mijn gevecht.’

‘Het zou dus geen slecht idee zijn om de energie van die slaaf goed in je op te nemen,’ zegt de therapeut. ‘Betekent het slaaf zijn nog iets voor jou in dit leven?’

‘Slaaf zijn? Dan zou ik ergens slaaf van zijn? Waarvan dan?’

‘Denk er maar eens over na. Ik heb het gevoel dat het niet voor niets is dat je het leven van een slaaf zag. Wie valt je nog meer op?’

‘Een man met rossig haar en een rossige baard. Tjonge, wat een heethoofd lijkt me dat: echt zo’n fel driftkikkertje. Zijn kleren doen me denken aan kleding van een Hollandse koopman in de Gouden Eeuw of zo. Dat ik dat ook al was.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 28

Wie spreekt de waarheid?

De foto van James Joyce die op mijn werktafel staat staart me aan. 'Zeg het eens,' zeg ik tegen hem, 'hoe moet ik het vel van mijn ziel schrijven? Tot nu toe heb ik niet het gevoel dat het me is gelukt.' De blik in zijn ogen lijkt even de spot met me te drijven. 'Je kijkt naar me alsof je wilt zeggen: wacht maar, dat komt nog wel.' Als ik nog eens goed kijk, vind ik dat zijn blik ook liefdevol. Ik pak de foto op om beter te kunnen zien wat hij me wil laten weten. 'Ga maar door, het komt wel, straks gaan we fijn slijpen,' lijkt hij me zeggen. 'Volgens mij zal het goed zijn als ik een afspraak maak met oom Ron, denk je ook niet? Mijn hele lijf vertelt me dat hij meer weet van wat er op de boerderij is gebeurd.' James lijkt er mee in te stemmen. 'Ik heb z'n telefoonnummer niet. Dus zal ik eerst mijn moeder moeten vragen of zij het nummer heeft.'

'Waar heb je dat voor nodig?' vraagt mijn moeder.

'Ik verzamel telefoonnummers van alle ooms en tantes voor het geval dat,' zeg ik.

'Voor het geval wij het loodje leggen zeker?' zegt mijn moeder.

'Inderdaad, het is niet handig als we dan nog eens moeten beginnen met het verzamelen van alle gegevens.'

'Doe geen moeite,' zegt ze, 'je vader heeft alles in een map klaarliggen. Hij heeft zelfs de etiketten voor de rouwkaarten al geschreven.'

'Dat meen je niet.' Maar kun je me nu toch alvast het nummer van oom Ron geven?'

'Wat moet je toch van die man?'

'Dat is een raar verhaal. Doe me nu een plezier en geef me het

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

telefoonnummer nu maar. We praten er de volgende keer dat ik bij je ben verder over, als je wilt.'

'Eens kijken dan.'

Ik hoor mijn moeder rommelen. Even later krijg ik het telefoonnummer. Zonder nog verder na te denken bel ik mijn oom. 'Ja?' kraakt even later een oude stem aan de telefoon.

'Oom Ron?'

'Ja, met wie spreek ik?

'Met Joy Ligteringen.'

'Zo Joy, dat is lang geleden. Wat verschaft mij de eer?'

'Ik zou graag een afspraak met u maken. Ik heb een vraag over vroeger en vermoed dat u het antwoord weet,' zeg ik.

'Een afspraak, nou, nou en wat had je in gedachten?'

'Zou het u over twee dagen schikken?' vraag ik.

'Dat is wel snel, vind je niet? Heeft het zo'n haast?'

'Ik zou het prettig vinden om op korte termijn een afspraak te maken.'

'Het komt me deze week niet goed uit. Kan het volgende week, woensdag bijvoorbeeld?' vraagt mijn oom.

'Dat is goed,' zeg ik.

Op het afgesproken tijdstip bel ik bij mijn oom aan. Ik heb nauwelijks geslapen. Gisteravond heb ik het gesprek een heleboel keer geoefend. 'Dag oom Ron, neem me niet kwalijk… Dag oom Ron, ik weet zeker… Dag oom, er is me iets… Dag oom, wat weet u nog… ,' tot ik er schoon genoeg van had en besloot dat het gesprek zich wel vanzelf zou ontvouwen. Ik voel me nerveus en vraag me af of ik niet op het punt sta iemand iets in de schoenen te schuiven, waar hij part noch deel aan heeft gehad. De deur gaat open en ik stap naar binnen. Eenmaal binnen voel ik me kalm. Dit is goed.

'Zo Joy, hoe is het me je?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Goed, weliswaar gebeurt er veel in mijn leven maar het gaat goed. En met u?'

'Goed, goed,' zegt mijn oom, 'ga zitten. Hoe is het met je ouders? Ik heb lang geen contact met ze gehad.'

'Mijn vader zit nu in een verpleeghuis. Hij heeft zoveel hulp nodig dat mijn moeder het niet meer aan kan.'

'Nee maar zeg, dat is een nare zaak. Ik heb al iets gehoord van een van de broers, maar ik heb niet begrepen dat hij er zo ernstig aan toe is. En je moeder?'

'Ze redt zich wel. Helemaal nu ze mijn vader niet meer hoeft te verzorgen. Zij wordt ook echt oud.'

'Ja, ja, dat worden we allemaal. Ik ben ook niet de jongste meer, maar ik mag niet klagen. En, wat is je dringende vraag?'

'Vraagt u me niet precies hoe ik het weet maar als klein kind is me iets akeligs overkomen op de boerderij waar ik ben geboren. Ik ben er bijna gestikt en heb daardoor vermoed ik een bijnadood-ervaring meegemaakt. Tenminste zo verklaar ik de verschijnselen naderhand. Als kind had ik jarenlang roze dromen, zo noemde ik ze, omdat alles in roze schijnsel was gehuld waarin me iets naars overkwam. Dat nare gaf me uiteindelijk een gelukzalig gevoel. Ik wilde wel elke nacht een roze droom. Tijdens een sjamanistische sessie een paar weken geleden, heb ik opnieuw beleefd wat me op de boerderij is overkomen. Ik voelde dat mijn keel werd dichtgeknepen. Deze ervaring laat me niet los en daarom moet ik er iets aan doen. Ik herinnerde me dat mijn moeder me een paar maal heeft verteld dat u regelmatig kwam logeren op de boerderij. Vandaar dat ik naar u toe ben gekomen, misschien herinnert u zich iets wat een verklaring zou kunnen geven.' Terwijl ik mijn verhaal doe, observeer ik mijn oom nauwlettend. Elke beweging die hij maakt registreer ik. Uit niets blijkt dat ik hem nerveus maak. Toch voel ik me nu weer misselijk.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Wat een naar verhaal,’ zegt mijn oom, ‘wat akelig voor je maar ik ben nooit op de boerderij geweest, dus ik kan je ook niet helpen, vrees ik.’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Mijn moeder heeft me meerdere malen verteld dat u regelmatig kwam logeren,’ zeg ik.

‘Dat moet je het of verkeerd begrepen hebben of je moeder heeft mij met iemand anders verward.’

‘Dat is vreemd,’ zeg ik, ‘maar u heeft vroeger toch wel bij ons gelogeerd?’

‘Jazeker maar dat was later, toen jullie verhuisd waren. Toen heb ik een paar maal bij jullie gelogeerd. Twee van je andere ooms, onder anderen Bart, hebben wel op de boerderij gelogeerd. En de stem van Bart en die van mij lijken veel op elkaar, misschien is dat wat je je herinnert? Ga eens naar hem toe, wie weet kan hij je helpen. Ik helaas niet, hoe graag ik het ook zou willen.’

Even later sta ik weer buiten. Een ding weet ik zeker: zijn stem en die van mijn andere oom verschillen wel degelijk van elkaar. In de trein bedenk ik dat als oom Ron er meer van weet, ik hem in ieder geval zijn pakketje ellende heb teruggegeven en hem ook de mogelijkheid heb geboden om er iets mee te doen. Vergis ik me toch, dan is er niets aan de hand want ik heb hem nergens van beschuldigd. Ik heb gedaan wat binnen mijn mogelijkheden lag. De oom die hij bedoelt vind ik alles behalve sympathiek, maar hij heeft er niets mee te maken dat weet ik zeker, het is helemaal blanco als ik aan hem denk. Geen alarmbelletje, geen enkel teken dat er ook maar iets tussen hem en mij aan de hand is geweest.

De daarop volgende dagen denk ik met regelmaat terug aan oom Ron. Telkens ga ik het gesprek na, maar kan niets vinden dat me verder helpt. ‘Goed,’ zeg ik na een paar dagen tegen mijzelf, ‘stop er mee want dit heeft geen zin. Je hebt gedaan wat je kon. Ga je op andere zaken richten.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Het valt niet mee om me op iets anders te richten, mijn gedachten dwalen telkens af naar het gesprek met oom Ron. Ik voel me doelloos en onrustig. 'Kom op, je hebt nu zoveel mensen om advies en hulp gevraagd en zoveel gekregen, voeg die puzzelstukjes bij elkaar en maak er een mooi geheel van.' Ik pak een vel papier en schrijf in steekwoorden op wat ik allemaal heb ondernomen en wat de boodschappen zijn geweest vanaf het ongeluk tot nu toe. Ik begin bij mijn eerste bezoek aan Maria waarin ze de voorspelling deed dat er veel zou veranderen in mijn leven en ik een ander pad moest bewandelen. Dat is gebeurd. Er is flink huisgehouden mag ik wel zeggen. Vooral mijn financiën zijn fantastisch onderuit geschoffeld. Ik moet wel bekennen dat ik nu veel meer naar mijn innerlijke stem luister en dat ik mijn financiën scherp in de gaten houd. Niet dat het al tot een stijgende lijn leidt maar ik weet tenminste waar het blijft. Ik vraag me wel af of ik nu op het juiste pad ben. Iets zegt me dat er nog meer op komst is. Daar wil ik liever niet aan denken. Na de voorspelling van Maria begon ik aan mijn zielenreizen, wat ook voor de nodige turbulentie heeft gezorgd. Ik heb ondertussen een sjamaan ontmoet, ben naar een coach voor lichtwerkers geweest, heb een reïncarnatiesessie gedaan en krijg af en toe bezoek van een engel. Ik heb zoveel hulp gekregen dat menigeen er jaloers op kan zijn. Toch ben ik er nog niet. Ik heb nog steeds geen idee wat ik moet doen om mijn vrouwelijke en mannelijke energie met elkaar in evenwicht te brengen. In feite weet ik nauwelijks wat de indiaan er mee bedoelde. Ik ben volgens mij nog steeds te veel in actie, ik ren van de een naar de ander. En schiet ik er iets mee op? Ja toch wel. Al die stapjes zijn de puzzelstukjes, hoe meer ik er verzamel, hoe makkelijker het wordt om de puzzel in elkaar te zetten. Zonder die stukjes zal het me niet lukken om het compleet te maken. Ondanks alle puzzelstukjes lijkt zich nog een eindeloze

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

weg voor me uit te strekken. Moedeloos word ik er van. Ik ben het zat! Ik wil helemaal niets meer doen, ik wil dat er een fee verschijnt die met haar toverstokje zwaait en klaar is Kees. ´Droom maar fijn Joy, je zal het zonder fee moeten oplossen anders kun je binnenkort aankloppen bij de voedselbank.´ Ik ril al bij de gedachte alleen. Tijd voor een bezoek aan het huis van de engel.

Ik installeer me en begin met een diepe ademhaling. Vervolgens doe ik de voordeur open, loop naar het terras aan het water en wacht. De engel zit er al, ik ga naast hem zitten. Samen luisteren we naar het zachte geklots van het water tegen de oever. 'Daar ben ik weer,' zeg ik, 'met een vraag. Er is in mijn leven zoveel overhoop gehaald, zoveel weggehaald en nog steeds heb ik het gevoel dat ik de bodem niet heb gezien. Wat heb ik nog te doen?'

De engel zwijgt een poosje en komt, zoals hij wel meer doet, met een tegenvraag. 'Stel jezelf deze vraag eens: wat wil je werkelijk weten?'

Nu is het mijn beurt om even stil te zijn. Ik denk na. Wat vraag ik werkelijk? 'Ik geloof dat ik het al begrijp,' zeg ik, 'ik wil weer gerustgesteld worden als een bang kind in het donker. Die tijd is voorbij, is het niet?'

'Deels. Je hebt meer contact met de geestelijke wereld. Toch is veel nog duister voor je. Je hebt zolang met een grote angst geleefd, dat het niet vreemd is dat je jezelf niet van de ene op de andere dag in vol vertrouwen kunt overgeven.'

De stem stelt me gerust. Ik heb hem kennelijk niet teleurgesteld.

'Je kunt me niet teleurstellen. Dat wat je doormaakt is een diepgaande zuivering, een proces dat je naar de ware liefde voert. Heb geduld, veroordeel jezelf niet. Je hoeft geen examen te doen in het hebben van vertrouwen, je mag onzeker zijn, zelfs

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

opnieuw ziek worden als dat je kan helpen. Er is niets dat je fout kunt doen. Ik heb een voorstel: ga eens naar een astroloog. Een astroloog kan je een ander inzicht geven in het proces waar je in zit. Je zult je er door de informatie makkelijker aan over kunnen geven.'

'Goh,' antwoord ik, 'ik wist niet dat engelen in astrologen geloven.'

'Astrologen kunnen veel betekenen voor mensen, het is jammer dat de astrologie niet op waarde wordt geschat in deze tijd,' zegt de engel.

Ik maak aanstalten om op te staan maar de engel wenkt me mee te gaan naar de kamer met het vuur. Samen lopen we er naar toe. Ik ga zitten en voel dat we niet meer alleen zijn.

'Maak het je gemakkelijk,' zegt hij.

Ik wacht. Ineens voel ik na lange tijd de aanwezigheid van Mehemet. Mehemet werd mij maanden geleden door de engel voorgesteld. Mehemet is een healer uit een andere realiteit. 'Mehemet,' zeg ik, 'wat fijn je weer te zien.' Mehemet zegt niets maar knikt. Naast hem verschijnt een vrouw. Ook haar heb ik eerder gezien. Het is Noa, de gids van Max. Voor ik het weet hebben Mehemet en Noa me meegenomen. Ik vlieg in een razend tempo naar een plek aan een groot water waar Max is. Voordat ik kan zien wat er met hem aan de hand is, ben ik plotseling in de buurt van een klein, oud kerkje. Eenmaal binnen zie ik de wit gekalkte muren, de prachtig gebeeldhouwde preekstoel, de donkere stenen vloer en de kop van een kerkbank. In de kop van de kerkbank is een Franse lelie gegraveerd. Ik sta er naar te kijken en vraag me af wat die Franse lelie te betekenen heeft. Dan herinner ik mij dat de Franse lelie het symbool is van Saint Germain, maar ik heb geen flauw idee wat het mij op dit moment wil zeggen. Erg lang krijg ik niet de tijd om er over na te denken. Ik word opnieuw meegenomen naar het water waar Max nog steeds

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

staat. Snakkend naar adem staat hij voorover gebogen. Ik zie dat er mensen op hem af komen lopen. Ik zie ook dat Mehemet en Noa naast hem staan en hem helpen. Dat is het. Voor ik nog iets kan zien, ben ik terug in de kamer waar het vuur brandt.

'Wat gebeurde er?' vraag ik ongerust.

'Maak je geen zorgen. Jij en Max hebben een afspraak gemaakt om elkaar te helpen in dit aardse leven. Jullie voelen beiden aan wat de ander nodig heeft en op welk moment. Tot nu toe waren jullie je er geen van beiden van bewust. Jij begint wakker te worden. Bij Max is dat minder het geval. Dat zal veranderen. Wat je zag, is slechts een impressie van een van de mogelijkheden die Max wakker kan maken. Je hoeft niet in actie te komen. Vreemd genoeg is het beste wat je kunt doen Max zoveel mogelijk vergeten. Dat maakt de weg vrij om te doen wat je hebt beloofd.'

'Maar waarom krijg ik te zien dat er iets met Max aan de hand is?'

'Omdat je ervan kunt horen. Nu weet je dat er voor hem wordt gezorgd,' antwoordt de engel. Toch nog ontdaan verlaat ik het huis en zit ik weer thuis op de bank. 'Naar een astroloog. Best leuk.' Vervolgens zoek ik op waar de Franse Lelie symbool voor staat. Zuiverheid. Saint Germain en zuiverheid. Is het de bedoeling dat ik meer zuiverheid in mijn leven breng? En wat heeft Saint Germain ermee te maken? Het verband met Max ontgaat mij nog.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 29

Over Saturnus en eenzaamheid

Na een uur fietsen sta ik middenin het bos voor het huis van de astrologe. Even later zit ik aan de keukentafel te kijken naar mijn geboorte- en relatiehoroscoop. De astrologe installeert het opnameapparaat en steekt van wal.

'Ga er vanuit dat je leven wordt bepaald door Saturnus. Wanneer Saturnus boven de horizon loopt, wordt je geleid door wat andere mensen van je willen en van je nodig hebben. Loopt Saturnus onder de horizon, dan vallen de eisen van de wereld weg of je trekt je er niets meer van aan. Bij jou loopt Saturnus sinds vier jaar onder de horizon. Dat heeft gemaakt dat je min of meer gedwongen werd het bij jezelf te zoeken. Dat proces is nog steeds bezig en zal nog ongeveer twee jaar voortduren. Het is geen makkelijke periode waarin je zit. Het voelt eenzaam aan en dat zal nog verergeren.'

'Verergeren?' reageer ik ongerust, 'ik vind het al eenzaam genoeg.'

'Ja dat zal wel, toch word je nog meer op jezelf teruggeworpen. Alles wat niet bij je hoort valt weg in een dergelijke periode. Het is een periode van afronden, opruimen en weggooien. Deze periode zal je ongetwijfeld regelmatig het gevoel geven dat je van alles en iedereen verlaten bent. Bedenk dat de wereld in deze periode maar één functie voor je heeft en dat is om niet aan je te trekken. Dit proces van inkeer moet je helemaal doorlopen hebben om te kunnen gaan opbouwen. Dat gebeurt vanzelf als het zover is. Je zult tegen die tijd merken dat er weer een beroep op je wordt gedaan. Over drie jaar ben je hier klaar voor en nog een jaar later zit je er volop in.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Leuk zeg, nog dik twee jaar eenzaamheid!'

'Er zit ook een positieve kant aan. De mensen die bij je blijven of die je ontmoet in deze periode horen ook echt bij je. Ze komen af op wie je werkelijk bent. Dat kan een buurvrouw zijn maar ook een liefdespartner. De rest zal wegvallen. Ook familieleden die niet bij je passen zullen op afstand raken. Het kan gebeuren dat je gaande deze tijd denkt: wat moet ik nog? Accepteer het want wat daarna komt is de moeite waard. Je hebt dan je zielsbestemming bereikt en dat is hetzelfde als doen wat je leuk vindt omdat je bent aangesloten op je ziel. Weet dan ook dat zodra je het woord moeten gebruikt, je af dreigt te dwalen van je pad. Moeten kun je het beste uit je woordenboek schrappen.'

'Is er in de komende jaren ook nog iets opbeurends te beleven?' vraag ik voorzichtig.

'Oh zeker, maar daarvoor ga ik eerst iets anders bespreken. Vijf jaar geleden, in september om precies te zijn, stond Saturnus in het ziekenhuisgebied. Je zult daar totaal veranderd uit zijn gekomen.'

'Dat klopt. Ik heb een auto-ongeval gehad en daarna is er van alles gaan rollen. Weliswaar heb ik twee jaar lang geprobeerd om te doen alsof er niets aan de hand was maar na die twee jaar ben ik zo ongelooflijk onderuit gegaan. Ik bleek een whiplash over gehouden te hebben aan het ongeval en kreeg er de ziekte van Lyme bij.'

'Ze hebben hun best gedaan om je stil te zetten zullen we maar zeggen. Na de ziekenhuisperiode ging Saturnus het tweede huis in, dat van financiën en zaken. Dat zal geen plezierige periode geweest zijn. Waarschijnlijk heb je financiële moeilijkheden gekregen en was de hulp die je van boekhouders, advocaten en accountants kreeg niet wat je jezelf toewenste.'

'Kun je dat allemaal uit de horoscoop halen?' vraag ik.

'Ja zeker.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Ongelooflijk want ik heb mijn boekhouder vriendelijk bedankt voor de eer, de belastingconsulent vervangen door een ander, ik heb net een andere advocaat genomen en mijn financiën zijn inderdaad om te huilen.'

'Kijk dan kan ik je nu iets opbeurends vertellen. Over drie weken verlaat Saturnus het tweede huis en vanaf dat moment kun je verwachten dat je zakelijke beslommeringen en je financiën zullen gaan verbeteren.'

'Heel aangenaam,' zeg ik.

'Mocht je van plan zijn om te verhuizen dan raad ik je aan dat op zijn vroegst pas over anderhalf jaar te doen. Afronden, opruimen en weggooien. Daar kun je vast mee beginnen. Dan ben je helemaal klaar om echt aan iets moois te beginnen, als het zover is. En wat het verhuizen betreft - want dat zal hoogstwaarschijnlijk wel gebeuren - nog even dit: probeer minimaal twee jaar te wachten met het kopen van een nieuw huis, want dan valt zo ongeveer de hoofdprijs in je schoot. Je zult dan alle tijd hebben om het huis bij wijze van spreken steen voor steen zo te maken dat het helemaal is wat je verlangt. Mocht je een partner hebben tegen die tijd dan moet jij het huis uitkiezen. Anders werkt het niet. Ook dat zal geen problemen opleveren, de kosmos regelt het voor je. Een huis bij het water zou bij je passen. Jij zou trouwens beter apart kunnen blijven wonen.'

'Dat de kosmos het regelt klinkt goed,' zeg ik, 'dat apart wonen voorlopig ook, maar dat huis bij het water weet ik nog zo net niet. Ik ben meer een bos mens of liever een combimens; ik zou graag een klein appartement in Amsterdam hebben en een hutje op de hei, zoiets als jij hier hebt.'

'Wacht maar daar komen we zo op. Even terug naar je geboortehoroscoop. Als kind moet je jezelf knap verloren hebben gewaand op Aarde. Je hebt je vaak afgewezen gevoeld, ook door

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

je ouders. Het is een hele nare stand. Hierdoor heb je veel teleurstellingen gekend. Er liggen veel pijnprocessen op je hart. Je bent je verbinding met de geestelijke wereld kwijt geraakt in je kinderjaren en ik vermoed dat dit al vroeg is gebeurd. Dat heeft een flinke tijd geduurd. Sinds kort loopt Uranus echter in het gebied van verhoogd bewustzijn en experimenteren. Dat geeft meer ruimte maar ook veel ideeën die niet meer zullen stoppen. Kan vermoeiend zijn maar ook veel inzichten geven. Als ik naar je relatiehoroscoop kijk lijkt het me dat je vanuit je vorige leven een verlies aan vertrouwen hebt meegenomen, maar ook een hunkering naar de partner die je in dat leven had. Waarschijnlijk ben je je hele leven al op zoek naar hem. Weet je iets af van je vorige leven?'

'Jazeker,' zeg ik, 'ik was cartograaf in Australië samen met mijn echtgenoot. Hij stierf vrij jong nadat hij ziek werd en er niet tegen wilde vechten. Zonder hem vond ik het vreselijk in Australië want het was een mannenwereld met ruig volk. Ik heb nog een poosje doorgewerkt maar uiteindelijk heb ik een schip terug naar Engeland genomen. Ik heb het alleen niet gehaald want ik ben op zee gestorven aan een of andere infectie.'

'Dat kan kloppen. Het zevende huis staat in vissen, van water, schepen, infecties en dood. Dat is ook de reden dat een huis aan het water je voor een poosje goed zal doen. Je hebt in feite een doodsangst overgehouden aan je vorige leven, een doodsangst voor water en ziekte. Je bent door visachtige dingen overleden en associeert dit nu met de dood. Doodsangst voor alles wat met water te maken heeft. Vissen betekent echter ook loslaten. Voor jou is dat letterlijk dood…eng. Toch is dat de manier om te helen. Loslaten is helen voor je. Ziekte slaat iets onder je weg; de controle wordt je uit handen geslagen. De opdracht is op dergelijke momenten: geef mee met wat er is, geef je over. Het is dan weer Saturnus die aan je trekt. Het enige dat je op zulke momenten, of

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

eigenlijk altijd moet doen, is luisteren naar zijn stem. Maak van Saturnus je bondgenoot. Wat die man betreft: ik vermoed dat je hem al ontmoet zult hebben. Het kan een relatie zijn geweest waarin jullie als blokken voor elkaar vielen, maar die ook even snel weer werd verbroken. Denk er maar eens over na.'

Op dat moment schiet me Maarten te binnen. Eén van de mannen die Maria tot scharrelman had bestempeld. En inderdaad was het een korte en heftige relatie geweest. Maarten had een workshop over enneagrammen geleid en ik was een van de deelnemers. Omdat ik een acht bleek te zijn, een minder voorkomend enneagramtype, waren we met elkaar in gesprek geraakt na de workshop. We eindigden die avond uiteindelijk bij mij in bed. Het was een heerlijke ervaring geweest, temeer omdat Maarten thuis was in tantra, maar de relatie had niet lang stand gehouden.

'Ik kan je wat vertellen,' zeg ik, 'ik heb de man uit het vorige leven inderdaad al opnieuw ontmoet. We hadden een paar jaar geleden een korte, heftige relatie. Hij kreeg een hersenbloeding, vlak nadat ik een auto ongeval kreeg. Daarna heb ik niets meer gehoord. Ik heb een aantal keren geprobeerd om contact met hem te leggen, maar hij nam zijn telefoon niet op en beantwoordde geen enkele email. Ik heb er toen voor mijzelf een punt achter gezet.'

'Jullie zijn tegelijk ziek geworden?' vraagt de astrologe.

'Nou, ik deed net of er niets aan de hand was maar in feite is dat zo, ja.'

'Het is erg jammer dat je het contact met die man hebt verbroken en nog wel op het moment dat er sprake was van ontwikkeling, heel jammer. Jullie zouden elkaar kunnen helpen helen.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Zomaar ontroert de gedachte aan Maarten me en de kans die we kennelijk hebben laten lopen. 'Wat bedoel je trouwens met net op het moment dat er sprake was van ontwikkeling?'

'Ik bedoel daarmee dat jullie beiden ziek werden en daarmee de kans creëerden om anders met elkaar en met ziekte om te gaan dan in het vorige leven. Hij was erg belangrijk voor je. Misschien dat je het jezelf niet hebt gerealiseerd. Kun je niet opnieuw contact zoeken?'

'Ik zou het kunnen proberen maar ik zou het niet gek vinden als hij nog steeds niet reageert. Eigenlijk heb ik geen zin om weer de knip op mijn neus te krijgen.'

'Je raakt meteen het juiste thema,' gaat de astrologe verder, 'je kwetsbaar durven opstellen. Dat zal niet meevallen voor je, gezien dat wat je uit je vorige leven hebt meegenomen om te transformeren. Wanneer je met zoveel gebrek aan vertrouwen aan een nieuw leven begint, is dat een van de moeilijkste dingen om te doen. Toch zitten daar juist de groeikansen in.

'Ik vind het echt ongelooflijk wat je me allemaal kunt vertellen,' zeg ik.

'Oh, er is zoveel op te maken uit de stand van de planeten en uit horoscopen. Het verveelt me nooit, ik kan er de rest van mijn leven aan besteden zonder me een dag te vervelen. Als ik dit niet had ging ik het klooster in, echt.'

'Kan ik niet het klooster in met al die eenzaamheid die me te wachten staat?'

'Oh, nee, dat zou helemaal niet goed voor je zijn. In je vorige leven heb je veel gebruik gemaakt van je kracht en je macht. Je bent niet echt in relatie gegaan, ondanks het feit dat je veel van je echtgenoot hield. Ik vermoed dat je iemand was die alles zelf deed en steeds het voortouw nam. Je echtgenoot trok zich daarop terug. In dit leven heeft dit patroon zich herhaald en dat zal ongetwijfeld een echtscheiding tot gevolg hebben gehad.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Twee zelfs,' zeg ik.

'Dat verbaast me niets. Je maansknoop geeft je valkuil aan en dat is: steeds terugvallen in bekend gedrag. Jij trekt de kar wel. Dit patroon herhaalt zich tot je er genoeg van krijgt. Het is de bedoeling dat je nieuw gedrag aanleert en dat kan niet als je het klooster in gaat. Je zult moeten leren dat je in relatie jezelf blijft, zonder dat je er voor hoeft te vechten. Je moet leren samenwerken, democratisch zijn in relaties en toch jezelf niet weggeven. Geen eisen stellen en die ook niet aan jou laten stellen. Trouwens dit thema past ook perfect bij je whiplash verhaal. Whiplashpersoonlijkheden zijn mensen die niet willen toegeven dat ze iets niet kunnen. Ze houden hun kop stijf. Dus wat gebeurt er? Iemand rijdt met een klap achter op hun auto om die kop eens te laten buigen.'

'Goedemorgen zeg,' zeg ik.

'Je zult hulp moeten leren vragen. Ook voor kleine dingen. Dat maakt ook onderdeel uit van je kwetsbaar durven opstellen.'

'Weet je wat het vaak is? Ik wil best om hulp vragen maar tegen de tijd dat ik heb uitgelegd wat ik nodig heb, heb ik het zelf al gedaan. En als ik mijn hart eens wil luchten, lijkt het wel of ik Chinees spreek. Ik word of meewarig of glazig aangekeken,' ga ik verder.

'Vraag hulp aan de geestelijke wereld. Heb daar vertrouwen in. Je kunt echt alles vragen. En verwacht wonderen. Dat mensen je niet kunnen volgen is ook logisch; je ontwikkeling loopt een eindje vooruit vergeleken bij het gros. Nu het laatste onderwerp: werk. Daar is iets grappigs mee aan de hand. Venus staat bij jou in het twaalfde huis, dat van genieten en terugtrekken. Je hebt wat dat betreft een opwindende horoscoop met veel vuur en ook communicatie technisch zit het goed. Je zou je graag af en toe terugtrekken met je partner maar Saturnus er tegenover in het

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zesde huis roept dat je aan het werk moet. Hoe meer je wilt genieten of hoe meer je verlangt naar een vakantie, hoe harder Saturnus zal roepen. De oplossing is om die twee te combineren: het genieten en het werk. Ga reizen voor je werk bijvoorbeeld en probeer met je partner samen te werken aan iets. Zomaar lui vakantie houden is niet echt jouw ding. Je bent een zoeker en reizen is voor jou op zoek zijn naar nieuwe ervaringen. Kun je die ervaringen gebruiken voor je werk, dan heb je de ideale combinatie en geeft Saturnus rust in plaats van aan je te trekken. Een ding moet ik er nog aan toevoegen, nee twee dingen: als je op reis gaat, of dat nu korte of lange reizen zijn, ga dan zonder verwachtingen op stap, sta open voor alle ervaringen die je tegenkomt. En verder: reis de komende anderhalve maand niet omdat er nog een laatste transit komt waarin je jezelf opnieuw heel moe kunt gaan voelen.'

'Ik ben nog steeds moe, alhoewel minder dan een jaar terug,' zeg ik.

'Wees er op voorbereid dat je nog een keer teruggeworpen zult worden. Maar daarna is het dan ook echt over,' zegt de astrologe.

'Hoe zit het eigenlijk met de romantiek? Je hebt het wel over partners en zo maar ook over veel eenzaamheid. Ik kan die twee niet echt rijmen.'

'De komende vier jaar is er ruimte voor romantiek. Eenzaamheid en romantiek in een zelfde periode is lastig. Maar dat wil niet zeggen dat het niet mogelijk is. Wel is het zo dat de weg naar binnen boven de weg naar buiten gaat. Dreig je jezelf te verliezen in een romantische relatie, dan zal die ongetwijfeld snel sneuvelen. Over vier jaar,' vervolgt de astrologe, 'zullen het werk en de wereld weer hard aan je gaan trekken. Nog één laatste ding. Ik zie dat er iemand met je meeloopt in de schaduw. Dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

kan twee dingen betekenen: er bevindt zich iemand in je omgeving die belangrijker is dan jij denkt of die je zelfs nauwelijks opmerkt, of het is iemand die vanuit de geestelijke wereld met je meeloopt. Vanaf het moment dat je het ziekenhuisgebied in ging is hij dichterbij gekomen. Wees opmerkzaam, meer kan ik je er niet over zeggen. Heb je nog vragen?'

'Nee, ik heb zoveel gehoord en zoveel meer dan ik had verwacht. Ik heb geen vragen meer. Dank je wel.'

Als ik weer op mijn fiets zit, ga ik eerst op zoek naar de campingwinkel die in de buurt moet zijn; ik rammel van de honger. Onderweg verschijnt het beeld van Maarten weer op mijn netvlies. Ik hoor alsmaar de zin 'net toen er ontwikkeling was.' Maarten was ik helemaal vergeten. Maar om weer contact met Maarten te zoeken en wat moet ik zeggen? Dat we nog wat te doen hebben vanuit een vorig leven? Hij ziet me aankomen! Terwijl ik terug fiets denk ik aan de beelden die ik een poos terug heb gezien, beelden van Maarten en mij in het vorige leven. Ik herinner mij een groot grauw gebouw in Londen, waar ik in de vensterbank zat en Maarten rusteloos rondliep. Beiden hadden we van onze respectievelijke en welgestelde ouders te horen gekregen dat onze maandelijkse toelages waren gestopt en we onterfd waren. Dat hadden we te danken aan onze contacten met de Theosofische beweging en vooral met madame Blavatsky of Helena B. zoals ik haar noemde. We zaten dus volledig zonder inkomen en dat was de reden dat we de opdracht hadden geaccepteerd om als cartografen naar Australië te gaan.

Die avond kom ik niet meer in beweging en slaap weer slecht die nacht. Tegen zes uur ben ik het zat en loop naar mijn laptop om een email aan Maarten te sturen. Als er nog iets te doen valt, dan moet het maar direct gebeuren. 'Kome wat er komt,' zeg ik, 'ik hoor geen Katie Melua zingen en ook Bajeera houdt zijn mond

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dus…,' en druk op verzenden. De rest van de dag kom ik weer tot niets. Ik vraag me af hoe ik me het vervolg voorstel. Wat kunnen we doen om alsnog te helen en een oud patroon af te leggen? Ik weet het niet en realiseer me dat Maarten het waarschijnlijk ook niet zal weten en nog waarschijnlijker dat hij naar zijn voorhoofd zal wijzen en op de delete knop zal drukken. Een moedeloos makende gedachte.

'Wat dacht je dan? Het is wel veel gevraagd van mensen om met jouw wel heel bizarre ontwikkeling mee te gaan.' Zo af en toe vind ik mijn binnenste een grote tuttebel. Zo'n uitermate verstandig type dat zich aan niets zal branden, dor en saai, met een spaarrekening waar ze elke maand braaf geld op stort voor later. 'Maar,' antwoordt het saaie type pinnig, 'als je naar me had geluisterd, zou je nu geen geldzorgen hebben.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 30

Laat de I Tjing spreken

Net op het moment dat ik aan het touwtje wil trekken dat uitnodigend uit de brievenbus hangt, gaat de deur open. Voor me staat een moderne versie van Perkamentus. Het is Han Boering, I Tjing expert, die ik bezoek om te overleggen over het gebruiken van teksten uit zijn boek. Hij doet uitnodigend een stap opzij.

'Kom erin,' zegt hij.

Ik stap naar binnen. Han gaat me voor naar een kamer die waar je ook kijkt, herinnert aan de I Tjing. Aan een grote tafel zit nog een bezoeker. In de kamer hangt een dikke sigarettenwolk en op tafel staan een paar brandende kaarsen.

'Dit is Harry, spiritueel alchemist. Hij heeft net het boek van Liu I-ming van Cleary vertaald,' zegt Han, terwijl hij op zijn bezoeker wijst.

'Dag, ik ben Joy Ligteringen.'

´Zo, wat brengt je hier?´

´Ik ben hier omdat ik teksten uit het boek *I Tjing in de 21e eeuw* van Han wil gebruiken.'

'Vertel eerst eens waar het boek over gaat,' zegt Han, terwijl hij een kop thee voor me neerzet.

Ik neem even de tijd om de juiste woorden te vinden. 'Het gaat over een vrouw die meerdere malen in haar leven op de proef wordt gesteld. Ze heeft de ene nare periode nog niet achter de rug of de volgende dient zich alweer aan. Net op het moment dat ze echt de wanhoop nabij is en denkt dat er nooit een eind aan komt, krijgt ze een engel op bezoek. Vanaf dat moment begint een zoektocht naar de essentie van haar leven. De zoektocht voert haar langs allerlei ervaringen: de een erg aards, de andere

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

bijna magisch. Al vrij vroeg in het verhaal krijgt ze te horen dat ze erg in onbalans is; ze wordt geadviseerd haar vrouwelijke kant in harmonie te brengen met haar mannelijke kant. Dat lukt niet goed omdat ze geen idee heeft hoe dat moet. In feite zit ik daar in het boek nog steeds mee te worstelen. Ze ontmoet tijdens deze zoektocht naar haar essentie – want dat is het eigenlijk - een man waarvan ze weet dat hij de man van haar leven is. Uiteraard verwacht ze vanaf dat moment dat het einde van haar ellende in zicht is. Dan begint het pas. Gaandeweg ontdekt de vrouw dat wat ze ook meemaakt, het nooit een op zichzelf staande ervaring is, dat alles met alles te maken heeft. Uiteindelijk komt ze op het pad van de sjamanen. Overigens ben ik van mening dat de I Tjing ook verbonden is met het sjamanisme.'

'Oh zeker,' zegt Han. De I Tjing die Harry net heeft vertaald geeft dat heel goed weer. In tegenstelling tot de meeste I Tjing boeken gaat dat boek er vanuit dat het leven een alchemistisch proces is, dat de I Tjing in de eerste plaats bedoeld is als leidraad voor dat proces, dat je ook Tao kunt noemen. Het pad dat ieder mens moet gaan maar dat voor ieder mens weer anders is. Door deze I Tjing leer je heel nauwkeurig om naar je eigen proces te kijken. Wacht, ik zal het boek even pakken.'

De Innerlijke I Tjing, lees ik en sla het boek open. ´Dit boek moet ik ook hebben,' zeg ik even later.

'Pas maar op,' zegt Han, 'anders kom je niet meer aan schrijven toe. Zo vergaat het ons ook vaak. Laten we eens kijken wat de I Tjing over je boek te zeggen heeft, vind je ook niet Harry?' Met een ondeugende grijns staat Han op en loopt naar zijn bureau. Hij komt terug met een grote paarse zak met knikkers. Hij roert er flink in en pakt vervolgens één voor één zes knikkers uit de zak. 'Yin onder, tweemaal yang, nog een yin en nog twee. Zonder bewegende lijnen. Dat wordt het hexagram Het Omhoogdringen met als oordeel; vernieuwing, succes. Voordeel

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

door de grote man te zien. Geen vrees. Opbreken naar het zuiden brengt geluk. Je kunt succes hebben, maar verhoog je tempo en werk hard - dat is opbreken naar het zuiden' – verduidelijkt Han tussendoor. 'De tijd van tussendoor rusten en kracht op doen is voorbij want het hexagram heeft geen bewegende lijnen. Wacht je nu te lang dan heb je kans dat het hexagram in zijn tegendeel omslaat, zonder dat je iets hebt bereikt.' Hij is even stil terwijl hij me aankijkt, maar gaat door. 'Ja, ja, ik zie het al. Wanneer je hindernissen tegenkomt mijd ze. Je bent volgens mij geneigd om dwars door hindernissen heen te breken maar dat kost je teveel energie. In welk jaar ben je geboren?'

´1953.´

'Windtype dus. Aftasten, onderzoeken, twijfelen en weer doorgaan, dat doet jouw type. Wat het ook doet is steeds maar weer signalen geven aan anderen, het wil iets uitdragen en doordringen. Een valkuil is dat het te lang energie steekt in mensen die niet tot ontvangen van deze signalen in staat zijn. Dat is parels voor de zwijnen gooien en tevens je kracht zo aantasten dat het schade veroorzaakt. Dit type heeft de neiging daardoor uit balans te raken. Het hoort op een gegeven moment de stem uit de geestelijke wereld niet meer waardoor de wil, het ego, het gaat overnemen. Yin, het vrouwelijke, heeft de rol van yang, het mannelijke principe in dergelijke gevallen overgenomen. Geheid dat er een periode van ziekte volgt.'

Ik ben weer eens met stomheid geslagen. Hier, op een plek waar ik het niet in het minst heb verwacht, krijg ik antwoord op de vraag die me nu al twee jaar bezig houdt: wat moet ik doen om mijn vrouwelijke, yinne kant, volgens de terminologie van de I Tjing en mannelijke helft, de yange kant, met elkaar in balans te brengen? Voor ik er verder over na kan denken gaat Han verder. Hij kijkt me nog eens goed aan. 'Hmmm, Har, heb jij nog suggesties?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Het Omhoogdringen gaat ook over observeren wat zich werkelijk afspeelt en wat je teweeg brengt door je eigen acties. Tao bij uitstek zou ik zeggen. Het past bij je verhaal waarin het er om draait hoe je yin en yang weer met elkaar in evenwicht kunt brengen. Omhoogdringen volgt op een periode waarin yang zijn kracht verloor en yin niet langer gehoorzaamde. Met totale disbalans tot gevolg. Bij spirituele alchemie is het nodig om - voordat yang hersteld kan worden - yin tot meegaandheid te brengen. Zodra yin volgzaam is geworden blijven menselijke verlangens achterwege en is er aldoor standvastig helder zicht. Zo kom je uit bij vervulling vanuit leegte. Leren op Aarde en aankomen in de geest is erachter komen hoe je het fundamentele kunt herstellen zonder moeilijkheden. Daarom is er sprake van vernieuwing en succes. Het is het gewone overstijgen en het heilige binnengaan.'

Han en Harry knikken eensgezind. Ik knik ook en sta ondertussen nog steeds versteld over wat ik heb gehoord. 'Kan leuk worden,' zegt Han, 'welke tekstdelen wil je gebruiken?

'Boven elk hoofdstuk wil ik een passende tekst zetten. Ik kies ze door het de I Tjing te vragen' zeg ik.[1]

'Ik vind het goed,' zegt Han, 'en jij bent de hoofdpersoon zeker?'

'Mijn leven staat model, inderdaad. Ik kreeg een visioen waarin een indiaan me in een boek rolde. Het bleek de bedoeling dat ik een verslag zou schrijven van mijn wederwaardigheden.'

Han en Harry knikken alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat een mens in een boek gerold wordt door een indiaan. Een uur en veel gefilosofeer later vind ik het tijd om te gaan, ik kan niet meer informatie opnemen; mijn hoofd zit vol en weigert nog langer de conversatie te volgen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De dag erna zit ik te peinzen over wat ik van Han en Harry heb gehoord. Yin verleiden om yang te volgen. Hoe ga ik dat in hemelsnaam doen? Wanneer ben ik met yin bezig en wanneer met yang? Hoe langer ik erover nadenk, hoe minder ik ervan begrijp. Middenin mijn gepeins over yin en yang gaat de telefoon.

'Hi Joy, met Gabrielle. Ik zit op je te wachten, ben je de afspraak vergeten?'

Ik schrik, verdorie. 'Sorry Gabrielle, ik schaam me dood, ik ben het inderdaad helemaal vergeten. Wat stom.'

'Geeft niet. Ik zou het liefst een nieuwe afspraak met je maken maar dat gaat niet meer. Ik ga er een poos tussenuit. Ik doe dit werk al meer dan tien jaar en heb grote behoefte om nieuwe inspiratie op te doen en me verder te ontwikkelen. Mijn plan is om minimaal een jaar op reis te gaan en onderweg een boek te schrijven over lichtwerkers. Sorry, dat ik je er zo rauw mee op je dak val maar ik weet het zelf nog maar net.'

'Dat is een onverwachte wending,' zeg ik, 'heel leuk voor jou en heel jammer voor mij.'

'Weet je Joy, wat voor jou het belangrijkste is heb ik je verteld. Het is een kwestie van oefenen en oefenen en jezelf disciplineren. Je kunt weinig fout doen en veel goed. Je hebt zoveel kwaliteiten, gebruik ze. Stap voor stap zul je komen waar je moet zijn. Wil niet te veel in te korte tijd. Dat put je alleen maar uit. Ik stuur, zodra ik weer begin, iedereen een bericht. Dan kun je kijken in hoeverre je me nog nodig hebt. Ik vermoed dat je het zelf wel af kunt tegen die tijd.'

'Dank je wel,' zeg ik, 'het gaat me wel lukken. Ik wens je een prachtige tijd en veel inspiratie. En laat het alsjeblieft weten zodra je boek uit is, ik zal het graag lezen. Tot horens of ziens.' Nadat ik de telefoon heb neergelegd hoor ik pas wat Gabrielle in de gauwigheid nog even zei: 'wil niet te veel in te korte tijd, dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

put je uit.' Grappig dat het nu weer tegen me wordt gezegd. Inderdaad ik wil te veel en ook is mijn tempo nog steeds te hoog. Dat is yang uitputten en yin de gelegenheid geven er vandoor te gaan. Ik begin het werkelijk te begrijpen. En als ik het begrijp, kan ik er grip op krijgen. Eerst moet mijn tempo naar beneden en vervolgens moet ik stoppen om als prikkeljunkie overal achteraan te hollen. Dat is volgens mij yin verleiden om yang te volgen. Plotseling denk ik terug aan de enneagram workshop waarin ik Maarten ontmoette en wat hij toen vertelde: 'de verslaving van de acht is lust!' Wat grappig: ik noem mijzelf vaak een prikkeljunkie en nu zijn er weer twee mensen die in die richting wijzen. De lijntjes beginnen samen te komen, bijzonder. Nu ik terugdenk aan wat Maarten nog meer vertelde over de acht denk ik ook aan het kenmerk van mijn type en dat is kracht, macht en leiderschap. Wat je sterke punten zijn, weet ik, zijn ook altijd je zwakke punten, dus doorschieten in kracht is ontkennen en vermijden van kwetsbaarheid. Nu komt er nog een lijntje bij: dat wat de astrologe vertelde over niet kwetsbaar durven opstellen en over mijn kop die ik eens moest buigen. Meteen schiet mijn duim me te binnen die ik een hele tijd niet kon buigen en die tijdens een zielenreis als metafoor diende voor het niet buigen voor de Liefde. Als ik alles op een hoop veeg is de duidelijke boodschap: stop met jezelf uit te putten door maar door te gaan, geen hulp te vragen en niets te laten blijken van mijn werkelijke gevoelens en behoeften en gaan voor de liefde. Ik moet werkelijk goed voor mijzelf gaan zorgen om uit de neerwaartse spiraal te komen. 'Je nieuwe uitdaging Joy,' zeg ik.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 31

'Sister, sister'

De dagen verstrijken terwijl ik nadenk over yin en yang en over in actie komen om maar in actie te zijn. Wat is het moeilijk om niets te doen en tevreden te zijn met wat er is. Ik besluit dat ik ergens moet beginnen om dat te leren. Eerst mijn tempo naar beneden, dan afspraken afzeggen, siësta's houden en weer mediteren voordat ik ga slapen. Het blijkt een hele uitdaging: om de haverklap moet ik mezelf tot de orde roepen als ik weer met de telefoon in de hand sta om een afspraak te maken, op het punt sta in de trein naar Amsterdam te stappen of vind dat het tijd wordt om weer eens te gaan dansen. Ik lijk echt wel een aan actie verslaafde junk met afkickverschijnselen en al. Hoe minder ik mezelf toesta, hoe kribbiger ik word. Toch ben ik van plan door te zetten. Ik moet en zal in balans komen en bewaak mezelf daarom met grote strengheid. Ik zal niet meer op de wereld afstappen maar de wereld zal op het juiste tijdstip op mij afstappen. Zo en niet anders. Van Maarten hoor ik al die weken niets.

'Dit is nu typisch een situatie waarin yin maar eens rustig moet afwachten op wat er komen gaat. Een mooie oefening voor je.' Ik houd de oefening nog drie dagen vol. De derde dag besluit ik een bezoekje aan de onderwereld te brengen om te vragen wat er gaande is tussen Maarten en mij. Tenslotte heb ik niet voor niets geleerd hoe dat moet. Ik installeer me weer en begin met de voorgeschreven ademhalingstechniek. Na een paar minuten doe ik de deur van het oude schuurtje open dat vlakbij mijn denkbeeldige huis in Frankrijk staat. Even moet ik wennen aan de duisternis, dan ga ik de trap af en stap de gang in die voor me ligt. Ik loop een paar minuten tot de gang langzaam omhoog

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

loopt en eindigt bij een deur. Ik doe hem open en sta weer buiten. Knipperend tegen het verblindende zonlicht blijf ik even staan en kijk om me heen. Een kaal heuvelachtig, droog landschap strekt zich voor me uit. Verderop staat een huis op een heuvel. Ik loop ernaar toe en sta stil voor de deur. Die blijkt niet op slot te zitten, ik stap naar binnen en sta in een hal. Het huis lijkt uitgestorven en geen enkel geluid is er te horen. Aarzelend kijk ik om me heen. Ik zie links van me een trap die naar boven leidt en recht voor me een deur, verder is er niets te zien. Ik loop op de deur af en doe hem open. De grote kamer waar ik in terechtkom lijkt als kantoor dienst te doen. Een royale tafel die vlakbij een groot raam staat ligt bezaaid met papieren. Erachter staat een man die zich op zijn hoofd staat te krabben. Ik loop op hem af. De man lijkt een jaar of vijftig en draagt vrij moderne kleding.

'Dag meneer,' zeg ik, 'waar ben ik?'

Plotseling zie ik dat Maarten naast me staat. Ik kijk hem verbaasd aan, maar hij lijkt het heel normaal te vinden hier ook te zijn.

'U bent bij de bouwcommissie voor herstelplannen,' zegt de man.

'En wie bent u?' vraag ik.

'Ik ben de hoofdcommissaris van deze afdeling.'

'Wij komen voor een herstelplan,' zeg ik, terwijl ik een blik opzij werp naar Maarten.

'Neemt u plaats,' zegt de man wijzend op de twee stoelen die voor het bureau staan.

Maarten en ik gaan zitten.

'Zo,' zegt de man, terwijl hij Maarten en mij doordringend aankijkt, 'een herstelplan, ja ja, ah, nu weet ik het weer, een hardnekkige kwestie, een hardnekkige hoofdkwestie om precies te zijn. Het stel dat steeds opnieuw een klap tegen het hoofd

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

krijgt. U incasseert maar en incasseert maar. Hardnekkig, zoals ik al zei.' De man kijkt ons nu fronsend aan, schudt zijn hoofd, zucht eens diep en richt zich dan tot Maarten. 'Meneer, waarom laat u dit keer op keer gebeuren? Waarom roept u deze kwestie geen halt toe? U staat veel te veel toe, ook deze vrouw hebt u teveel toegestaan. Mevrouw hier is doodmoe van haar eigen kracht. Zorg dat ze u weer vertrouwt dan lost de kwestie zich vanzelf op. U dient het heft in handen te nemen, beslissingen te nemen en al die halfbakken zaken aan te pakken.' De man kijkt geen moment mijn kant uit. Zijn blik lijkt Maarten aan zijn stoel vast te nagelen. Ik kijk opzij, Maarten kijkt onaangedaan maar ik voel dat hij boos is. De spanning stijgt. Minuten gaan voorbij. De mannen zeggen alsmaar niets, net twee katers die elkaar met hun blik proberen te fixeren. Ik zie hoe Maarten zijn lippen op elkaar perst, hoe hij zich uit alle macht beheerst. Langzaam staat hij uit zijn stoel op. Op dat moment pakt de man een rol papier. 'Meneer gaat u nog een moment zitten.'

Maarten kijkt de man strak aan, blijft nog even staan en laat zich dan weer langzaam op zijn stoel zakken. 'Ik zal een tekst citeren die op dit moment tot uw beschikking staat, neem hem ter harte.' De man pakt een rol papier, vouwt het open en begint hardop voor te lezen.

'Onze diepste menselijke behoefte is om gezien te worden. We hebben behoefte aan avontuur, aan zingeving. We hebben behoefte aan een identiteit. We hebben behoefte aan liefde. Iemand die ons met liefdevolle ogen gezien heeft, heeft ons opgewekt uit de gelederen van de voormalige doden. De meeste mensen gaan gebukt onder de last ongezien door het leven te gaan, niets meer te zijn dan een nummer of een tandrad in een levenloze machinerie. Mystieke romantiek geeft een gevoel van wederopstanding en herstel. Het doet meer dan je helpen overleven in een zielloze wereld; het helpt je die wereld te transformeren.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De man kijkt even op van zijn tekst, zijn blik op Maarten gericht, om even later weer verder te gaan.

'Heel veel mensen beweren dat ze liefde zoeken, maar hebben zich in feite al voorgenomen die nooit te vinden. Velen willen eigenlijk niets weten van de littekens en de triomfen van degene die in hun armen ligt. Mensen die zeggen dat ze liefde zoeken, zoeken veelal een oppervlakkige manier van troost. Ware liefde brengt met zich mee dat je bereid moet zijn je oude ik te laten sterven om herboren te worden als iemand die klaar is voor de liefde, iemand die het werkelijk waard is de toppen van de romantiek te bestijgen. Echte liefde is troostend, zeker, maar niet altijd in de eerste instantie. Om liefdeskunstenaar te kunnen worden moeten we een gat maken in het schild waarachter ons hart schuilgaat en dat boren is onaangenaam. Het is gruwelijk en pijnlijk. Eer de verharding is weggesmolten die zich in deze wereld ontwikkeld heeft en die ons zachtere, mildere ik overdekt, kunnen er jaren van tranen overheen gegaan zijn. Tranen om ieder verlies waar we kapot van waren. Tranen om elke herhaalde fout. Wie die tranen toelaat, ze zelfs serieus neemt en eerbiedigt, is geen mislukkeling in de liefde, maar eerder een echte ingewijde. Eerst de pijn, dan de macht. Een hart moet eerst breken om zich daarna te kunnen verheffen. Liefde raakt je op al je zwakke plekken, beproeft al je heilige overtuigingen, daagt je uit op al je sterke punten, roept al je zwakheden wakker, veegt de vloer aan met al je waarden en laat je vervolgens voor dood liggen. Maar als je eenmaal de bocht neemt, de amateurs van de liefde achter je laat en je bij de profs gaat horen, bestaat er geen enkele wereldse bezigheid die het op kan nemen tegen het vreugdevolle gevoel als een adelaar het luchtruim te kiezen in het hart van een geliefde.'

De man rolt de tekst weer op en reikt hem Maarten aan. 'Alstublieft, het herstelplan,' zegt hij.

Maarten lijkt het eerst niet te willen aannemen maar pakt de rol uiteindelijk toch. Hij knikt en loopt de deur uit.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Ik zit als bevroren op mijn stoel. De man heeft zijn blik alweer afgewend en lijkt mijn bestaan vergeten te zijn. Ik sta op en wacht even tot de man mij aan zal kijken, maar dat gebeurt niet.

'Uh, meneer,' zeg ik, 'wat moet ik nu doen?'

De man kijkt even op en richt direct zijn blik weer op de papieren en mompelt, 'u, mevrouw dient helemaal niets te doen in deze kwestie.'

Langzaam loop ik naar de deur. Daar aangekomen draai ik me om en vraag: 'Van wie is de tekst die u voor las?'

'Van Marianne Williamson, uit haar boek *Betoverende Liefde.*

Twee weken lang oefen ik serieus met het mezelf in toom houden. Keer op keer lees ik de tekst van de I Tjing om het elke dag een beetje beter te kunnen begrijpen. Yin in actie zonder de aansturing van yang is het verstoren van de natuurlijke weg, wat tot gevolg zal hebben dat er hindernissen verschijnen, dat de flow uit het leven verdwijnt, dat de ene donkere wolk na de andere aan de hemel ontstaat. Om yin tot volgzaamheid te verleiden moet ik er wel voor zorgen dat ze tevreden is of zoals de I Tjing het noemt, dat haar buik gevuld is. Als ze op die manier niet meer aan yang voorbij gaat, zal yang verleid worden terug te komen. Dat betekent dat ik weer inspiratie zal krijgen en mezelf niet telkens opnieuw tot iets hoef te dwingen. Alles gaat dan als vanzelf; Tao bij uitstek, in de flow zijn op z'n Hollands. 'Dus,' zeg ik tegen de lucht, 'moet ik ervoor zorgen, dat ik dingen doe die ik leuk vind. De vraag is wat ik leuk vind.'

Nu ik yin probeer volgzaam te maken merk ik hoe moe ze nog steeds is. Ik hang in bed, op de bank, sleep me naar de stad om boodschappen te doen en wil eigenlijk helemaal niets doen. Om de haverklap roept Hoofd dat dit zo niet langer gaat. 'Waar leidt dit toe?' roept ze, 'denk je nu echt dat hangen op de bank je ook

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

maar één stap verder zal helpen. Wie houd je eigenlijk voor de gek?' Ik ken Hoofd zo langzamerhand: ze is in paniek, ze wil geld op de bankrekening zien binnenkomen, ze wil de verzekeraars op de knieën hebben, het liefst zou ze elke dag de advocaat bellen om hem te vertellen wat hij moet doen. Ik heb mijn handen vol aan Hoofd dat zo druk bezig is voor mijn welzijn op te komen. Alleen verschillen we van mening over het hoe.

Regelmatig breng ik een bezoek aan het huis om de engel te ontmoeten. Soms zeggen we niets, soms bespreken we de achterliggende dag. Tot op een avond de engel niet komt en ik alleen aan de oever van het meer zit. Ik probeer me er niet druk over te maken, maar vraag me wel af wat dit te betekenen heeft. Moet ik op eigen benen gaan staan en waarom vertelt hij me dat dan niet? 'Sister, sister,' hoor ik plotseling. 'Zet je computer aan en zoek de naam White Bull op.'

'White Bull?' vraag ik.

'Ja.'

Even later kijk ik naar de lijst met hits op mijn computerscherm. Wat me aanspreekt open ik en na een paar minuten staar ik naar een oude foto van een indiaan met de naam White Bull. *White Bull in zijn laatste incarnatie*, staat eronder vermeld. Vanaf de foto kijkt het gezicht van de indiaan me aan. Binnen een paar tellen verandert het beeld in dat van de indiaan uit mijn eerste zielenreis. Waarom weet ik niet, maar deze twee hebben met elkaar te maken. Ik print de foto uit en zoek verder. Tot ik op de naam van Ian Graham stuit en de bijbehorende tekst lees: Ian Graham channelt White Bull. De gechannelde teksten zijn in een boek verzameld met de titel: *God is nooit te laat*. Binnen vijf minuten heb ik het boek besteld. Met de foto in mijn hand loop ik terug naar mijn plekje op de bank en blijf er een poosje naar staren. Ik word er blij van en denk aan de woorden 'sister, sister'.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Wat bedoelt hij daarmee? En wat moet ik nu verder doen? 'Sister, we houden contact,' zegt de stem weer, 'zoals ik je heb beloofd.' Ik weet van geen belofte maar omdat het zo veelbelovend klinkt, ben ik al blij met alleen die woorden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 32

Over wijn, yin en wonden

'Wat leuk dat je er bent,' zeg ik als Sofia voor de deur staat, 'wat heb je allemaal bij je?'

'De Engelse boeken die je wilde hebben en een paar flesjes wijn,' zegt Sofia terwijl ze naar binnen stapt, 'en mijn tandenborstel natuurlijk.'

'Kom, ik heb lekker eten gemaakt waar absoluut een fles wijn bij gedronken moet worden. Wat is het ontzettend lang geleden dat je hier was,' zeg ik.

'Heel erg lang. Dat komt omdat jij om de haverklap in Amsterdam op mijn stoep staat. Trouwens dat is ook al een tijdje geleden, bedenk ik ineens, hoe komt dat?'

'Omdat ik mijn yinne kant aan het trainen ben.'

'Oh, daar gaan we weer, de raadsels van Joy, ik ben benieuwd.'

Sofia en ik installeren ons aan mijn grote tafel en de eerste fles gaat open.

'Proost, op de toekomst en wat die brenge moge,' zegt Sofia.

'Proost,' zeg ik, 'dat we maar heel wijs zullen worden.'

'Zijn jullie weer aan de drank?' vraagt Sam, die even later onverwacht binnen stapt.

'Reken maar,' zegt Sofia, 'straks liggen we ladderzat onder de tafel.'

'Dacht ik al,' zegt Sam, 'is er nog iets te eten?'

'Er is nog genoeg, kijk maar in de oven,' zeg ik.

Sam pakt een bord, schuift gezellig aan tafel, schrokt zijn eten naar binnen en verdwijnt even snel als hij is gekomen na Sofia een zoen gegeven te hebben.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Flitst hij wel vaker zo voorbij?' vraagt Sofia

'Ja, af en toe mist hij moeders home cooked meals. Dan staat hij plotseling met een hongerige blik in zijn ogen voor mijn neus.'

'Hoe zit het eigenlijk met die Max. Ik heb je er in geen eeuwen iets over horen zeggen.'

'Ik zou willen dat ik hem kon vergeten. Ik heb pogingen gedaan om afleiding te vinden maar dat wordt geblokkeerd door hemelse machten, geloof ik. Ik heb het er een paar maal met Maria over gehad maar die blijft bij haar overtuiging: Max en ik komen ooit bij elkaar. Ik betwijfel het. Als ik bedenk hoe hij de laatste keer was dat ik hem zag: stapelverliefd, er is geen ander woord voor, stapelverliefd en niet op mij. Die gaat voorlopig echt niet bij zijn vriendin weg, tenzij er iets heel onverwachts gebeurt. Nee, ik weet niet wat ik ermee moet.'

'Kan het niet zo'n karmische relatie zijn waar hij in zit? Een hele tijd geleden ben je naar een workshop geweest over helende relaties. Toen heb je me verteld dat relaties die heftig beginnen en waar beiden van denken: ik heb de liefde van mijn leven gevonden, dat helemaal niet het geval hoeft te zijn. Dat het in zulke gevallen om een karmische relatie kan gaan en het niet dé man of dé vrouw is maar iets uit een vorig leven dat hersteld of afgemaakt moet worden,' zegt Sofia.

'Dat is waar ook. Ja, wacht eens, met Maarten begon het ook zo heftig en daar bleek ik inderdaad iets mee uit te zoeken of af te maken te hebben. Niet dat het echt gelukt is maar dat is een ander verhaal,' zeg ik terwijl ik helemaal opklaar van de opmerking van Sofia. 'Als het echt een karmische relatie is waar Max in zit ben ik ook allesbehalve jaloers. Al die heftigheid en ellende, waardeloos. Het eindigt er altijd mee dat je als voddenbaal in een hoekje wegkruipt met het gevoel dat je leven voorbij is en je jezelf afvraagt hoe je ooit zo stom hebt kunnen zijn te geloven dat je de hemel op Aarde had gevonden. Maanden later kijk je

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

voorzichtig als een klein schuw hondje om je heen om te zien of iemand je eens zou willen aaien. Nee hoor, vergeet het maar, niemand lijkt je nog op te merken, piepend van ellende kruip je daarom weer terug in je mand. Oh lieve schat, nooit, nooit meer, echt niet.'

'Je zou denken dat je een leven als hond achter de rug hebt,' zegt Sofia, 'en wat is dat nou, yin trainen?

'Yin trainen is niet langer in actie komen om maar in actie te zijn, maar alleen in actie komen als je een impuls krijgt van yang, wat gelijk staat aan geestelijke leiding. Ik lijk wel verslaafd aan actie. Als ik even niets te doen heb word ik direct onrustig. Zo langzamerhand heb ik ontdekt dat bezig zijn zonder duidelijk doel niets oplost. In tegendeel zelfs. Ik probeer echt tot rust te komen en alleen vanuit een innerlijke impuls die niet uit mijn hoofd komt te handelen,' zeg ik.

'Misschien moet ik mijn yin ook maar eens gaan trainen, ik ben doodop. Net als jij word ik alleen maar onrustiger als ik eens niets te doen heb. Duidelijke zaak: hier zitten twee junks, proost dan maar weer.' Even genieten we in stilte van de wijn. Dan verbreekt Sofia de stilte. 'Ik heb besloten om een sabbatical te nemen. Ik moet er tussenuit voor ik een moord bega.'

'Nou zeg, wat onverwacht.'

'Voor jou misschien maar ik loop al een poosje met dit plan rond.'

'Je bent nooit de meest mededeelzame geweest. Af en toe lijk je net een man: eerst een idee uitbroeden, voordat het de wereld in mag.'

'Ik kan er niets aan doen, zo zit ik in elkaar,' zegt Sofia.

'Geeft niet maar daardoor komen je mededelingen soms hard aan,' zeg ik. 'Wat wil je gaan doen?'

'Ver weggaan, ergens waar geen scholen staan en ik niet op elke straathoek moeders met kinderen tegen kom,' zegt Sofia.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Dat wordt het klooster,’ zeg ik, ‘ik kan geen andere plek bedenken waar je geen moeders met kinderen tegen kunt komen. Maar waarom heb je ineens zo genoeg van je werk?’

‘Ouders worden ontoerekeningsvatbaar als het om hun kinderen gaat. Werkelijk als ik zou geloven wat ouders beweren over hun bloedeigen kindertjes dan is de wereld tot de nok toe gevuld met nazaten van Einstein of Rembrand. Goed idee trouwens, ik ga naar een klooster of een ashram in India.’

‘Wat een heerlijk vooruitzicht.’

‘Ga mee.’

‘Nee kind, ga jij maar in je eentje. Ik heb nog het een en ander af te wikkelen voor ik de wereld weer in mag,’ zeg ik.

‘Schieten de juridische kwesties niet op?’

‘Nee, daarbij vergeleken is een slak een snelheidsmonster,’ zeg ik en kan het niet helpen dat er een diepe zucht bij ontsnapt. Als Sofia is vertrokken, voel ik me eenzamer dan ooit.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 33

De plaats van het niets

November heeft vandaag zijn intrede gedaan en nog steeds is er geen bericht van Maarten. Inmiddels is het meer dan zes weken geleden. Zal ik hem opbellen? Wie weet helpt het hem om een besluit te nemen.

'Als je dat doet heb je echt helemaal niets geleerd. Jij gaat wachten tot Maarten zo ver is of tot je concludeert dat hij niet zal reageren. Dan draai je jezelf om en gaat verder met je leven, begrepen?'

'Ja Hoofd,' zeg ik. Sinds wanneer weerhoudt Hoofd me ervan om domme dingen te doen? Ik kijk peinzend uit het raam van mijn werkkamer en denk aan de periode die voor me ligt, die ik zonder partner met weinig afleiding en heel veel rust moet zien door te brengen. Ik ben benieuwd wanneer en of White Bull zich weer zal melden. Of zal ik Ian Graham benaderen? Of is dat ook een ongeïnspireerde actie van een op hol geslagen yin? Misschien is al dat wachten wel de schaduw waar de Chinese man in de onderwereld het over had en waar ik doorheen moet voor ik helderheid krijg. 'Lijkt me niet waarschijnlijk,' zeg ik, 'het schaduwrijk is het rijk van de angst, van dat wat niet gezien wil worden. Op de een of andere manier moet ik door angst heen. Welke angst? Als ik dat eens wist ging ik er wel doorheen, dan heb ik dat tenminste achter de rug. En tegen wie heb ik het toch steeds?'

'Tegen mij, de Getuige.'

'Pardon,' zeg ik, 'de Getuige?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Inderdaad. Iedereen heeft een Getuige, aan wie anders zou je verantwoording kunnen afleggen over je doen en laten?'
Ik kijk weer eens naar de foto van James Joyce. Hij lijkt de Getuige ook gehoord te hebben en het heel normaal te vinden. Zou hij ook zoveel gekletst hebben met zijn Getuige? 'Goed meneer of mevrouw de Getuige - meneer geloof ik – aangenaam kennis te maken. Ik hoop dat je me van dienst bent en me niet voor de voeten loopt.' De Getuige zwijgt.

'Oké, James, laten we aan het werk gaan. Weet je - natuurlijk weet je dat - ik ben in Ulysses begonnen. Allemachtig wat een klus. Ik raak er bij tijd en wijle buiten adem van en soms leg ik het al na tien minuten weg. Ik hoop niet dat je het me kwalijk neemt.'

'No, no, Ulysses is like a box of chocolates. Take whatever you like. Bit by bit you will empty the box.'

'We zullen zien. Zeg, wat is het thema van Ulysses eigenlijk?'

'Lust.'

Verbaasd kijk ik hem aan.

'Lust?'

'Ja, allerlei soorten lust.'

Ik denk even na over wat ik tot nu toe heb gelezen. Ik kan inderdaad wel enige lust ontdekken. Lust om heerlijk uitziende niertjes uit te kiezen bij de slager en de geur al bij voorbaat op te snuiven. De lust van lekker naar de wc gaan, in je neus peuteren en fantaseren over seks. Zelfs in de zelfgenoegzaamheid van de drie mannen, die schommelend in een rijtuig zitten op weg naar de begrafenis van mister Dignam geloof ik, kan ik wel lust ontdekken. Gaat schrijven in feite ook niet om het ervaren van lust? Is schrijven niet altijd een daad van zelfgenoegzaamheid?

'Het is niet alleen het schrijven dat van lust vervuld is, alles wat een mens doet, is vervuld van lust. Zonder die ervaring

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

missen de meeste mensen de prikkel om ook maar iets te presteren. Lust ervaren is niets anders dan de bevestiging zoeken dat je leeft; het is het diepe verlangen naar gekend worden dat in ieder mens aanwezig is,' reageert James. 'Het is slechts een enkeling gegeven zich gekend te weten. De schrijver die zover is dat hij zonder dat knagende verlangen, de zich alsmaar opdringende behoefte om door het schrijven bij de eigen kern te komen en in de spiegeling van de tekst eindelijk de eigen naakte ziel te kunnen ontwaren, is een zeldzaamheid. Uit lust schrijven is niet per definitie verkeerd, mits de schrijver lust ervaart in het schrijven van het verhaal zoals het werkelijk verteld wil worden. Dan heeft lust een functie die verder reikt dan alleen de persoon van de schrijver. Dat is het vel van de ziel schrijven.'

Ik ben er stil van en begrijp eindelijk wat James van me vraagt. Na even nagedacht te hebben over wat James vertelde, wil ik toch nog meer weten. 'Het boek heet Ulysses. Wat is de connectie met de Griekse held?'

'Elk mens maakt een eigen heldenreis, simpelweg door het voor hem of haar bedoelde leven te leven. Jij doet dat, je buurvrouw doet het, iedereen doet het. Maar,' gaat James verder, 'het gaat ook om de wisselwerking tussen wat jij doet en wat het lot voor je in petto heeft. Het lot is niets anders dan de afspraak die je met jezelf hebt gemaakt en die jouw blauwdruk vormt. Zoals elke architect vastzit aan de blauwdruk van zijn eigen ontwerp om wat dan ook te kunnen bouwen, zo zit elk mens vast aan zijn eigen blauwdruk; aan de afspraken die hij ooit met zichzelf maakte. Om terug te keren naar jouw taak: wanneer jij werkelijk bij je eigen kern uit wilt komen zul je ten eerste jezelf goed moeten doorgronden, je drijfveren leren kennen door zoveel mogelijk en zo breed mogelijk waar te nemen en op afstand naar jezelf te kijken, maar ook door in relatie te gaan, je te verbinden en te ervaren wat jouw acties, jouw aanwezigheid doet met anderen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

en vice versa. Vervolgens zul je de lustgevoelens, je prikkels, op moeten wekken door in contact te zijn met je eigen wezen, het onsterfelijke stuk en los moeten komen van je afhankelijkheid van anderen en daarmee de wereld intrekken. Dat is jouw heldenreis; dat is een gewoon leven op buitengewone wijze leven. Vervolgens is het je taak daarvan verslag te doen. Dan nog iets: je verlangen naar fysiek contact is in je vroege jeugd ontstaan uit een gefrustreerde behoefte aan veiligheid. Dat heeft tot please gedrag geleid dat je emotioneel afhankelijk heeft gemaakt van anderen, vooral van mannen en dat je in feite heeft uitgehold. Je zult hier helemaal los van moeten komen, echt helemaal los. Niet gek bedacht, dat woord prikkeljunkie overigens.'

'Heb je ook een idee hoe ik het zou kunnen aanpakken?' vraag ik, nog steeds diep onder de indruk.

'Door de stilte in jezelf te vinden, daar steeds opnieuw naar toe te gaan en alles verder buiten te sluiten,' antwoordt James. 'Wees stil en luister naar je binnenwereld. Dan zul je de schoonheid en de wijsheid ervaren van je innerlijk, van de fluisteringen die opklinken als muziek, je zult genieten van het tijdloze universum dat je betreedt en je zult tot rust komen. Wanneer je zover bent zul je beter geïnspireerd kunnen worden en zul je ontdekken dat je het verhaal luid en duidelijk kunt verstaan. Je zult altijd weten wat te doen en wat te laten en weinig meer twijfelen. Stilte is het eeuwige bestaan in jezelf vinden. Wanneer je zover bent opent zich je gevangenis, kom je in de flow van het leven zoals het voor je is bedoeld. Wees stil en luister, weersta de verleidingen van de buitenwereld, laat alle demonen uit hun verborgen hoeken te voorschijn komen, loop er niet voor weg, kijk ze in de ogen en wees stil. Wanneer je dat hebt gedaan, zal je hart gaan spreken. Dat is door de schaduw heengaan, jezelf voeden en versterken, dat is yin volgzaam maken om yang te kunnen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

verstaan, dat is je verslaving de baas worden en het meesterschap verwerven. Op het moment dat je hart gaat spreken, ben je klaar om de buitenwereld weer in te stappen en dat, lieve Joy, lukt niet in drie dagen.'

James – die ineens een zwarte hoed draagt - lukt wat tot nu toe niemand, inclusief mijzelf, is gelukt: ik sta stil en ik weet niet wat me overkomt. Ik kom los van de buitenwereld, omdat de binnenwereld alle ruimte in beslag neemt. Ik hoor de buitenwereld, maar laat het niet langer binnenkomen. Ineens lijk ik geen mening meer te hebben, kan ik me nergens meer over opwinden, doe wat ik moet doen om mijn dagelijks leven in orde te houden, zonder dat het iets met mij te maken lijkt te hebben. De zoektocht naar een plek waar het stil is van binnen slokt me helemaal op. Mijn dagelijkse bezigheden doe ik op de automaat terwijl ik alsmaar gewaar ben van mijn innerlijke beroeringen. Ze zijn met geen pen te beschrijven, woorden ervoor zouden lijken op de onsamenhangende brei in mijn binnenste waaraan ik kop noch staart kan ontdekken. Weken en weken trekken voorbij. Het blijkt een barre tocht langs een ware kermis van gekakel, gezoem, gebrom en andere herrie. Ik kom nog veel meer tegen: brokken in mijn keel, proppen in mijn oren, ballen in mijn buik, zwaarte in mijn hart, kriebels en eindeloos veel onrust in mijn armen, mijn benen en mijn hoofd, plagerige jeuk op plekken waar ik niet bij kan, tot bliksemflitsen aan toe in mijn ogen. James bereidde me niet voor op een bezoek aan Dante's hel op mijn weg naar rust en vergat me te vertellen dat wanneer je eenmaal in de hel bent, er niets anders op zit dan te branden in het vuur van verlangen, te bevriezen in ijswinden van liefdeloosheid, te luisteren naar de eindeloze jammerklachten van duistere figuren of het gegil van de krankzinnigen en te weten dat je dat allemaal zelf bent.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Het lukt me wonderlijk genoeg om mijn binnenwereld te verbergen voor degenen die ik in mijn eenzaamheid toch nog tegenkom. Ik kook mijn eten, ruim mijn rotzooi op en doe boodschappen terwijl van binnen een wereld van volslagen gekte ondertussen een oorverdovende herrie maakt. Ik ben een tweekoppig monster en lijk onaangedaan. Ik slaap nauwelijks maar wind me er niet over op. Telkens en telkens weer leid ik mijzelf naar binnen, bezoek de catacomben van mijn bestaan en loop keer op keer door de gang van duizend zuchten.

Dan zomaar middenin de nacht zittend op de bank ontdek ik dat er in mijn hoofd een plek is waar een diepe stilte heerst. De eerste keer is het slechts een korte flits die meteen weer weg glipt. Die flits is zo veelbelovend dat ik er naar terug wil. Ik ben volkomen geconcentreerd. Op het moment dat ik hem vind is het ook weer weg. Ik zoek en zoek en vind het terug en opnieuw glipt het weg. Toch wordt het steeds makkelijker om de plek te vinden. Tot ik er zomaar een hele seconde kan blijven en dan twee seconden en drie, tot een minuut. Die minuut lijkt een eeuwigheid en geeft me zoveel rust dat ik niet meer nodig heb. Ik noem de plek de plek van het niets, want er is daar werkelijk niets en dat is de meest weldadige staat die ik me maar kan voorstellen. In Niets kan ik werkelijk uitrusten. Niets is niet alleen stilte, het is meer dan dat: het is stilte en leegte; het is als een Mongoolse steppe die zich eindeloos voor me uitstrekt en zelfs die beschrijving geeft niet precies de werkelijke ervaring weer. Ik blijf oefenen want ik wil deze plek nooit meer kwijtraken. Tot de wereld weer mijn aandacht vraagt. Met het niets onder handbereik trekken de rookwolken van het inferno op. Langzaam kom ik weer op gang.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 34
Het draagstoeltje

Ondertussen heeft Max me weer eens te pakken. Ik ben het meer dan zat dat mijn leven om een man dreigt te draaien die me vergeet zodra ik uit zijn gezichtsveld verdwijn. Alle voorspellingen van Maria ten spijt, ik heb niet het gevoel dat er ook maar een greintje kans is op een mooie liefdesrelatie. Bovendien, vraag ik me af of ik dat eigenlijk wel wil of het niet meer een diep verlangen is naar diegene, die in staat is om tot mijn wezen door te dringen. Misschien heb ik die wens op Max geprojecteerd. Dat zou toch heel goed kunnen? Maar Maria dan? Tot nu toe heeft ze het altijd bij het rechte eind gehad. Ik draag allerlei argumenten aan die kunnen maken dat ik Max loslaat, maar iets in mij houdt hem stevig vast. Hoe meer ik hem van me af probeer te duwen, hoe hardnekkiger zijn beeld zich aan me opdringt. Wat kan ik doen? Er schiet me een sjamanistische techniek te binnen, die ik onlangs in een boek las. Ik ga een reis naar de bovenwereld te maken om mijn archetypische ouders te ontmoeten, hen te vragen hoe het toch zit met Max en welke contracten ik heb afgesloten voor dit leven. Ik begin met een diepe ademhaling, om die even later over te laten gaan in de ademhaling van de kleine dood. Daarna klim ik volgens de instructie in een boom en laat me ophalen door de poortwachter van de bovenwereld en vertel hem het doel van mijn bezoek. De deur gaat open. Ik zie een zonnig en bergachtig landschap verschijnen. In de verte komen twee mensen aanlopen. Eenmaal dichterbij blijken het twee kleine, stevige boerenmensen te zijn. Ze lijken een beetje op de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zachtaardige, groene wezens uit de film *Shrek*. Mijn moeder heeft een tot op de grond reikende, fijn geblokte en wijduitstaande boerenjurk aan, terwijl mijn vader een donkerblauwe boerenkiel, een donkerblauwe broek draagt met om zijn nek een rode, boeren zakdoek. Aan zijn voeten prijken een paar klompen. Een pet en een pijp in zijn mond completeren het geheel. Ik zie de stevige rode knuisten van mijn ouders, die duidelijk bij het boerenleven horen. Onwennig sta ik tegenover ze, ik kijk naar hun kleding, hun ongekunsteldheid en zie de oprechte, liefdevolle blik in hun ogen. Daarin herken ik ogenblikkelijk mijn eigen diepe verlangen naar eenvoud, vrijheid en natuur. Het lijkt wel alsof een harnas van me afvalt, alsof ik alle strijd kan laten varen, omdat ik bij hen veilig ben. Op hetzelfde moment wordt mijn blik naar een groot en stralend licht getrokken. Het licht komt van een plek hoog in de bergen en lijkt me te roepen. Mijn ouders volgen mijn blik en draaien zich om, als teken dat we op weg kunnen gaan. 'Wacht even,' zeg ik, 'ik wil jullie eerst iets vragen. Hoe zit het toch tussen Max en mij?' Mijn ouders lijken mijn vraag niet te hebben gehoord en vervolgen hun weg. Op hetzelfde moment voel ik dat Max er ook is. Ik kijk om me heen, maar zie hem niet. Ik kijk nog een keer rond, haal mijn schouders op en besluit dan mijn ouders te volgen. Voordat ik op weg kan gaan hangt er plotseling een draagstoeltje om mijn nek. Max springt in het stoeltje en kijkt me verheugd aan. Ik kan geen stap meer verzetten. 'Wacht, wacht even,' roep ik mijn ouders na, die al een eindje op weg zijn. Mijn moeder draait zich om en kijkt verstoord. 'Zet neer die man,' roept ze, terwijl ze met haar hand een driftig gebaar maakt.

'Het stoeltje is te zwaar om over mijn hoofd te tillen,' roep ik terug.

Nu draait mijn vader zich ook om en kijkt vervolgens nog verstoorder dan mijn moeder. Zo blijven we even staan, tot mijn

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ouders terug komen lopen en gebaren om bij de beek te gaan zitten, die vlak langs het pad stroomt. Ik laat me op de grond zakken. Daar til ik met behulp van mijn moeder het stoeltje over mijn hoofd en zet het in het gras neer. Max stapt eruit en laat zich in het gras vallen. Hij plukt een grassprietje, stopt het in zijn mond en staart naar de lucht. Mijn ouders kijken afkeurend naar hem. 'Dit kan zo niet,' zegt mijn moeder, 'we moeten verder. Sta op en kom mee.'

Max lijkt mijn ouders niet eens te hebben gehoord en maakt geen aanstalten om op te staan. Ik kijk naar hem en aarzel. Hij lijkt niets te merken van mijn dilemma en blijft naar de lucht staren. Als mijn ouders al een eindje op weg zijn neem ik een besluit. Ik sta op, doe een paar stappen, kijk nog eenmaal achterom en hol achter mijn ouders aan. Samen lopen we over het bergpad dat eerst langs een diep ravijn voert, dan door een groot bos loopt, om vervolgens vlak langs enorme watervallen verder omhoog te kronkelen. Onderweg komen we allerlei mensen tegen, die net als wij onderweg zijn naar het stralende licht in de verte. Na een flinke wandeling naderen we een herberg. Hier zullen we een poosje uitrusten. Mijn ouders lopen het terras op en gaan zitten. Ik loop naar het uiteinde van het terras en kijk naar het woeste berglandschap om me heen. Het terras hangt boven een dal. Het weergaloze uitzicht en de diepe stilte benemen me bijna de adem. Een vrouw komt naar buiten lopen om onze bestelling op te nemen. Als ze er mee terugkomt ga ik naast mijn moeder zitten. Net op dat moment komt Max hijgend aan rennen. Hij ploft naast me neer en bestelt hetzelfde als wij. Een paar uren later lopen we met zijn vieren verder.

Ik tuimel terug naar de Aarde en land zachtjes op mijn bed. Zo zit het dus: ik sleep Max mee omdat hij zelf nog geen besluit heeft genomen, maar ook Maria lijkt gelijk te hebben. Toch gaat het er om hem los te laten, dat is me ook duidelijk. Alleen hoe dat

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

moet weet ik nog steeds niet en welke afspraken ik ooit hierover heb gemaakt, blijft ook onduidelijk.

Op een grijze dag aan het eind van november krijg ik een uitnodiging van een sjamaan om mee te doen aan een healing driedaagse. Ik was hem een tijdje terug op het spoor gekomen nadat ik afscheid had genomen van de mensen van de Gewijde Tempel, omdat ik me daar niet meer bij thuis voelde.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 35

Een clown op een kinderfietsje en meer

Al vroeg ben ik klaarwakker. Gisteren heb ik afscheid genomen van Sofia, die vandaag naar India zal vertrekken. Als het goed is, zit ze over een uur al in het vliegtuig. Ik voel me verdrietig en lichtelijk jaloers. Maar ook mij staat vandaag weer iets spannends te wachten. Aan het eind van de middag begint een healing driedaagse. Ik heb het gevoel dat er iets groots staat te gebeuren. Ik sta op, loop naar de badkamer en kijk eens goed in de spiegel. 'Zesenvijftig,' zeg ik, 'en nog zoekende. Het is toch niet te geloven. Wordt het niet eens tijd om werkelijk alle oude zooi achter je te laten?' Ik kijk mezelf nog eens goed aan. 'Weet je wat,' zeg ik tegen mijn peinzende spiegelbeeld, 'ik ga mijn haar laten afknippen. Dat lijkt me een mooi begin van een nieuwe fase. Opruimen, afronden, weggooien én afknippen.'

'Wil je het echt helemaal kort?' vraagt de kapster, terwijl ze me in de spiegel aankijkt.

'Ja, knip het er op een paar centimeter na helemaal af, alsjeblieft.'

De kapster kijkt naar mijn spiegelbeeld, loopt vervolgens om me heen en gaat zonder nog een woord te zeggen aan de slag. Tevreden kijk ik naar al het haar dat al gauw naar beneden dwarrelt.

'Valt me mee,' zeg ik, als inderdaad bijna al mijn haar eraf is.

'Staat je goed,' zegt de kapster,.

's Middags ga ik op weg naar de healing driedaagse. Het sche-

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

mert al als ik arriveer bij de afgelegen boerderij waar de ceremonie zal worden gehouden. Ik word hartelijk verwelkomd, krijg een matras in een grote ruimte toegewezen en begin de plek zo comfortabel mogelijk in te richten om er de komende dagen op door te brengen. Ik voel me gespannen en onwennig in deze nieuwe groep. Even denk ik aan de mensen met wie ik eerdere ceremonies heb gedaan. Ik laat ze achter, ga op mijn matras zitten en wacht tot het begint. De ruimte is, net als de tempel waar ik begon met mijn zielenreizen, prachtig ingericht en overal branden kaarsen. Buiten is het inmiddels donker geworden. Ik maak kennis met mijn twee buren die allebei voor de eerste keer aan een ceremonie meedoen.

'Laat maar gebeuren,' zeg ik en voel me net een oude rot in het vak, 'elke keer is totaal anders, het is maar net waar je ziel op dat moment behoefte aan heeft om te ervaren, of wat je nodig hebt om een situatie te kunnen begrijpen. Je kunt wel vragen stellen trouwens of om verheldering van situaties.'

'Hoe ben jij hier terecht gekomen?' vraagt mijn rechter buurman.

'Via een bijeenkomst waarin White Bull werd gechanneld,' zeg ik.

'Ik ook,' zeggen mijn twee buren tegelijk. 'Volgens mij,' gaat mijn linkerbuurvrouw verder, 'is minstens de helft van de mensen hier door tussenkomst van White Bull.'

Ik kijk eens om me heen, naar al die mensen die net als ik zoekend zijn.

'Mijn naam is Anton,' zegt mijn buurman, terwijl hij een hand uitsteekt. 'Mijn naam is Joy,' zeg ik.

Een dik uur later arriveren de laatste twee deelnemers. Een gong klinkt en de ceremonie begint. De sjamaan komt binnen met zijn helpers en met in zijn kielzog een paar musici.

'Wat leuk, live muziek, dat wist ik niet,' zeg ik. Ik kijk naar

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de instrumenten die de musici hebben meegebracht: een viool, gitaren, djembés, een didgeridoo en enkele instrumenten die ik van mijn levensdagen nog nooit heb gezien. Ik lig me als een kind te verkneukelen op wat komen gaat en daarmee ebt de spanning weg.

Zodra de sjamaan binnen is verandert de sfeer; alsof de ruimte plotseling een middelpunt heeft gevonden. De sjamaan kijkt eerst op zijn gemak iedere deelnemer één voor één aan en begint dan met een introductie. Daarna stellen alle deelnemers zich voor en laten weten met welke intentie hij of zij is gekomen. Het dringt na een paar minuten tot me door dat mensen om healing vragen voor ziektes of trauma's. Dat kon ik ook wel eens doen! ' Allereerst wil ik om healing vragen voor mijn whiplash-klachten,' zeg ik, als het mijn beurt is. 'Daarnaast voel ik me zo langzamerhand afgesloten van het leven. Mijn leven stagneert keer op keer, het voelt alsof ik alleen op de wereld ben. Ik wil me heel graag weer verbonden voelen met anderen, werkelijk contact voelen, de diepte in. Verder wil ik erg graag weten wat ik - voor ik aan dit leven begon - heb afgesproken te zullen doen, met name ten aanzien van een bepaald persoon. Ik wil loslaten wat mij niet meer dient en me overgeven aan een hogere macht.' Zo, denk ik, je bent nogal wat van plan.

Als iedere deelnemer zijn intentie heeft uitgesproken, beginnen de musici zachtjes te spelen. Het zijn bijna gewijde klanken. De helpers steken ondertussen de saliebundels aan en reinigen daarmee de ruimte en de deelnemers. Als iedereen is gereinigd lopen we één voor één naar de sjamaan, knielen op het kussen neer dat voor hem ligt om de ayahuasca in ontvangst te nemen en op te drinken. Ik kijk - als ik weer terug ben op mijn plek - naar mijn buren en wens ze een goede reis. Dan laten we ons achterover zakken.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Binnen een uur zit ik als clown op een kinderfietsje. Mijn knieën stoten bij elke trap tegen het stuurtje. Diep voorover gebogen trap ik de trappers rond en rijd over de hele wereld; ik fiets naar Azië, naar Amerika, naar Afrika, ik fiets door dichtbevolkte gebieden en over verlaten steppes, ik fiets over bergen en rijd rakelings langs diepe ravijnen; ik trap en trap onvermoeibaar door. Maar waar ik ook kom, niemand ziet me. Ik ben de onzichtbare clown en ik voel me heel bedroefd. Ik fiets en fiets steeds verder en denk: wat heb ik eraan om clown te zijn als ik niemand kan laten lachen. Uiteindelijk fiets ik een grote, donkerbruine koek in. Ik kijk om me heen en zie niets anders dan de donkerbruine massa. Ik ruik de kruiden en proef de zoete smaak. In de koek blijk ik hetzelfde probleem te hebben als de clown op het fietsje: niemand ziet me en omdat ik verstopt zit in de koek kan ik zelf niets meer meemaken van wat zich in de wereld afspeelt. Wat een treurnis toch. Ik vraag me af waarom ik nog wil leven.

'Wat wil je eigenlijk, leven of sterven?' vraagt op dat moment een stem.

Voordat ik ook maar de kans krijg de vraag te beantwoorden, word ik naar de Noordpool getransporteerd. Daar lig ik zonder kleren, te klappertanden te midden van ijsschotsen en kan me niet meer verroeren van de kou. Ik kijk om me heen en zie alleen maar een schemerige, blauwe omgeving. Verder is er niets dan ijs, ijs en nog eens ijs. Onmogelijk om hier langer dan een paar uur te overleven. Al gauw word ik bang want geen van de helpers lijkt te merken dat ik bezig ben dood te gaan. Ik kan geen hand meer optillen, mijn hoofd niet meer draaien en ben niet in staat om maar een enkel signaal te geven. Einde verhaal, ik word het allereerste sterfgeval tijdens een ayahuascaceremonie. De stem gaat verder: 'dit wordt je lot als je door gaat zoals je gewend bent te doen; je wordt als je niet verandert een levende dode. Daar zijn er al genoeg van en je draagt op die manier ook

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

niets bij aan de wereld waar je zo graag naar terug wilt. Dus maak een keus en blijf daarbij.'

'Natuurlijk wil ik leven,' zeg ik, 'ik weet alleen niet hoe dat moet.'

'Kies,' is opnieuw het antwoord, 'en laat los. Laat alles en iedereen los, wat je niet dient. Kijk hier eens naar.'

Ik zie mijzelf op mijn fiets door de buurt rijden waar mijn huis staat. Om de buurt staat een metershoog, ijzeren hek. Ik rijd alsmaar rondjes, maar kom niet voorbij dat hoge hek.

'Let op wat er gebeurt zodra je alles loslaat.'

Iets lijkt me aan mijn haren omhoog te trekken, zo ongeveer als de baron van Münchhausen die zichzelf aan zijn haren uit het moeras trekt. Ik zweef over het hek en alles wordt lichter om me heen, tegelijkertijd ontstaat een diep gevoel van rust. Het gaat dus alleen over de keus: loslaten en leven of vasthouden en sterven. Als ik voor loslaten kies kan ik terug naar de stilteplek; het grote niets en mijn rust terugvinden. 'Oké,' zeg ik, 'hoe het precies moet geen idee, maar ik kies voor het leven.' Langzaam ontdooi ik weer maar nog steeds kan ik me niet verroeren; ik heb er de kracht niet voor. Tot ik een handje word geholpen.

'Godverdegodver!' klinkt er ineens een harde, zware stem, 'godverde!' de rest gaat verloren in een diep gegrom. Eén van de mannen begint als een bezetene te schreeuwen. Mijn hart gaat als een razende tekeer. Godverdergooooooooooooooooooooooooooooooooo'. Mijn haren staan recht overeind. De man gromt nu zo weerzinwekkend griezelig, dat ik opnieuw bevries. Alle helpers gaan naar de man toe en leggen een cordon om hem heen. Het schreeuwen en grommen gaat maar door. Tot mijn ijslaag smelt van woede, met een gigantische inwendige ruzie tot gevolg. Lul, schreeuw ik terug, ga ergens anders schreeuwen. Durf je wel hier? Ga naar het bos idioot en schreeuw daar. Zadel ons er niet mee op, imbeciele

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

klootzak! De man schreeuwt maar door en lijkt niet meer te kunnen stoppen. Op dat moment zie ik als een film alle mannen waarmee ik een relatie heb gehad aan me voorbij trekken. En niet een van hen lijkt me werkelijk te hebben gekend. Ik zie hoe ik ben belazerd terwijl ik niets door had, ik voel de desinteresse voor wie ik echt was. Het is alsof een ijskoude hand zich weer om mijn hart vouwt. Ik begin ontzettend te huilen. Eén van de helpers komt op me af, legt haar hand op mijn borst en maakt met de andere hand allerlei gebaren. Mijn hart gaat zo hard tekeer dat ik denk dat het zal barsten. Nog een helper komt bij me zitten. Hij helpt me te gaan zitten en legt een hand op mijn rug. Langzaam ontstaat er een enorme bal van binnen. De bal blijft groeien en groeien, dijt uit tot ongekende proporties totdat ik hem met een hoorbare knal uitkots. Terwijl ik dat doe zie ik een grijsgroene zak uit me wegglijden. Daarna word ik rustig en kan ik weer gaan liggen. Een van de helpers blijft bij me en houdt alsmaar haar hand in de buurt van mijn hart. Het bonken van mijn hart is gestopt maar het doet vreselijk veel pijn.

'De hartchirurge is bij je, maak je geen zorgen,' zegt ze, zonder dat ik heb verteld dat ik zo'n pijn heb. Wie de hartchirurge is en wat ze heeft gedaan weet ik niet, maar de pijn verdwijnt. Opnieuw zie ik beelden van de mannen in mijn leven; het ene liefdeloze beeld na het andere trekt voorbij, ik zie mijn eigen naïviteit, ik zie de signalen die levensgroot voor mijn neus stonden maar die ik niet herkende. Weer komt er van al die beelden een ijzige kou af. Ik dreig alweer te bevriezen. Ondertussen zie ik de grijsgroene zak langzaam verschrompelen met daarin het beeld van mijn moeder. Mijn moeder weet ik ineens, heeft zich uitgeleverd aan mijn vader in ruil voor fysieke- en financiële veiligheid. Als tegenprestatie - als je het zo kunt noemen - heeft ze haar kracht en intelligentie diep in zichzelf weggestopt zodat mijn vader kon groeien op de mest van haar offer. Mijn ouders

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zijn als twee planten die samen in een pot aarde zijn gaan staan, met als gevolg dat een van de twee groeide ten koste van de ander. Mijn moeders offer is mijn rolmodel geweest en ik heb het zojuist uitgekotst.

Even kan ik uitrusten tot het zachte geluid van de tingsha door de ruimte klinkt. Een voor een nemen we weer plaats op het kussen voor de sjamaan, om ons volgende glas te drinken. Hij kijkt me peilend aan, schenkt de passende hoeveelheid in en reikt het me aan. Terug op mijn matras rol ik me in mijn dekbed en luister naar de viool die zachtjes zijn lied zingt. Ik wentel me in het lieflijke geluid tot ik merk dat de klanken van de viool langzaam worden verdrongen door andere instrumenten die samen een kakofonie produceren tot er niets lieflijks meer over is. In een rotvaart glijden we allemaal naar beneden en al snel klinken er geluiden die me doen denken aan de dagen in Dante's hel. Een hele dierentuin lijkt zich in de ruimte verzameld te hebben: van alle kanten klinkt er brullen, grauwen en grommen, afgewisseld met hoge uithalen en jammerlijk huilen. De instrumenten lijken samen te spannen om ons nog verder mee de diepte in te nemen. Het grommen en grauwen maakt langzaam plaats voor geluiden die van heel diep een uitweg zoeken. Het is een gekkenhuis. Tot een van de mannen opstaat en roept: 'Het feest kan beginnen!' Een diepe stilte volgt. Misselijkheid maakt plaats voor nieuwsgierigheid. Iedereen kijkt naar de man die is gaan staan en volgt zijn blik. Ik zie dat de hel plaats heeft gemaakt voor een plek onder de volle maan midden op een prairie. Ik zie een groot vuur met dansende indianen er om heen. Te midden van de dansende indianen staat een wel vijf meter grote indiaan als een toonbeeld van moed en kracht. De stem van de man gaat verder. 'Wij zijn allen krijgers. Geen krijgers om oorlog te voeren, maar krijgers met een missie. Wanneer we hier weer vandaan gaan zullen we

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ons weer mengen onder de andere mensen. Maar lieve mensen, tussen al deze mensen in vormen wij een netwerk. Op dit zelfde moment zijn er andere ceremonies gaande waarin andere krijgers klaar worden gemaakt voor de missie. De missie die we hebben zal zijn om de angst die zal ontstaan door de transformatie waar de Aarde doorheen gaat te helpen verminderen, om mensen door deze angst heen te helpen. Het is onze taak als krijgers om de mensen als gidsen de weg te wijzen. Voor ieder van ons is er een jas, niet een gewone jas maar een jas gemaakt van buffelhuid en afgezet met veren. Dit is een kostbare jas. Deze jas moet je aantrekken op het moment dat je een grote veer, die van een havik, een adelaar of een buizerd afkomstig is, vindt. Zodra je deze veer hebt ontvangen, is het tijd je taak op je te nemen. Vanaf het moment dat je de jas draagt heb je de wijsheid van het hele universum tot je beschikking en je zult spreken met de moed van een echte krijger. Je zult weten wat te doen en de mensen zullen luisteren omdat de waarheid direct doordringt tot hun angstige harten. Je zult ook meer mensen horen zeggen: "Kijk eens wat een mooie veer ik heb gevonden," en ze zullen je een veer laten zien van een havik, een adelaar of een buizerd. Dan weet je dat ook die persoon tot de krijgers behoort en je zult samen kunnen werken. Het kan zelfs je kind zijn dat jou een veer laat zien. Je zult voor die tijd bemerken, dat je steeds vaker één van de genoemde vogels boven je hoofd ziet cirkelen. Dat is om je te helpen herinneren aan de taak die op je wacht. Denk niet dat je je vergist, dat de mensheid je niet nodig heeft; de mensheid heeft je wel degelijk nodig. Wanneer je voor het eerst op pad gaat met je jas aan, vier dan een klein feestje, brandt een vuur, dans en weet dat je niet alleen bent op dat moment. We dansen samen met je rond het vuur. Weet ook dat jij danste op het moment dat ik mijn jas aantrok.'

Terwijl de man die deze boodschap doorgeeft spreekt, zwijgt

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de muziek. Nadat de man is uitgesproken en weer gaat liggen, blijft het even heel stil. Iedereen is diep onder de indruk. We kijken elkaar eens aan. Zijn wij werkelijk krijgers met een missie? Ja, denk ik, dat kan wel eens kloppen. Die indiaan komt me ook bekend voor. Alleen is hij nu wel enkele maatjes groter dan de laatste keer dat ik hem zag. Dus op de één of andere manier zijn hier mensen verzameld die samen als één grote familie, de opdracht hebben om anderen te helpen, om als wegwijzers te dienen en daarom eerst hun eigen rotzooi moeten opruimen. Wacht eens, op mijn werktafel staat een pot met pennen en in die pot prijkt al een jaar lang een grote veer van een roofvogel. Ik heb geen idee meer hoe ik aan die veer ben gekomen. Ineens schiet me ook de jas van de Dwazen te binnen die ik op mijn eerste zielenreis kreeg aangereikt. Ik denk er zelden meer aan terwijl het toen een grote indruk op me maakte om een zo prachtige en kostbare jas te krijgen. Ik heb dus én de veer én de jas. Dat betekent dat ik op pad moet, dat ik een taak heb. Of ben ik hier ter plekke al bezig om die taak te vervullen door al mijn onverwerkte emoties, mijn pijn, mijn angst en al mijn teleurstellingen op te ruimen?

Naast de pot waarin ook de veer prijkt, staat een foto van James Joyce. Ik denk aan hem en wat hij over stil worden zei, hoe hij me hielp om die stilte te vinden. Op hetzelfde moment word ik een gestalte gewaar. Als deze dichterbij komt, herken ik James. 'Als je het over de duivel hebt,' zeg ik.

James maakt een buiging en zegt: 'ziehier de duivel.'

Net als wij draagt hij witte kleding en ziet er heel chique uit. Wat fijn om hem hier te zien. De laatste paar keer dat hij bij me was, was het me opgevallen dat hij er ineens ouder en verdrietiger uit zag. 'Waarom was dat?' vraag ik James, ervan uitgaand dat hij weet waar ik het over heb.

James buigt even zijn hoofd en draagt plotseling weer een

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zwarte hoed. ‘Het is tijd voor mij om afscheid van je te nemen. Mijn taak zit erop. Je liefde voor het schrijven is gewekt, je hebt begrepen wat de bedoeling is en wat je drijfveer moet zijn. Je zult over niet al te lange tijd aardse hulp krijgen. Ik ga verder om aan mijn eigen evolutie te werken. Maar,’ vervolgt James, ‘we zien elkaar over een poosje terug. Treur niet om mij. Ik ben gelukkig dat ik je heb mogen helpen, dat ik een beetje de vader kon zijn die je ooit zo vroeg moest missen. Vervolg je weg zoals je doet en je zult steeds weer een diepe rust vinden, je zult je leven kunnen creëren zoals je het jezelf toewenst. Het zal meer zijn dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden. Lieve Joy, tot ziens.’ Het beeld van James vervaagt. Ik treur wel en voel me ineens erg alleen. Dan wordt het langzaam stil in de ruimte en één voor één doven de kaarsjes. Ik sluit mijn ogen en probeer te slapen te midden van deze mensen, die als mijn nieuwe familie aanvoelen.

Een paar uur later word ik wakker. De helpers zijn bezig thee en ontbijt uit te delen. Heerlijk. Ik zet mijn kussens tegen de muur en pak het ontbijt aan dat me wordt aangereikt. Anton kijkt me aan en zegt: ‘Het zag er nogal heftig uit bij jou, gaat het?’

‘Ja het was heftig maar ook helemaal goed en jij?’

‘Ik heb de hele nacht rechtop gezeten en had aan een stuk door oprispingen. Niets gezien, niets beleefd. Ben er zeker niet geschikt voor.’

Ik kijk Anton eens goed aan. ‘Dan wens ik je vanavond een prachtig kosmische reis toe.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 36

Aan boord van de Illusie

'Welkom, welkom aan boord van de Illusie. Ik ben uw purser en zal ervoor zorgen dat het u aan niets ontbreekt.'

Ik sta bovenaan de vliegtuigtrap en kijk naar het kleine mannetje dat net tot mijn middel reikt. Zijn enorme, donkerblauwe punthoed met grote gouden sterren wiebelt mee met elk woord dat hij zegt. Van onder de rand kan ik nog net zijn priemende oogjes zien. Ik knik naar het mannetje, ga op de enige stoel zitten die het vliegtuig rijk is en wacht af. Even later rijdt het vliegtuig richting startbaan, krijgt vaart en stijgt op. Ik kijk naar buiten en zie de lichtjes van de stad onder me verdwijnen, het wordt aardedonker. Een poosje later naderen we een gebied dat wordt beschenen door een vreemd soort neonlicht terwijl in de verte de contouren van een stad opduiken. Het neonlicht wordt alsmaar sterker, tot het de kracht van spotlights in een theater heeft. Ineens duikt het vliegtuig naar beneden en scheert rakelings langs het gebouw van de verzekeringsmaatschappij die mijn arbeidsongeschiktheidsclaim weigert. Ik veer overeind en kijk nog eens goed.

'Illusie,' gilt de purser, die zich met één hand vasthoudt aan een lus die aan het plafond hangt.

'Wat? Hoezo illusie? Niks illusie, hartstikke echt,' zeg ik.

'Illusie,' gilt de purser weer. Hij helt naar mij over en zijn priemende oogjes boren zich in de mijne.

Ik houd mijn mond. Even later vliegen we langs het kantoor van Max. Hij hangt uit het raam en zwaait ons met een vriendelijk gezicht na, terwijl de purser opnieuw gilt: 'illusie.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Nee, man,' roep ik, 'ook die is hartstikke echt.'

'Illusie,' houdt de purser vol.

Ik kijk nog eens achterom naar Max die al snel uit het zicht verdwijnt. Overal waar ik nu kijk duiken de meest fantastische gebouwen op; het ene nog mooier dan het andere. Toch bij nader inzien, lijkt er wel iets te ontbreken. Ik kijk nog eens goed en zie dat alles van kunststof is en met snoepkleuren beschilderd. Het geheel maakt een lege indruk. Het vliegtuig cirkelt nog eenmaal over de stad. Daarna gaat het verder van de ene kunststofstad naar de andere. Zodra ik mijn blik op iets laat rusten, gilt de purser: 'illusie, illusie.' Omdat er niets nieuws meer te zien is en ik schoon genoeg heb van dat gillende mannetje, wil ik dat het vliegtuig landt en ik eruit kan. Ik heb het nog niet gedacht of het gebeurt. Voordat ik kan bedenken wat ik nu graag wil zien, zit ik thuis aan mijn grote tafel. Het is donker en behalve ikzelf is er niemand. Waarom heb ik eigenlijk zo'n enorme tafel laten maken? vraag ik me af. Dat is nog eens een illusie geweest: in mijn fantasie zag ik grote vriendenscharen aan die tafel zitten. Een fles wijn op tafel, een grote pan eten in het midden en heel veel gezelligheid. Zegge en schrijven heb ik in die vier jaar dat de tafel er staat, tweemaal die fantasie kunnen realiseren, de rest van de tijd zat ik er alleen. 'Waarom heb ik een grote tafel, als er niemand aan komt zitten om gezellig mee te eten?' snik ik nu.

'Je houdt zelf de deur dicht,' antwoordt een stem.

'Niet waar,' roep ik.

'Jawel, je bent zo boos dat niemand bij je in de buurt wil zijn. Zo houd je de deur dicht.'

'Ik ben niet boos.'

'Ha, laat me niet lachen. Je bent woedend.'

'Niet waar,' ga ik door, 'het heeft helemaal geen zin om woedend te zijn.'

'Maar je bent het wel, je bent razend.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Hou toch op,’ zeg ik, ‘razend, overdrijf niet zo.’

‘Woedend dan,’ zegt de stem.

‘Laten we het op boos houden,’ zeg ik. ‘Een beetje boos ben ik wel op al dat stomme gedoe, op dat eindeloze wachten, op al die ongerechtigheid, op de macht van instanties als die verzekeraar.’

‘Zie je wel,’ zegt de stem, ‘je bent boos, maar dat heeft geen zin.’

‘Dat zei ik toch, dat het geen zin heeft en daarom ben ik ook niet echt boos.’

‘Je bent wel echt boos en je weet niet wat je ermee aan moet. Buig het om, zou ik zeggen, geef de energie die het je kost aan het schrijven. Je doet geen bal de laatste tijd.’

‘Ik moest de stilte in mezelf vinden. En geloof me, dat is geen leuke zoektocht geweest.’

‘Was het zoiets als dit?’ vraagt de stem.

Daar ga ik weer, met een rotvaart schiet ik een gloeiend hete ruimte in en weer gilt de stem van de purser in mijn oren: ‘illusie, illusie.’

‘Hou toch op man,’ gil ik terug. ‘Hou op, wat heb ik aan dat gegil. Laat me liever zien wat dit te betekenen heeft.’ Meteen zit ik weer aan mijn enorme grote tafel. Wanhoop borrelt in me op. Wat is dit voor flauw spelletje?

‘Mama,’ hoor ik een heel klein stemmetje zeggen, ‘mama, geef me een naam.’ Een piepklein jongetje staat bovenop de tafel. Ik kijk naar dit kleine wezentje en smelt ter plekke. Zonder een moment te hoeven nadenken weet ik wie dit kind is. Maria heeft weer eens gelijk gehad toen ze me ooit adviseerde: ‘geef het kind een naam.’ Hier staat mijn zoon die ik niet geboren wilde laten worden. Ik kijk naar het hele kleine ventje en zie niets anders dan een paar hele lieve ogen. Dit is liefde, pure liefde dat daar voor me staat. ‘Je heet Daniël, omdat je zo klein en zo dapper bent.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Daniël straalt en begint direct te dansen. Ik pak hem op, houd hem in mijn armen en samen dansen we de kamer door. Vanaf nu heb ik vier kinderen. Op dat moment zie ik de enorme indiaan weer verschijnen. Als Goliath loopt hij door de ruimte. Zijn hoofd steekt door het dak heen, maar dat lijkt hem niet te deren. Vol verwachting volg ik met mijn ogen de indiaan, tot het gezicht van Max ervoor schuift en me het zicht beneemt. Ik duw hem weg maar hij blijft terugkomen. 'Je staat in de weg,' zeg ik tegen hem, 'zo kan ik niets zien, ga eens opzij.' Max gaat niet opzij. Overal waar ik kijk, staat hij voor mijn neus. Nu word ik kwaad. 'Ik wil je niet meer zien,' roep ik, 'ik weet niet wat ik met je heb afgesproken maar ik kan het niet meer verdragen. Ik ben alle eenzaamheid zat, ik wil niet langer op je wachten. Je zult het zelf moeten doen. Ga weg!' Max vervaagt en maakt plaats voor een priester. De priester staat in een lang wit gewaad voor me. In zijn rechterhand houdt hij een zwaard. Hij kijkt me even aan, buigt verslagen zijn hoofd, laat het zwaard vallen en zegt: 'dan zullen we een nieuw plan moeten maken.' Op hetzelfde moment vallen de kettingen waarmee ik aan Max vast zat van me af, tegelijkertijd glijden duizenden kilo's van mijn schouders. Ik ben vrij! Ik til mijn armen op die niets meer lijken te wegen, sta op en dans de tempeldans van Chloé van heel lang geleden. Ik zweef door de ceremonieruimte, straal van geluk om zoveel vrijheid.

'Sister, sister,' klinkt een bekende stem, 'kom met me mee.' Max en ook de priester zijn nergens meer te bekennen. Een hand reikt naar die van mij. Ik pak de hand en sta tegenover de indiaan die nu een normaal postuur heeft en mij met zoveel liefde aankijkt als ik nog nooit heb gezien. Om me heen vindt een grote verandering plaats. De lucht lijkt gevuld met liefde; intens en puur. 'Sister, sister, ik heb je beloofd er altijd voor je te zijn en dat was ik en dat ben ik nog steeds.' Alle eenzaamheid valt van me af. Ik ben niet langer alleen. Meer dan dat. Ik ben nooit alleen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

geweest en val samen met de man die tegenover me staat. Alle liefde die een mens maar kan ontvangen, vloeit in me over. Ik baad in niets dan liefde en wil nooit meer iets anders dan deze ervaring. 'Het was tijd om je even met me mee te nemen. Kom laten we dansen op deze wondermooie muziek.' De muziek die in de ruimte klinkt past op wonderlijke wijze bij wat ik ervaar. Ik ben in de ceremonieruimte en bij de man tegelijk. We dansen als twee engelen terwijl de liefde stroomt. Zachtjes begin ik een lied van Sally Potter te zingen: '*when we are dancing then I am sure: I know you, I know you from before. You are me and I am you. One is one and one is two.'*

'Jij was mijn Little Flower in een prachtig leven dat we lang geleden deelden op de Noord Amerikaanse prairies. Ik heb je ooit beloofd er altijd voor je te zijn, dat was ik en dat ben ik. Je was je in dit leven niet van mij bewust, maar ik was me wel van jou bewust.'

Zolang als ik kan, blijf ik bij de man in de buurt. Het is niet mogelijk constant dichtbij te zijn maar dat kan me niets schelen. Als ik maar een glimp kan opvangen dan is het al genoeg. Nog nooit heb ik in dit leven zoveel liefde ervaren. Nog nooit heb ik werkelijk het gevoel gehad dat ik bij iets of iemand hoorde. Al die jaren heb ik in een cocon van eenzaamheid geleefd of ik nu wel of niet een partner had. Dit, wat ik nu beleef, is de enige werkelijkheid die er toe doet. Ik zal nooit meer het gevoel hebben alleen te zijn.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 37

Het Theater van de Waarheid

Na verloop van tijd vermindert de sfeer waarin ik ben opgenomen en kom ik langzaam terug op Aarde. Ik laat het gebeuren en voel me nog steeds vol van liefde. Ik kijk eens om me heen en blijk op de eerste rij in een theater te zitten.

'Dames en heren, welkom bij deze voorstelling. Vanavond presenteren wij met gepaste trots het stuk "Joy en de Illusie".'

'Getverdemme,' roep ik.

Het doek gaat op en ik zie een kleedkamer met rekken vol kostuums. Het podium lijkt verlaten, maar dan verschijnen er één voor één bolletjes wit en blauw licht op het toneel. De bolletjes groeien langzaam uit tot ze bijna een menselijke gestalte hebben aangenomen. Ze stralen vrolijkheid uit en lijken te dansen. Even doen ze me aan de Dwazen denken. Eén voor één zweven de bollen naar de rekken met kostuums. De eerste bol pakt een kostuum en wurmt zich erin. Voor me sta ikzelf. Van de vrolijkheid is niet zo heel veel over. Mijn gezicht zit vol zorgelijke rimpels.

'Ah bah,' roep ik, 'moet dat nu?'

De volgende vrolijke bol zweeft naar het rek met kostuums en trekt er een aan. Voor mijn neus verschijnt Bas.

'Oh nee, krijgen we dat weer,' roep ik.

'Stilte daar,' reageert een stem.

Een derde vrolijke bol pakt een kostuum en een vrij lange, blonde vrouw met een tot de grond reikende, goudkleurige jurk aan verschijnt. Ik zeg niets meer want daar staat de vrouw die me kwam bekijken tijdens de reïncarnatiesessie en vroeg: 'kom je me weer in de wielen rijden?' Als volgende verschijnt Max, hij

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

draagt een prachtig gestreept pak met een roze overhemd en bijpassende schoenen. Binnen enkele minuten staat het toneel vol met nog meer mensen uit mijn leven: Rea, Katharina, Sam, Maria, Mahmood, Freek, Maarten, mijn broers, mijn zus, ouders, advocaten, verzekeringsagenten, artsen, psychiater, fysiotherapeuten, buren, vrienden en mensen die ik al lang ben vergeten. Eenmaal compleet komt het hele stel in beweging. Een grote groep verdwijnt in de schaduw van de coulissen. Ik loop naar voren. In mijn doorzichtige hoofd ontstaat een romantisch plaatje: Max en ik zijn samen oud geworden. We kijken elkaar liefdevol aan. Dan verschijnt Maria en zegt: 'jullie konden wel eens tweelingzielen zijn.' 'Mijn hartenwens!' roep ik uit. De ik in de zaal giert het meteen uit van het lachen, terwijl op het toneel Bas naar voren loopt. De toneel-ik roept zodra ze hem ziet: 'dat kan de man van mijn leven niet zijn.' Ik vind het reuze komisch want dwars door de kostuums heen zie ik ze elkaar een vrolijke knipoog geven. Bas trekt een koppig gezicht terwijl de toneel-ik verschrompelt van verdriet. Het verdriet slaat helemaal nergens op en ik krijg zo vreselijk de slappe lach, dat ik er kramp in mijn buik van krijg.

'Stilte in de zaal!' buldert een stem.

Vervolgens lopen Max en de lange, blonde vrouw in de goudkleurige jurk naar voren. Max knielt neer en kust haar voeten. Ik pies ondertussen bijna in mijn broek. De vrouw knikt even naar Max en wuift zichzelf koelte toe met een schitterende waaier. Terwijl Max aan haar voeten ligt laat ze haar blik afdwalen naar een eindeloze verte en zucht eens diep. Even ben ik stil maar al gauw ben ik het hele tafereel alweer vergeten. De ene scène na de andere verschijnt en de één is nog komischer dan de andere. Al mijn veel te snel getrokken conclusies komen langs en ik ga maar door met lachen. Op het podium leest de toneel-ik een

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

boek en roept: 'oh, maar nu begrijp ik het,' om vervolgens meteen een nieuw boek te pakken van een hele grote stapel die naast haar ligt en dat met nog grotere aandacht te lezen. Terwijl de toneel-ik verdiept is in een boek, zie ik in haar, haar eigen weten geërgerd achterover leunen. Het Weten tikt ongedurig met een voet op de grond en kijkt verveeld. Vervolgens staat het op blaast tegen het derde oog en poetst vervolgens met een mouw het ruitje daarvan schoon dat direct weer beslaat. Het Weten zucht eens diep en gaat weer zitten.

Ik ben niet meer te stuiten en rol over de vloer van het lachen. Telkens als ik uit alle macht probeer om mijn lachen te stoppen, proest ik het weer uit. De stem blijft alsmaar stilte gebieden en dreigt uiteindelijk met verwijdering uit de zaal. Keer op keer verschijnt Maria die naar mijn hoofd kijkt terwijl ze me weer een voorspelling doet die ik blij in ontvangst neem.

Dan begint Katie Melua een duet met Bajeera te zingen: *This is the closest thing to crazy as I have ever been,* afgewisseld met de diepe basstem van Bajeera die *yeah, yeah,* zingt als ritmische ondergrond.

'Au, au,' roep ik, 'oh hou op, ik kan niet meer. Illusie, oh mijn god!'

Op het podium verschijnt het bordje: pauze. In plaats dat de zaallichten nu aangaan, gaan ze uit. Ik blijf rustig zitten. Het duurt niet lang of de felle spotlights springen weer aan om direct weer uit te gaan. Even is het pikkedonker, zowel op het toneel als in de zaal. Tot een schijnwerper een bundel licht op het midden van het toneel richt. Er is niemand te zien. Doodstil kijk ik naar de verlichte plek. In de linkerhoek van het toneel verschijnt een schimmig figuur die naarmate hij dichterbij komt duidelijkere contouren krijgt. Het is een priester. Dan verschijnt uit de rechterhoek van de coulissen een ander schimmig figuur: Chloé. Ze loopt net als de priester naar de verlichte plek toe. Op

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

het moment dat beiden tegenover elkaar staan, kijken ze elkaar aan. Dan zegt de priester tegen Chloé: 'morgen komt de raad van priesters bij elkaar, dan zal u worden gewogen. Het is nog niet te laat. Ga niet, ga met mij mee naar de woestijn.'

'Jadred, mijn geliefde, hoe kunt u dat van mij vragen. Voor wat wij hebben gedaan wil ik boete doen, u zou ook boete moeten doen. Boete voor onze hooghartigheid, voor het feit dat we zijn vergeten aan wie we onze kracht en kunde te danken hadden. De roem heeft onze harten verduisterd, we lieten ons eren als goden. Jadred, ik wil boete doen en zal morgen gaan.'

'Vrouw, ziet u niet wat er gaande is? Ziet u niet dat de leugen regeert? Ziet u niet dat die ons aanklagen zelf een verduisterd hart hebben. Ook ik wil boete doen maar niet bij rechters die onzuivere bedoelingen hebben. Afgunst is wat hen drijft. Kom met mij mee naar de eenzaamheid van de woestijn, die zal onze harten zuiveren.'

'Jadred, mijn geliefde, ik kan niet mee, ik moet hier blijven om bij mijn zoon te zijn. U weet dat ik al enige tijd geen toegang tot hem krijg. Mijn hart wordt verteerd door angst voor wat hem kan overkomen.'

Jadred zwijgt.

'Geliefde, ga en doe boete zoals het u goed dunkt. Ik blijf hier en zal morgen voor de raad verschijnen om te worden gewogen,' zegt Chloé. Roerloos staan ze beiden in de bundel licht.

'Vrouw, u weet wat het betekent om voor de raad te verschijnen. Uw schoonheid zal worden vernietigd, uw vrouw-zijn zal u worden afgenomen en daarmee uw kracht. U zult vervolgens een reis door het dodenrijk moeten maken die u niet zult overleven omdat de kracht zal ontbreken om de demonen te weerstaan. Ook dan kunt u niets meer betekenen voor uw zoon.'

Chloé buigt haar hoofd en zwijgt. Het licht gaat opnieuw uit en ik wacht gespannen op wat komen gaat. Even lijkt er niets te

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

gebeuren, geen enkel geluid is te horen. Dan springt de schijnwerper weer aan. Een licht, zo fel als de zon, beschijnt opnieuw het midden van het podium waar een stenen sarcofaag staat, met aan elke zijde een brandende fakkel. Ik ben diep teleurgesteld. Bij de sarcofaag staat Chloé, ze is niet meer dan een schim van de vrouw die ooit zo stralend van schoonheid was. Verder staan er een aantal vage figuren in witte kleding. Aan het hoofd van de sarcofaag staat een priester. Ik hoor hem binnensmonds mompelen alsof hij een gebed uitspreekt. Hij houdt onderwijl zijn hoofd gebogen. Ook Chloé staat met gebogen hoofd. Jadred is nergens te bekennen. Als de priester zwijgt valt er een stilte. Hij richt zijn blik op Chloé en knikt. Langzaam komt ze in beweging, loopt naar de sarcofaag en stapt erin. De vage figuren komen nu ook dichterbij en verzamelen zich er om heen. Er lijkt een bundeling van kracht te ontstaan en tot mijn stomme verbazing zie ik een zware steen omhoog zweven, om vervolgens langzaam op de sarcofaag te zakken en deze naadloos af te sluiten. Op dat moment klinkt er een schrille kreet van een roofvogel door de zaal en dooft het licht tot een zwak schijnsel. De tijd lijkt stil te staan. De priester richt zijn hoofd op, heft zijn handen naar de hemel en roept iets dat ik niet versta. Hij houdt zijn handen geheven en blijft zo een aantal minuten bewegingloos staan. Dan gebeurt er iets vreemds; alsof de tijd een vlucht neemt, flarden wolken vliegen voorbij en de zon gaat driemaal op en onder. Dan lijkt alles opnieuw stil te staan. De priester maakt een gebaar, alsof hij de steen waarmee de sarcofaag is afgesloten een opdracht geeft. De steen zweeft opnieuw omhoog en zakt naast de sarcofaag op de grond. Er gebeurt niets en niemand verroert zich. Minuten gaan voorbij. Dan buigt de priester zich voorover en kijkt in de sarcofaag. Weer roept hij iets onverstaanbaars. Het blijft stil. De fakkels flikkeren. Ogenschijnlijk lijkt de priester onaangedaan maar ik zie een heel kleine flikkering in zijn ogen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

De vage figuren die tot nu toe doodstil naast de sarcofaag stonden, komen in beweging en buigen zich nu ook naar voren. Op dat moment vliegt opnieuw een roofvogel over en uit weer een schrille kreet. De priester kijkt op en volgt met zijn blik de vlucht van de vogel. Plotseling klinkt er uit de duisternis een zware stem.

'Zie hier, niet één maar drie levens zijn geofferd aan haat en jaloezie. Wee hen die niet weten wat te doen en wat te laten, wee hen die de goddelijke wetten naar hun hand willen zetten. U allen die schuldig bent zult vanaf nu vele levens dwalen. U zult keer op keer het kwaad, de haat, de jaloezie en alles wat u in de wereld hebt gebracht zelf ervaren. U zult de eenzaamheid die gepaard gaat met het kwaad tot in het diepst van uw ziel voelen. Dan is het uw beurt om te buigen voor duistere krachten en machteloos te zijn. U zult de door uw haat geofferde zielen in vele levens ontmoeten maar de ander niet herkennen. U zult uiteindelijk het hoofd moeten buigen voor de goddelijke energie. Jadred, dienaar van de tempel, u bent bezweken voor de verleiding van roem, u hebt u laten eren als een god, u hebt uw onderscheidingsvermogen verloren, daarom geef ik u het zwaard zodat u leert recht van onrecht te onderscheiden. U, Chloé, dienares van deze tempel, die deze wereld heeft verlaten, u geef ik het weten zodat ook u leert onderscheid te maken tussen goed en kwaad, tussen het ware dienen of het dienen van een valse afgod en ook zult u daarmee uw naïviteit af kunnen leggen. Het zwaard en het weten zullen het kwaad leren bestrijden. Uiteindelijk, wanneer de zilveren vogels aan de hemel vliegen, de Aarde kreunt en vraagt om heling, het kwaad langzaam aan zichzelf ten onder gaat, komt er een einde aan de gevolgen van wat hier is gebeurd. Dan zullen zij die ieder een deel van het gebroken zegel hebben ontvangen bij elkaar komen en de stukken naadloos in elkaar kunnen schuiven. Op die manier zullen zij

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

weten dat zij beiden afgezanten zijn. Weet ook dat liefde niet kan worden verbroken door haat en jaloezie.' Op dat moment klinkt een enorme slag op een gong, de hele ruimte trilt. Het licht, de priester, Chloé en de vage figuren lijken op te lossen en alles is in duisternis gehuld. Tot na enige minuten de schijnwerpers aanspringen en de spelers tevoorschijn komen.

Nog steeds zit ik roerloos op mijn stoel. Tot er plotseling iemand achter me voorzichtig begint te applaudisseren. De één na de ander volgt. Ik kijk verbaasd om me heen en zie dat de zaal afgeladen is met publiek. Ik begin ook te klappen en sta op. Een staande ovatie volgt. De spelers pakken elkaar om hun middel en buigen diep. De toneel-ik, Max, de lange blonde vrouw en Maria staan in het midden en kijken elkaar vrolijk aan. De kostuums glijden langzaam van alle spelers af. De gestalten op het toneel veranderen weer in witte en blauwe bollen en stralen een schitterend licht uit dat de hele ruimte vult. Eén voor één verlaten ze de zaal terwijl iedereen blijft klappen, tot ook het laatste en kleinste bolletje de zaal uitvliegt.

Ik zit in de ceremonieruimte, nog helemaal vol van de voorstelling, met het gevoel alsof ik door een poort ben gegaan. Hoe heb ik alles zo verkeerd kunnen interpreteren? Geen wonder dat de priester verslagen keek. Lang kan ik er niet bij stilstaan, omdat mijn aandacht wordt getrokken door een prachtig violetkleurig wezen dat naar me toe zweeft. Het is een vrouw, maar geen aardse vrouw. Ze straalt een krachtige, onvoorwaardelijke liefde uit. Ik ben gevangen door haar beeld en wil er naar toe. Maar zodra ik een beweging in haar richting maak, verdwijnt ze. Even ben ik teleurgesteld, tot ik haar in de verte opnieuw zie naderen. Weer probeer ik dichterbij te komen en weer verdwijnt ze. Dan begrijp ik het en wacht af. Opnieuw komt de vrouw dichterbij. Nu ik niets doe merk ik hoe ijl haar energie is, alsof ze uit heel

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

hoge sferen afkomstig is. Doodstil blijf ik zitten. De vrouw komt steeds dichterbij en reikt me uiteindelijk haar hand. Voorzichtig pak ik deze aan. Het voelt volkomen gewichtloos.

'Welkom,' zegt ze, 'welkom.'

Ik kijk om me heen en zie allemaal vrouwen, het lijkt een hele legerschare van liefde, een gezaghebbende liefde, een die ook kan begrenzen; zoals een ouder zijn kind begrenst, een liefde bovendien die geen angst kent, zich niet laat verleiden tot compromissen, een accepterende liefde die weet dat niet iedereen even ver is, een liefde die fouten toestaat en aanmoedigt om vooral door te gaan. 'Wie bent u?' vraag ik aan dit mystieke wezen.

'Ik ben die ook wel The Divine Mother wordt genoemd.'

Ik word omringd met een zo hoge energie dat het mijn lichaam doet vervloeien; het tilt me op en neemt me mee. In de verte zie ik enkele gestalten opdoemen. Eén ervan is de indiaan die zo intens gelukkig naar me kijkt dat ik weer smelt. Naast hem verschijnt een prachtige oudere vrouw. Ze heeft een enorme bos zwartgrijze krullen, warme, bijna zwarte ogen met daarin een enorme wijsheid te lezen. De vrouw komt dichterbij. 'Dit is Inanya,' zegt The Divine Mother, 'als je er voor kiest om mij te dienen zal zij je leermeester zijn gedurende de rest van je leven op Aarde. Doe geen moeite haar te vinden, zij zal jou vinden op de juiste momenten. Pas als zij de tijd rijp acht, zal ze je naar zich toetrekken en zul je haar op Aarde ontmoeten. Weet dat wat je nu te doen staat, alleen door het vrouwelijke gedaan kan worden. Liefde zal je antwoord zijn op alle problemen en conflicten die je nog tegen zult komen in de rest van dit leven op Aarde. Wanneer je het meesterschap hebt verworven over jezelf; je leven hebt gecreëerd naar de wensen van je ziel, zal je man in je leven mogen komen. Dan zal het vrouwelijke in jou geheeld worden

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

en het mannelijke in hem. Vanaf dat moment begint jullie gezamenlijke taak in dit leven.'

Langzaam neemt de energie van The Divine Mother af. Voor me ligt een blanco blad. Van boven dwarrelen er allemaal kleine voorwerpen naar beneden op het blad. 'Je bent vrij om zelf je leven te creëren. Dit zijn de onderdelen die je kunt gebruiken. Doe ermee wat je wilt,' zegt de bekende stem die mij al vanaf de eerste zielenreis van informatie voorziet. Eerbiedig buig ik mijn hoofd. 'Ik zal alles doen wat nodig is om dat wat ooit door duistere krachten is vernietigd, te helpen herstellen. Ik zal alles doen om weer vertrouwen te leren hebben, zodat het vrouwelijke in mij kan helen. Ik zal Inanya volgen. Wijs me alsjeblieft de weg door de rest van mijn leven,' antwoord ik.

'Luister naar de tekens, herken de signalen, volg de liefde, dan zal er recht gedaan worden aan dat wat 4137 jaar geleden is gebeurd.'

'4137 jaar geleden?' vraag ik verbaasd.

'Wij houden ervan om precies te zijn, het is inderdaad 4137 jaar geleden dat er een liefde werd verbroken door haat en jaloezie.'

Weer buig ik mijn hoofd, voel me intens gelukkig en bevoorrecht. Het beeld van pure liefde lijkt in mij verankerd te zijn. Dan ebt de hoge energie weg. Het voelt alsof ik terugkeer van een reis naar een verre planeet en zachtjes land. Ik kijk om me heen. De wereld begint weer tot me door te dringen en ik voel me weer zwaarder worden. Ik realiseer me dat ik niet misselijk ben geweest, energie voor tien heb en me herboren voel. Links en rechts van me zitten deelnemers met hun bakken voor hun neus te braken. Anton ligt geknield voor de sjamaan. Ik kijk eens goed naar hem. Zijn buitenkant ziet er heel anders uit dan zijn binnenkant. Er zit een groot stralend licht middenin Anton, daarom heen lijkt iets zwaars te zitten. Ik laat mijn blik verder over de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

groep dwalen. Wat een herrie en chaos eigenlijk; de helpers hebben hun handen vol, ze lopen af en aan met de bakken. Volgens mij is het tijd dat ik eens een handje ga helpen. Ik kijk naar de sjamaan die onaangedaan op zijn grote kussen zit. Hij kijkt me aan en knikt even.

Als ik de volgende ochtend op het punt sta om terug te rijden naar huis, klopt Anton op mijn raam.

'Ik hoorde dat je dezelfde kant uit moet als ik, kan ik meerijden?'

'Natuurlijk,' zeg ik, 'gooi je spullen maar achterin en stap in.' Anderhalf uur later heb ik het gevoel dat ik Anton mijn hele leven al ken en hebben we besloten om samen aan de healingopleiding van de sjamaan mee te gaan doen. Een leuk vooruitzicht, ook omdat ik niet bang hoef te zijn voor het volgende relatiedrama, want Anton is gay.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 38

Ian en White Bull

Hoofd krijgt de zaken niet op een rij en weigert de schoonheid en de magie van mijn laatste zielenreis te accepteren. Binnen een week heeft ze er een grote bruine massa van gemaakt en lijk ik ook in het dagelijks leven in een bruine koek te zitten. Weg grote vreugde vanwege de ontmoeting met de indiaan, weg zijn The Divine Mother en Inanya; verdwenen zijn ze als sneeuw voor de zon. Ik dreig werkelijk opnieuw de grip te verliezen en zie nog maar één uitweg. Ik moet met White Bull praten of wie hij dan ook is.

Een week later sta ik voor de poort van een prachtig oud pand in het centrum van hetzelfde oude stadje als waar ik zelf woon voor mijn afspraak met Ian Graham[1]. Ik had me op een ware zoektocht voorbereid, een die me over de halve wereld zou voeren, toen ik de uitgeverij van zijn boek benaderde. Nog geen uur nadat ik om zijn contactgegevens vroeg, staarde ik naar een telefoonnummer dat ontegenzeggelijk begon met hetzelfde netnummer als het mijne.

'Kom erin,' zegt Ian, terwijl hij zijn hond oppakt.

'Hé hond,' zeg ik en aai hem over zijn kop. Ik loop achter Ian aan naar binnen en volg hem naar zijn kleine Engels ingerichte werkkamer. Ik ga zitten en kijk naar een groot portret van een deftige meneer.

Ian volgt mijn blik en zegt: 'dat is mijn grootvader. En dat daar ben ik in betere dagen.'

Ik moet even lachen, Ian is inderdaad een beetje minder slank

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dan op die foto maar heeft nog steeds dezelfde intens vriendelijke blik.

'Thee?' vraagt hij.

Een paar minuten later zit hij ook. Ik kijk naar zijn wel heel scheef gezakte stoel en hoop dat deze hem het komende uur zal houden.

'Je vertelde me een interessant verhaal over hoe je White Bull hebt ontmoet. Vertel eens wat meer, als je wilt natuurlijk,' zegt Ian. Ik vertel over mijn eerste zielenreis toen ik nog geen flauw idee had van het bestaan van White Bull. Ik vertel over het boek waar hij me inrolde en van de gebeurtenissen daarna. Alleen de laatste ontmoeting laat ik weg, ik kan er niet over praten. Ik heb ook het gevoel dat White Bull in dit leven bij Ian hoort en niet bij mij. Ondertussen zet Ian een microfoon voor me neer en maakt het opnameapparaat klaar.

'Zullen we beginnen?' vraagt hij en sluit zijn ogen. Dan is het een hele tijd stil. Net op het moment dat ik begin te denken dat White Bull niet met mij wil praten, verbreekt een donderende stem plotseling de stilte. 'Ik ben White Bull! Ik heet je welkom met een warme en liefdevolle groet. Ik wil beginnen met je te vragen hoe het met je is?'

Ik deins even achteruit bij zoveel kracht maar binnen een paar minuten komt het gesprek op gang. Ik vertel White Bull over mijn twijfels en mijn verwarring en schets in het kort mijn omstandigheden en moeilijkheden.

'Om mijn vrienden op Aarde te kunnen bereiken maak ik gebruik van de naam van mijn laatste incarnatie: White Bull. Ik werk niet alleen maar samen met mijn vrienden hier. Ons doel is om de mensheid te dienen en onze droom dat ooit de Aarde bekend zal staan om haar vriendelijke bewoners is gerealiseerd. Ian en ik werken samen, dat hebben we ooit afgesproken. Als ik me terugtrek van mijn instrument, Ian, ben ik niet langer White Bull

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dan ben ik alleen spirit en deze spirit deelde ooit met jou een prachtig leven op de Noord Amerikaanse prairies zoals ik je al eerder vertelde. Om je te bereiken heb ik me zowel bediend van de naam White Bull als van de resonantie die het leven dat we deelden met je heeft. Begrijp je wat ik bedoel?'

'Ja, ik begrijp het,' zeg ik. Tot meer, ben ik op dat moment niet in staat.

'Eerst wil ik je vertellen dat je klaar was voor de ervaring tijdens de laatste ceremonie. Daarom kwam ik je halen en kon je de schoonheid en de oneindige vrijheid ervaren van wie je werkelijk bent. Ik was, moet ik zeggen, ook erg druk om mijn andere vrienden in de groep te helpen.'

'Het was zo'n geweldige ervaring,' zeg ik, 'nog nooit heb ik me zo vrij gevoeld en zoveel liefde ervaren.'

'Weet dat het is wie je werkelijk bent, je bent vrij en je bent liefde,' zegt White Bull.

'Eenmaal thuis werd ik bang dat ik het me allemaal maar had verbeeld.'

'Dat is begrijpelijk,' vervolgt White Bull, 'het brein is niet in staat om de schoonheid van wat je hebt ervaren te bevatten. Het brein heeft altijd woorden nodig, terwijl voor wat jij hebt meegemaakt nauwelijks woorden zijn. Het brein accepteert die situatie niet en zaait twijfel. Het kan niet anders want het is de functie van het brein om de wereld begrijpelijk te houden, en door middel van woorden de zaken te ordenen. Het brein steelt op zo'n moment de parels van de geest. Om het brein de baas te worden en het niet langer de rol van directeur te geven in je leven, zul je het moeten trainen om te zijn waarvoor het is bedoeld: je trouwe dienaar, je secretaris, die gehoorzaamt aan je spirit. Je bent al een poosje bezig om in contact te komen met je spirit, je goddelijke vonk, dat deel dat afkomstig is van de bron van alles, dat deel wat jullie ook wel je Hoger Zelf noemen. Je weet alleen nog niet

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

goed hoe je er zelf contact mee kunt maken. Bedenk dat je spirit onder anderen spreekt door je innerlijke gewaarwording, dat kan een zachte stem in jezelf zijn, maar ook een fysieke sensatie. Ook ik praat op deze manier tegen je. Het bekende fenomeen van slappe knieën krijgen bijvoorbeeld is een voorbeeld. Je lichaam dient op dat moment als instrument om een boodschap van de spirit over te brengen, het vertelt je in het geval van de slappe knieën, dat iets kracht uit je wegtrekt en je dus niet dient. Wanneer je jouw waarheid spreekt, krijg je een gevoel van ruimte, kracht en vrijheid. Begrijp je het verband met het gevoel dat je had toen je jezelf bevrijdde van wat je als knellende band ervaarde?'

'Niet helemaal,' zeg ik, 'want nadat ik zag hoe het zat tussen Chloé en de priester, die Jadred bleek te heten, was de band weer terug. Kun je me ook vertellen wat de levens van Chloé en Jadred met mijn huidige leven te maken hebben, misschien dat ik het dan begrijp?'

'Chloé's leven draaide om zuiverheid, om onschuld maar ook om het weggeven van haar macht. Chloé werd beroofd van haar vrije wil. Haar leven bewoog zich in tegenovergestelde richting als jouw leven nu; ze werd totaal onderworpen aan macht. Dat liet ze je weten tijdens de reïncarnatiesessie. Ze vroeg je er voor te zorgen je macht niet langer weg te geven en daarmee te herstellen wat er in haar leven mis ging. De manier waarop je dat kunt doen is door dezelfde macht die Chloé's ondergang werd te overwinnen. In deze tijd is dat soort macht terug te vinden in bijvoorbeeld banken, verzekeringsmaatschappijen, incassobureaus, kerkelijke instituten en overheidsinstanties. Begrijp je nu de functie van de gevolgen van het auto-ongeval en zie je het nut van het feit dat je letselschadezaak niet een, twee, drie opgelost wordt, van je gevechten met instanties, van het omgaan met tegenslagen, van de geldnood waar je in terecht bent gekomen?'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Ik kan niet meer dan zachtjes knikken. Het begint me te dagen, maar ook begin ik de omvang van mijn taak te zien.

'Het enige wat je te doen staat is om een hogere vibratie uit te zenden dan de vibratie van dergelijke instanties. Het heeft geen enkele zin om met ze te praten. Het niveau van bewustzijn is daarvoor veel te laag. Daarvoor heb je een advocaat die als een intermediair tussen jou en de andere partij in staat. Maak van hem gebruik maar wees niet passief. Je moet hem als het ware voeden met jouw energie. Daarmee krijgt hij de juiste input om te doen wat goed voor jou is. Volhard, geef niet op, laat jou recht doen, om op deze manier alles wat Chloé is afgenomen terug te krijgen. Niet uit wraak maar omdat dit de wet van de natuur is die streeft naar harmonie en rechtvaardigheid. De waarheid vindt altijd haar weg, al lijkt het soms een lange weg. Bedenk dat het van geen enkel belang is hoelang het duurt. Wacht daarom niet op de uitkomst voordat je je leven vervolgt. Maak je er niet langer afhankelijk van, je bent dat namelijk niet. Vergeet niet dat jij, net als ieder ander mens, unieke talenten hebt die je kunt gebruiken om dat te doen wat zowel jou als anderen dient. Alleen al je aanwezigheid is vaak voldoende om een ander zich prettiger te laten voelen.'

Ik laat deze woorden even bezinken. White Bull gaat verder.

'Je voelt je op dit moment vastgezet door de omstandigheden waarin je na het ongeval terecht bent gekomen. Dat was ook de bedoeling; je moest je terugtrekken uit je werk, uit alles waarmee je met de buitenwereld contact maakte. Dat was nodig om je los te maken uit oude patronen, om je als het ware naar een ander en voor jou veiliger gebied te kunnen transporteren. Je bent een eind op weg naar die nieuwe plek, de plek waar je in betere en nauwere verbinding staat met de Bron. Heb nog een beetje geduld. Zoals ik al zei, ga op zoek naar dat wat maakt dat je jezelf niet langer afhankelijk voelt van instanties zoals de verzekeraars.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Ga aan het werk met je talenten. Eén van jouw taken is om oude en nieuwe verhalen te verbinden en te delen. Luister naar je innerlijke stem, het zal je de weg wijzen naar je talenten en je taken. Wees voorbereid, paspoort bij de hand!'

Het is alsof mijn accu weer wordt opgeladen, ik voel me net als na de prachtige ervaringen tijdens mijn laatste zielenreis. Dan schieten me Max en Jadred te binnen maar naar het hoe en wat daarover vragen, voelt als het weghalen van de betovering die ik ondertussen ben gaan ervaren. Ik weet nu dat ik nooit alleen ben. Misschien is het de bedoeling dat ik in dit leven alleen verder ga? Toch neemt iets in mij geen genoegen met deze mogelijkheid; alsof het niet klopt. Want hoe zit het dan met wat de stem zei nadat Chloé was gestorven? Ik vat de moed bij elkaar om hier een vraag over te stellen.

'Heb je nog vragen?'

'Ja,' zeg ik, 'hoe mooi de ervaring ook was tijdens de ceremonie ik mis nu hier een partner. Tot nu toe heb ik er een aardig potje van gemaakt. Ik hoop dat ik toch in dit leven hier op Aarde nog een echte liefde mee mag maken.'

'Ik dacht al dat je het niet zou durven vragen. Natuurlijk, maakt een relatie zoals jij die wenst deel uit van je opdracht. Discipelen - en daar ben je er één van - reizen nooit alleen, maar in paren. Denk er verder niet over na, ook niet over de vorm van de relatie. Het zal perfect voor je zijn. Deze relatie maakt deel uit van je geboorterecht en stelt je in staat om het werk dat je hebt te doen, werkelijk te doen. Door middel van deze relatie wordt jou de schoonheid van je mystieke zelf getoond. Het gaat hier niet om het voldoen aan de wensen van het ego – al kan dat er ook zijn, jullie zullen af en toe de gelegenheid krijgen je terug te trekken op je thuisbasis – maar om de essentie van de relatie zelf, om die aan wereld te tonen, om te laten zien wat mogelijk is als je naast de eisen, die een aards leven aan je stelt de goddelijke

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

leiding volgt. Deze relatie zal de wereld de mogelijkheden van een mystieke relatie laten zien. Je partner zal zich net als jij hebben ontdaan van ballast. Als jullie beiden zover zijn, zullen jullie net zo van elkaar genieten als jij en ik deden gedurende de laatste ceremonie. En laat God de koppelaar zijn en de ontmoeting organiseren. Laat het echt aan hem over. Weet dat het niet mogelijk is dat jullie elkaar mislopen. Dat is een hele geruststelling om te weten, niet waar?'

'Inderdaad,' zeg ik opgelucht.

'Weet wel, dat het alleen op het juiste moment kan plaatsvinden, je kunt het niet forceren,' zegt White Bull. 'Overigens lopen veel mensen met het idee rond dat wanneer je werkt voor het goddelijke, voor het heilige in het leven, dat armoede de medaille is die je krijgt voor het doen van het goddelijk werk, en je als een monnik of non door het leven moet. Dat is een oude overtuiging die de prullenbak in kan. Er is geen sprake van armoede, van slaafse gehoorzaamheid, van eenzaamheid en ascese, in tegendeel: mensen die de boodschap van liefde uitdragen zullen hét voorbeeld zijn van vervulling, van het leven in overvloed en niet alleen financiële overvloed, maar totale overvloed. Ze zullen leven als de levende boodschap, die laat zien hoe genereus de spirit, de Bron zelf, is. Mensen zullen denken: als zij het kunnen, dan kunnen wij het ook. En zo zal de liefde zich kunnen verspreiden.'

Even is het stil. Een vraag brandt me nu op mijn lippen: 'als ik terug denk aan de priester die zo verslagen keek, word ik toch weer droevig. Het is alsof iets me daardoor naar Max trekt; alsof de band opnieuw aangroeit en ik weer vast kom te zitten.'

'Ik heb het gevoel dat dit een laatste verleiding is,' vervolgt White Bull. 'Dat wanneer je deze weet te weerstaan, je gedaan hebt wat je moest doen, om je macht niet meer weg te geven.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Dat begrijp ik niet. Wat is die verleiding dan?'

'Voel eens goed wat het met je doet als je het gevoel hebt dat je richting bepaald wordt door een ander.'

Ineens zie ik het grotere verband. Ik ben even stil om wat ik nu ontdek tot me door te laten dringen. Ik zie een hele reeks van gebeurtenissen die allemaal één richting opgaan.

'Ik zie dat je het begint te begrijpen,' zegt White Bull.

'Het is ongelooflijk,' zeg ik, 'alles hangt met alles samen. Het ongeluk, Freek, Mahmood, Chloé en nu Max. Met Chloé begon het opgeven van macht of liever gezegd van een eigen leven. Ze stelde zich na een leven aan het hof, in dienst van het Huis van Genezing en werd ook daar een speelbal van macht en manipulaties, weliswaar was haar eigen hoogmoed en die van Jadred er ook debet aan maar toch. Ik weet niet waardoor ik dit ineens weet, maar ik weet het.'

'Je weet het, omdat het zo dicht aan de oppervlakte komt. Je hoefde het maar te grijpen en dat doe je nu. Begrijp je nu wat ik bedoel als ik zeg dat wanneer je het gevoel hebt dat je iets moet ten aanzien van Max, dit in feite alleen maar een laatste verleiding is?'

'Ik denk het wel,' zeg ik, 'ik ben er zo aan gewend geraakt om mijn belangen op te moeten geven voor die van een ander, dat ik op voorhand geneigd ben dit te doen en dit ook voor Max denk te moeten doen. Dat wil ik niet, dus verbrak ik de band. Een vreemde neiging want hij vraagt er niet om dat ik mijn leven opgeef.'

'Precies. Ik zal het nog eens voor je samenvatten. Je hebt jezelf na een turbulente tijd weer bij elkaar geraapt. Je weet nu dat krampachtigheid – en dat gevoel geeft de band die je voelt met Max – gebaseerd is op angst; angst voor wat anderen van je vinden, angst om jouw belangen op te moeten geven voor die van een ander, angst om werkelijk jezelf te zijn. Tegelijkertijd zie je in

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

dat juist die krampachtigheid alle leven uit je weg zuigt en je star en onbereikbaar maakt. Met die weinig flexibele houding die daardoor ontstaat, veroorzaak je confrontaties en schokeffecten. Omdat het niet is wat je voor ogen staat, verbrak je de band. Je echte behoefte is namelijk om ongeacht wat men van je vindt jezelf te zijn en van binnenuit te leven. Dat is de drijfveer om die dingen te gaan doen die wezenlijk bij je horen. Max triggert het oude patroon, hij is je spiegel. Max trekt dus niet aan je, dat doe je zelf. Het is een deel van je schaduw waar je last van hebt, het is een heel oude angst die gezien wil worden; je angst voor macht. Herinner je je de kaart van de Duivel die je uitnodigde nog wat los te laten en je stiefkind te voorschijn te halen?'

'Oh ja,' zeg ik, terwijl er nog meer begint te dagen.

'Je hebt tijdens de ceremonie precies het juiste gedaan door de band zo krachtig te verbreken, het had alleen niets met Max te maken maar meer met je diepe verlangen naar het gestalte kunnen geven aan je innerlijke drijfveren. Het blanco vel papier en de naar beneden dwarrelende blaadjes vertegenwoordigen al je mogelijkheden en verlangens en lieten je zien dat je vrij bent om je leven zelf vorm te geven.'

Dan blijft het stil. Ik heb even genoeg om over na te denken.

'We zijn min of meer aan het einde gekomen van ons gesprek,' vervolgt White Bull zijn verhaal. 'Onthoud nog een ding: gedachten zijn illusies, gevoelens daarentegen niet. Dit zal je de komende tijd helpen uit de verwarring te blijven die je brein kan veroorzaken. Door dit onderscheid steeds opnieuw te maken leer je het brein wie de kapitein op het schip is en zal het zich gaan gedragen als je trouwe helper. Zijn je vragen hiermee beantwoord?'

'Ja,' zeg ik, 'dank je wel.'

'Ik dank jou omdat je mij de gelegenheid bood je van dienst te zijn. Voor nu groet ik je vanuit het diepst van mijn hart en wens

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

je niets dan liefde en eeuwige vrede op je pad.'

Weg is White Bull en daarmee keert Ian terug. Hij rekt zich eens uit en lijkt uit een diepe slaap wakker te worden. 'Hoe laat is het?' vraagt hij en werpt een blik op de klok. 'Zo laat al weer.' Hij zet de opname apparatuur uit en brandt een cd van de opname.

Op weg naar huis verschijnt het verslagen gezicht van de priester weer op mijn netvlies. Hoe zit het dan met de priester en waarom keek hij zo verslagen? Mijn gedachten buitelen weer over elkaar, maar ik kom niet uit bij een gedachte die rust geeft.

'Sister, sister, waarom denk je dat jij de oplossing moet vinden? Je vergeet al je vrienden, die als onzichtbare hulptroepen altijd zullen doen wat nodig is. Vertrouw.'

Ik buig mijn hoofd en voel de spanning wegebben. Gewoon doorgaan. Ooit zal het mij duidelijk worden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 39

De koningin, de droom en de bureaucratie

'Voor de opleiding start moet ik nog aan vier ceremonies mee doen, anders word ik niet toegelaten,' zegt Anton, terwijl we een vrij tafeltje in ons favoriete café zoeken. 'Onze brave sjamaan stelde voor om dit in Engeland te komen doen. Een paar vergevorderde leerlingen moeten leren om ayahuasca te maken en ceremonies te leiden en wij zijn uitgenodigd om proefkonijn te zijn. Heb je toevallig zin om mee te gaan?'

'Lijkt me heerlijk maar hoezo ben ik ook uitgenodigd en waarom hoor ik dat via jou?'

'Jullie waren voorbestemd om elkaar te ontmoeten,' zei onze sjamaan tegen mij en vroeg me daarom om jou mee te nemen.'

'Voorbestemd?' vraag ik verbaasd.

'Vreemde uitspraak, vind ik ook.'

'Dat kan toch niet bedoeld zijn als romantische ontmoeting hoop ik? Ik wil je niet beledigen hoor maar dat zit er niet in.'

'Nee zeg, ik moet er niet aan denken, ik met een vrouw!'

'Dan zijn we het eens. Ik ga graag mee, maar waar haal ik nu weer het geld vandaan? '

'Als we met jouw auto gaan, betaal ik de benzine. Voor deze ceremonies hoef je alleen maar de onkosten te betalen vanwege onze proefkonijnenstatus.'

'In dat geval zou ik zeggen: let's go dear.'

'Heb je al eens links gereden?' vraagt Anton even later, als onze koffie met taart is gearriveerd.

'Ja hoor, maak je maar geen zorgen. Ik heb ooit zes maanden in Oxford gebivakkeerd.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Wat deed je daar?’

‘Me verstoppen voor mijn echtgenoot.’

‘Oh jee,’ zegt Anton, ‘wat spannend. Voor welke trouwens?’

‘Nummer twee.’

‘Waarom ben je van je eerste gescheiden of was nummer twee de reden?’

‘Nee, die was niet de reden. We hadden een huwelijk dat niet echt op liefde gebaseerd was, meer op behoeften en dat bleek niet te werken.’

‘Juist’ zegt Anton.

´Zo komt een mens nog eens ergens,´ zeg ik, als we een maand later door het glooiende Engelse landschap het minuscule dorpje middenin Devon inrijden waar de ceremonies worden gehouden.

´Deze omgeving is het centrum van de Engelse sjamanen, wist je dat?´ zegt Anton, ´op bijna elke straathoek woont er hier een. Toevallig is dit ook een van de grootste krachtplekken van Engeland en worden niet ver hier vandaan ook al eeuwenlang druïde bijeenkomsten gehouden.´

´Echt?´ vraag ik.

´Ik heb hier in de buurt gewoond toen ik nog bij een bank in Plymouth was gestationeerd.´

´Heb jij voor een bank gewerkt?´

´Jazeker.´

´Vandaar dat ik je er altijd zo deftig uit vind zien.´

Ik voel me stapelgek worden, mijn lijf is één grote kriebel, geen enkele spier kan zich ontspannen. Ik draai en draai omdat het anders een ondraaglijk gevoel geeft. Het lukt me niet om ook maar een ogenblik stil te liggen. Ik vervloek mijn besluit om als proefkonijn te dienen. De ayahuasca deugt vast niet.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

´My dear, er is niets mis met de ayahuasca, er wordt je slechts iets getoond. Heb je enig idee hoe gevangen jij jezelf nog steeds voelt? Heb je er wel eens bij stil gestaan waarom jouw lichaam niet tot rust kan komen?´

´Geen idee.´

´Wat zou je nu het liefste doen?´

´Opstaan en weggaan,´ zeg ik zonder aarzelen.

´Precies. Alleen betreft het niet deze situatie maar die van het leven dat je leidt.´

´Dat is toch geen wonder,´ zeg ik, ´het is toch ook een ellendige situatie. Ik wacht en wacht tot de verzekeraars me eindelijk eens de schade gaan uitkeren. Het ongeluk is inmiddels al zes jaar geleden. Ik ben zo arm als een kerkrat, heb mijn huis moeten verkopen, zit in de bijstand en moet geld lenen van mijn familie.´

´Maar waarom wacht je op deze uitkering?´

´Omdat ik daar recht op heb en zonder niet weet hoe ik verder moet.´

´Dat is toch geen reden om te wachten? Op die manier houd je jezelf afhankelijk en gevangen; je geeft als het ware weer je macht weg. Neem het heft in eigen handen, ga aan de slag, verdien je eigen geld weer.´

´Moet ik de juridische kwesties opgeven?´

´Dat hoor je mij niet zeggen en dat is zeker niet de bedoeling. Het is wel de bedoeling dat jijzelf de regie over je leven voert en dat doe je nog niet. Ken je het verhaal van Alice in Wonderland?´

´Ja, natuurlijk.´

´Herinner je je wat Alice zegt als het haar te bar wordt?´

´Dit is mijn droom en ik bepaal wat er gebeurt.´

´Mooi gezegd, vind je niet? Je maakt regelmatig gebruik van de I Tjing, dat onder anderen Tao als leidraad in iemands leven neemt. Je zou het Tao kunnen vergelijken met het konijnenhol waar Alice in valt. Ze valt erin op het moment dat ze zich

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

nieuwsgierig voorover buigt om beter te kunnen zien waar het witte konijn is gebleven. Vervolgens komt ze in een ruimte terecht waar maar één piepklein deurtje is en een tafel waar een flesje opstaat. Ze onderzoekt de ruimte maar ziet geen mogelijkheid om eruit te komen, want ze past niet door het deurtje. Dan wordt ze nieuwsgierig naar wat er in het flesje zit. Uiteindelijk drinkt ze ervan en krimpt. Dan blijkt ze wel door het piepkleine deurtje te passen. Vervolgens krimpt en groeit ze naar de eisen van de omstandigheden. Ze vervolgt haar weg en ontmoet allerlei mensen en dieren die geen andere functie lijken te hebben dan haar in een bepaalde richting te krijgen. Zo komt ze uiteindelijk tegenover het grote monster te staan dat ze moet verslaan om de weg naar huis vrij te maken. Ze vervult dus haar levensopdracht door zich aan te passen en de dingen te nemen zoals ze komen, zonder zich erdoor te laten overspoelen. Je zou het kunnen vergelijken met de tocht door de bergen op weg naar het licht, dat je werd getoond toen je jouw archetypische ouders hebt ontmoet.´

Weg is de stem en ik voel dat er eindelijk rust komt in mijn lichaam.

De avond erop sta ik op een heuvel buiten een ommuurd stadje. Het is koud, een dikke deken van wolken hangt boven de plek waar ik sta. Het schemert, waardoor het stadje in een vuil roze licht wordt gehuld. Voor me staat een dikke, oude boom. Om me heen staan mensen en naast me de schout. Er heerst een grimmige sfeer. Dan zie ik dat mijn zoon onderste boven aan de boom hangt. Zijn handen zijn op zijn rug gebonden terwijl zijn versleten broek om zijn dunne benen slobbert. Zijn blote voeten zijn spierwit en zijn doodsbange blik in een rood aangelopen gezichtje grijpt zich aan mij vast. Ik moet toekijken, mag niets zeggen en niets doen. Wanhoop borrelt er in me op. Mijn arme zoon

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

van acht wilde er alleen maar voor zorgen dat wij iets te eten hadden. Een kreet welt in me op. Wat zijn dit voor mensen? Minstens de helft heeft zelf honger. Ik moet blijven kijken hoe langzaam alle leven uit dat van mijn kind wegvloeit, terwijl het duister de dag verdrijft.

Diep geschokt kijk ik de ceremonieruimte rond. Vreemd, ik weet waar en wanneer dit plaatsvond: in de vroege middeleeuwen in Wales. Waarom moest ik dit zien?

´Deze gebeurtenis heeft diepe sporen nagelaten en je hebt deze nog niet verwerkt. Samen met andere ervaringen heeft het ervoor gezorgd dat je angst voor autoriteit en instanties met macht groeide. Bovendien heeft het er voor gezorgd dat je je hart afsloot. Sindsdien reageer je op mensen die jij macht toekent, of die zich net als jij hebben afgesloten, kil en koud. Je verlangt zo sterk naar warmte in je leven, je wilt zo graag dat mensen wat vaker een arm om je heen slaan, maar je hebt als het ware een schild om je heen dat warmte afstoot. Word je hiervan bewust en geef anderen de warmte die je zelf zoekt.´

Ik hoor wel wat er wordt gezegd, maar de ontzetting en het intense verdriet om mijn zoon in dat leven komen zo sterk naar de oppervlakte dat ik ineen krimp. Het samengebalde verdriet zit middenin mijn buik en zoekt een uitweg. Op hetzelfde moment begint mijn nek te groeien en krijgt mijn achterhoofd een andere vorm. Ik rijs boven alles uit tot ik koningin ben. Hoog verheven zit ik op mijn troon en kijk naar mijn onderdanen. Ik heb geen enkel gevoel voor die kruipende massa beneden mij. Ik moet worden gehoorzaamd. Gebeurt dat niet dan heb ik slechts een antwoord. Zonder een moment met mijn ogen te knipperen, jaag ik iedereen die mij niet ogenblikkelijk gehoorzaamt de dood in. Ik lijk niet te merken dat ik een eenzaam wezen ben, dat er niemand is die zich in mijn buurt durft te vertonen; macht is mijn brandstof, eenzaamheid deert mij niet. Ik krijg geen tijd om na te

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

denken over deze vrouw, een heel groot bord nadert me. Wanneer het enorme bord voor me tot stilstand komt, begint een enorme hand eten op het bord te leggen. Eerst een klein beetje maar de hand gaat door tot het een enorme berg is. Dan nog is het niet klaar: de berg groeit en groeit tot ik er niet meer overheen kan kijken. Dan stopt de hand.

'Eet smakelijk,' zegt een stem.

Ik kijk naar die enorme hoeveelheid eten en vraag me af wat ik daarmee moet.

'Eet smakelijk,' zegt de stem met iets grotere nadruk.

'Dat is veel te veel,' antwoord ik.

'Eet smakelijk,' zegt de stem opnieuw.

Ik pak de vork en het mes en begin aarzelend te eten. Het smaakt me helemaal niet. Toch eet ik door tot ik propvol zit. Dan leg ik mijn mes en vork neer. Ik voel me misselijk.

'Smaakt het?' vraagt de stem.

'Nee,' zeg ik, 'het is veel te veel en bovendien heb ik niet om eten gevraagd.

'Waarom eet je dan?'

'Ik wilde je niet beledigen, je gaf zoveel lekker eten.'

'Vreemd.'

'Inderdaad,' zeg ik, 'ik lijk wel gek om me misselijk te eten om jou een plezier te doen.'

De stem begint schaterend te lachen. Mijn wangen beginnen te gloeien. Ineens hoor ik iemand huilen. Ik kijk om me heen om te zien wie er huilt. Een vrouw ligt snikkend op de grond. Ik ga naar haar toe en leg een arm om haar heen. Ze stopt met huilen, richt haar hoofd op en kijkt me spottend aan. Ook zij begint schaterend te lachen. Weer voel ik me voor gek gezet. Dan gaat de telefoon. Ik neem op.

'Help,' roept iemand, 'help me, je moet komen, help.'

'Natuurlijk,' roep ik, 'waar ben je, ik kom eraan.' Ondertussen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ben ik doodmoe en kom er niet toe om op te staan. Opnieuw gaat de telefoon. Met grote weerstand pak ik hem op.

'Kom je nog, of hoe zit dat,' zegt de stem die om hulp riep.

'Oh sorry,' zeg ik, 'natuurlijk kom ik, waar ben je?' Ik sta op en hoor weer een schaterende stem. Woedend laat ik me weer op de grond zakken. Voor me ligt een brief. Ik maak hem open en begin te lezen.

Geachte mevrouw Ligteringen,

U ontvangt een uitkering. Om te bepalen of u hier nog langer recht op heeft, wordt u verzocht om binnen een week de volgende bewijzen daarvoor aan te leveren:

- *Alle bankafschriften van de afgelopen tien jaar*
- *Uw rentestanden*
- *Al uw bezittingen, klein en groot, gefotografeerd en voorzien van een waarde etiket*
- *Uw toekomstige erfenissen*
- *Een beschrijving van uw arbeidscapaciteit*
- *Een rapport van alle artsen die u in uw leven hebt bezocht*

Dat alles in viervoud en geparafeerd.

Met vriendelijke groet,
Uw Tegenstander

'Getverdemme,' zeg ik, 'ook dat nog.' Ik sta al op om alle paperassen bij elkaar te gaan zoeken, als de ene na de andere vriend, bekende, buurman of buurvrouw verschijnt die allemaal iets van me willen. Terwijl ik bezig ben al mijn papieren in orde te maken, geef ik al deze mensen waar ze om vragen.

'Voel,' zegt een stem, 'voel, vertel, wat voel je eigenlijk?'

'Ik ben een totale uitputting nabij en wil alleen maar slapen of

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

voor me uit staren, ik wil stilte en natuur om me heen, meer niet. In plaats daarvan ren ik als reddende engel rond, die te schijterig is om te zeggen dat ze iets niet wil doen en die zich laat belazeren door zielig doende stemmen.

'Juist,' zegt de stem.

Als beloning krijg ik een intense healing en val in een diepe slaap.

Op de terugweg zijn Anton en ik allebei stil. Urenlang trekt het Engelse landschap aan ons voorbij, maar het grootste deel zie ik niet.

'En…?' vraagt Anton eindelijk als we even onze benen strekken.

'Hier loopt een zeer nederig mens,' zeg ik.

'Oh dear, wat is er gebeurd?'

'Ik was ooit een kreng van een koningin en heb volgens mij honderden zo niet duizenden mensen de dood ingejaagd. Ik leek de Rode Koningin uit Alice in Wonderland wel: "Off with the head," rolde net zo makkelijk uit mijn mond als uit die van haar. Geen wonder dat ik daarna van die akelige levens kreeg. En dat is niet alles, ik heb van die akelige lange voelsprieten die bijna alle signalen om me heen opvangen. In plaats van dat ik denk: dat zijn andermans zaken, laat gaan, denk ik dat ik de oplossing moet aanreiken of hulp moet bieden terwijl ik stiekem denk: "rot op." Vreselijk. Ik schaam me dood.'

'Kind, jij hebt tenminste weer wat meegemaakt en weer inzichten gekregen. Nee, dan ik, ik heb alleen maar zitten boeren en kotsen. Bakken en bakken vol, uren achter elkaar. Had ik maar een inzicht gekregen waar ik nederig van was geworden, helemaal goed. Ik houd er mee op, geloof ik.'

'Nee toch zeker? Je laat me toch niet in mijn eentje verder gaan? Als je klaar bent met kotsen gaat het gordijn voor jou vast

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ook open. Je zit zeker stikvol emoties.'

'Ik heb mijn grenzen,' zegt Anton.

'Leuke boel,' zeg ik, 'ik ga nog eens naar Engeland.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 40

De innerlijke Geliefde

De dagen na mijn terugkeer uit Engeland peins ik me suf hoe ik weer onafhankelijk kan worden. Ik heb jaren niet gewerkt, mijn vakkennis lijkt nergens meer op en mijn bedrijf ligt dik onder het stof. Wat kan ik in hemelsnaam gaan doen? Mijn manuscript begint aardig wat pagina's te tellen maar ik ben er nog lang niet tevreden over. Ik denk aan wat ik onlangs las in *De Profeet* van Kahlil Gibran: *werk is zichtbaar gemaakte liefde*. Als werk zichtbaar gemaakte liefde is moet er op zijn minst enige bezieling aan te pas komen. Hoe zit dat met mijn bezieling? Als ik schrijf voel ik beslist bezieling maar het brengt voorlopig of misschien wel nooit geld in het laatje. Als ik aan de stand mijn bankrekening denk, krimp ik ineen.

'Ho Joy, zo kom je er niet,' zeg ik tegen mijzelf. 'als je jouw waarde af meet aan je banksaldo, kom je nergens. Volgens die beredenering zou je lege bankrekening de bezieling moeten geven om aan het werk te gaan, daarmee maak je geen liefde zichtbaar, alleen maar angst. En angst doet ogenblikkelijk het verlangen ontstaan om zekerheid te gaan zoeken. Dan zit je binnenkort ergens administratief werk te doen wat gelijk staat aan een enkele reis depressie. Zoek een andere weg.'

Maar angst heeft me te pakken. In paniek speur ik op het internet naar werk, vul sollicitatieformulieren in en stuur mijn cv de wereld over. Tot ik besef dat ik alleen maar chaos creëer. Dit wordt niets, ik moet mijzelf in de hand houden en een plan maken. Dagelijks raak ik slaags met mijn angst. Op zulke momen-

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ten springt mijn brein direct in het gat dat op zo'n moment ontstaat. Juichend grijpt ze me beet, sleurt me mee in een achtbaan van bedenksels en laat me verdwaasd en verdwaald achter in een oerwoud van oplossingen.

Op een avond, na weer een dag vol geworstel en plannenmakerijen zit ik doodmoe voor me uit te staren, als plotseling Inanya op mijn netvlies verschijnt. Ze zit op een rots vlak naast een diep ravijn. Naast haar zit een oude zwarte herder. Even verderop zie ik een houten blokhut waar rook uit de schoorsteen kringelt. Inanya kijkt me strak aan, ik kijk terug. 'Ik ga je leren om zelf balans te creëren,' zegt ze op dezelfde manier als waarop de engel met mij communiceert. 'De eerste les is de meest simpele maar ook de belangrijkste. Daarom moet je hem dagelijks en gedurende een lange tijd oefenen. Net zo lang tot het een tweede natuur van je wordt. Het gaat zo: je gaat zitten, sluit je ogen en neemt waar vanuit welke kant van je hoofd je waarneemt. Waar zit je aandacht, vanaf welke kant kijk je naar de wereld? Als je moet handelen met welke hersenhelft neem je het besluit voor die handeling? Begin en vertel me waar je aandacht nu is en hoe je naar me kijkt.'

Ik voel in mijn hoofd vanuit welke hersenhelft ik Inanya waarneem.

'Ik zit helemaal aan de rechterkant,' zeg ik.

'Dan ben je niet in balans. Ga naar het midden en kijk dan weer naar mij.'

Ik doe wat ze zegt. 'Lastig,' zeg ik, 'ik moet mijzelf bijna vastbinden, anders dwaalt mijn aandacht direct af naar één kant.'

'Dat komt omdat je de verbinding met je blauwdruk kwijt bent,' zegt Inanya. Ieder mens heeft een levensplan en dat plan is je programma. Dat programma is verweven met je hele lichaam, met al je cellen, je DNA, je chakra's, je zielenzetel en je

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

energiecentrum. Dat alles samen heeft één functie en dat is precies dat aantrekken wat er voor zorgt dat je jouw levensplan kunt realiseren. Hoe meer je uit balans bent, hoe harder dat programma zijn best moet doen om je toch bij de les te houden. Hoe harder het zijn best moet doen, hoe meer hindernissen je in jouw leven tegenkomt. Het vervelende is dat de meeste mensen een gevecht aangaan met tegenslagen en hindernissen, in plaats van zich te realiseren dat ze vechten met signalen van de ziel. Dat stilstaan en begrip krijgen van de ontstane situatie de enige manier is waarop je zo snel mogelijk uit de problemen kunt komen. Terug naar balans vinden. Wanneer je vanuit het midden waarneemt en besluiten neemt, ben je verbonden met een lijn die precies door het midden van je lichaam loopt. Deze lijn is verbonden met je Hoger Zelf, met je spirituele deel. Dat op haar beurt is verbonden met de Bron, met al wat er is, met God. Wanneer je verbonden blijft met die lijn weet je dat je in balans bent en verbonden met je levensplan en met de Bron.'

In het begin zit ik steevast ver naast het midden, ik hel als een schip dat slagzij maakt naar één kant.

'Je ontvangt pas een nieuwe oefening als je in staat ben om zelf je balans te vinden,' zei ze de laatste keer. Inanya houdt me in de gaten, ze observeert mijn vorderingen nauwgezet.

Een paar weken later krijg ik er een tweede oefening bij.

'Je bent nog lang niet in balans maar omdat je wel in staat bent jezelf in balans te brengen, krijg je er toch de tweede oefening bij. Deze oefening helpt je de balans vast te houden,' zegt Inanya. 'Ik ga je leren om te werken met intenties. Ieder mens heeft intenties maar bijna niemand is zich van het belang daarvan bewust. Wanneer je geen idee hebt wat je intenties zijn, ben je stuurloos, overgeleverd aan je eigen willekeur, aan hersenspinsels, aan

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

verwachtingen van anderen en aan eisen van je omgeving. Je intenties zijn uiteraard nauw verbonden met je diepste verlangen. Niets is belangrijker dan bewust keuzes maken,' gaat Inanya verder, 'en de intentie te hebben om het diepste verlangen van je ziel tot uitdrukking te brengen. Dwing jezelf tot niets. Dwang is een kracht creëren die zich tegen je keert. Dat is jezelf tegen het leven keren, dus tegen de goddelijke liefde en zal tot gevolg hebben dat er opnieuw stagnatie optreedt. Kies bewust. Doe niets uit angst, laat je leiden door dat wat het moment van je vraagt. Blijf altijd gericht op de wens van de ziel en sta er dagelijks bij stil. Wanneer je niet weet wat te doen, keer dan naar binnen, zie je richting en je zielenwens en vraag jezelf af: wat heb ik nu te doen? En doe dat. Ook als dat niets doen is. Voel, voel, voel en neem geen voorschot op de toekomst. Ik zal je een heel simpele oefening geven, die je elke avond voordat je gaat slapen, kunt doen. Wanneer het moment is gekomen dat je wilt gaan slapen, breng je je lichaam alvast naar het gevoel te slapen. Al het andere sluit je af; alleen de slaap sta je toe. Je brein zal ongetwijfeld proberen om je te verleiden te gaan nadenken. Sta het niet toe; ga terug naar de slaap, zie en voel jezelf slapen. Wanneer je in het gevoel van de slaap bent aangekomen, geef je het lichaam de opdracht om te gaan slapen en om wakker te worden op het uur dat jij wenst. Daarna stap je in je bed.'

Het werkt, als het me lukt om mijn brein de baas te blijven. Maar als dat lukt, slaap ik stukken beter en word ik om zeven uur wakker in plaats van al om vijf uur, wat me nog al eens overkwam. Inderdaad stelt mijn hoofd alles in het werk om me te laten nadenken, bijvoorbeeld over wat er gedaan moet worden de volgende dag of waar ik me zorgen over hoor te maken. Vervolgens eist het dat ik oplossingen bedenk voor mijn zorgen en voor ik het weet lig ik uren wakker om aan die eisen te voldoen. Op die momenten moet ik oppassen niet te gaan vechten maar

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de nietsplek op te zoeken zodat het weer stil wordt, om dan mijn intentie op te roepen en daar bij te blijven. Wat me grote moeite kost is om mijn zielenwens te leren kennen en om mijzelf niet te dwingen iets te doen. Ik ontdek hoe vaak ik iets moet van mijzelf of van al die stemmetjes, die van alle kanten lijken te komen.

Door de oefeningen van Inanya is mijn zoektocht naar geschikt werk op de achtergrond geraakt. Toch neem ik het advies dat ik in Engeland kreeg heel serieus. Ik besluit daarom naar Han te gaan om via hem advies van de I Tjing te krijgen, want ik weet niet hoe ik én naar mijn zielenwens moet luisteren én ook voor een eigen inkomen kan zorgen.

Han gebruikt deze keer zijn drie muntjes en na zes keer gooien, zegt hij: 'je redt het niet als je zo doorgaat, zoek een simpele baan, eentje om alleen maar geld te verdienen, zie het als een begin. Na een jaartje werken zal alles beter gaan, dan kun je doen waar je echt zin in hebt. Als je dat niet doet raak je opnieuw uitgeput, echt je redt het niet op een andere manier.'

Ik kijk hem aan alsof hij hoogverraad pleegt en me wil dwingen iets te doen waar mijn ziel doodongelukkig van zal worden. Ik ga naar huis en kom niet tot een besluit, van solliciteren komt niets terecht. Zijn woorden blijven echter hangen.

Als ik op een dag in een lange rij bij een kassa sta te wachten, wordt mijn blik naar een stapeltje dvd's op de toonbank getrokken. *First Mission*, lees ik, *een speelfilm geïnspireerd op een missie van Artsen Zonder Grenzen*. Ik koop zonder verder nadenken een dvd en zet hem thuis op. Ademloos kijk ik naar de film. Een heel oude, compleet vergeten wens duikt op: als kind wilde ik zuster in Afrika worden, zuster was ik geworden, maar daar was het bij gebleven. Binnen een paar dagen regel ik een coach, een bijscholingscursus en een tropencursus voor verpleegkundigen,

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

allemaal op kosten van de Sociale Dienst - die het volgens mij in de bol geslagen moet zijn. Ik solliciteer bij Artsen Zonder Grenzen na een informatieavond te hebben bezocht waar ik nog enthousiaster van werd. Over een jaar ben ik klaar om aan mijn eerste missie mee te doen. De healingopleiding bij de sjamaan moet maar wachten, Anton loopt niet weg en Inanya ziet vast wel dat het belangrijk is wat ik doe. Het is tijd om terug te gaan naar de wereld. Afrika: here I come!

Het ene plan na het andere stroomt uit mijn brein. Eerst mijn ziekenhuiservaring opkrikken, dat is een keiharde eis van Artsen Zonder Grenzen, dus moet ik zorgen dat ik een baan in een ziekenhuis vind. Misschien is het een goed idee om eerst een paar weken stage te lopen, dan lig ik beter in de markt. De kosmos lijkt met mijn plannen in te stemmen, want alles loopt gesmeerd. Dan verschijnt de eerste hindernis: ik voel me niet meer thuis in het ziekenhuis en sleep me er met snel met groeiende weerstand naar toe. Hoe kan dat nou toch?

Ik houd het vol tot op een nacht meester Lao-Tse verschijnt. Lao-Tse zit in een grote leunstoel op een podium met een lange, dunne, gebogen pijp in zijn mond. Met zijn gerimpelde gezicht kijkt hij me geamuseerd aan. Ik sta voor hem en maak een diepe buiging. Hij knikt vriendelijk naar me. Opnieuw maak ik een buiging, daarna wil ik blijven staan maar ik blijk nog niet klaar met buigen, ik val als vanzelf weer voorover en buig en buig en buig. Lao-Tse blijft glimlachend kijken en knikken. Na honderd buigingen mag ik stoppen. Hij lijkt tevreden. Doodmoe laat ik me op mijn kussen zakken. Op het moment dat ik mijn ogen dicht wil doen zie ik iets vreemds gebeuren: voor me kruipt een verpleegkundige in een luciferdoosje. Het doosje knapt en de verpleegkundige kruipt in een volgend doosje. Weer knapt het doosje. Na een paar doosjes vertraagt haar tempo, ze kreunt als ze zich in het volgende doosje probeert te wringen. Ik zie haar

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

gezicht vertrekken van pijn. Verbijsterd volg ik haar capriolen. 'Waarom doe je dat?' vraag ik na een poosje, 'je ziet toch dat je niet in een luciferdoosje past?' Ze gaat toch door en laat een spoor van kapotte doosjes achter.

Badend in het zweet schiet ik in mijn bed overeind en besluit meteen te stoppen met mijn halfbakken pogingen aan het werk te gaan, om niet ook een spoor van kapotte luciferdoosjes achter me te laten. Die dag ben ik woedend op alles en iedereen en vooral op mijzelf. Daar zit ik dan met het gevoel terug bij af te zijn. Ik maak een afspraak met Ian, zodat ik met White Bull kan praten.

White Bull begint met de gebruikelijke vraag hoe het met me gaat.

'De wanhoop nabij,' zeg ik, 'ik voel me net een heel klein scheepje in een grote storm op een eindeloze oceaan. Ik slinger van voren naar achteren en ik weet niet meer welke richting ik mijn schip op moet sturen, als ik het al besturen kan.'

'My dear,' zegt White Bull, 'zorg allereerst dat je in het midden van je schip gaat staan. Je vergeet bovendien hoe diep de oceaan is en dat alleen het oppervlak wordt beroerd door de storm. In de diepte heerst stilte en is er altijd rust. Weet dat wanneer je je richting kwijt bent en er geen kaart is waarop je je kunt oriënteren, er altijd nog de sterren zijn. Voel de stilte en de rust in de diepte van jezelf en laat je leiden door de sterren. Drijf op de golven van de storm, wees niet bang en probeer het niet onder controle te brengen. Je hebt het bekende land achter je gelaten en van het gebied dat je hebt betreden bezit je geen kaart. Om je te oriënteren heb je de golven als je richtingaanwijzer genomen. Ik hoef je niet uit te leggen wat daarvan het gevolg is.'

'Zo heb ik er nog niet naar gekeken. Ineens twijfel ik aan alles wat ik de laatste tijd heb ondernomen.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Zoals?'

'Mijn intentie om als verpleegkundige weer aan het werk te gaan en voor Artsen Zonder Grenzen te gaan werken bijvoorbeeld.'

'Toen je ooit het beroep van verpleegkundige koos was dat niet zomaar. Het was de enige manier om aan de wens van je ziel tegemoet te komen, al had jij destijds het idee dat het de enige manier was om aan je ouders te kunnen ontsnappen. Het lichtwezen, de healer die je bent, vond met die keus de perfecte manier om zich uit te drukken. En er is niets mis mee om opnieuw als verpleegkundige aan het werk te gaan en helemaal niet om voor Artsen Zonder Grenzen te gaan werken. Je zou het prima doen en geloof me, je hebt er energie genoeg voor.'

'Waarom dan al die slapeloze nachten en alweer die onrust?'

'Omdat er in je een geliefde ligt te wachten tot je voor haar kiest.'

'Een geliefde?'

'Ja, voordat je de voor jouw bedoelde metgezel zult ontmoeten, hem in je armen kunt sluiten en jullie samen op stap kunnen gaan, zul je eerst de geliefde die in jezelf zit, moeten omarmen. Haar naam is Creativiteit. Wanneer je haar dient en de healer in je zich met haar kan verenigen, breng je werkelijk je bezieling tot uitdrukking.'

'Kun je alsjeblieft iets duidelijker zijn.'

'Je kunt geen twee meesters dienen. Vraag je af waarom je nu hebt gekozen voor de terugkeer naar je oude vak. Is hier misschien sprake van een restje afhankelijkheid en daarmee het zoeken naar zekerheid? Is het gevoel als een stuurloos schip op een onmetelijke oceaan te drijven, niet ook afkomstig van je afhankelijkheid van de goedkeuring van anderen omdat je niet durft te vertrouwen op je eigen kompas? Is dit toch weer yin zonder leiding van yang? Stel yang eens voor als je creativiteit en

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

je healerschap en stel je eens voor dat je jezelf daardoor zou laten leiden. Wat zou je dan doen? Wanneer je het lichtwezen in je laat stralen door je te laten leiden door je innerlijke geliefde, dan zou je zoveel meer brengen dan wanneer je gehoor zou geven aan je wens om er zo snel mogelijk weer bij te horen. Heb geduld, luister naar je geliefde. Je boek is je baby en wacht nog steeds op voltooiing. Ze zal nog veel aandacht vragen. Ik zie ook dat ze iets van jou in zich heeft; verlegenheid en onzekerheid of ze wel goed genoeg is. Ze heeft je hulp dringend nodig om haar weg in de wereld te kunnen vinden. Ik heb ook het idee dat er nog een ander probleem onder dit alles zit. Is het niet zo dat jij schrijven en alles wat er bij komt kijken identificeert met weinig inkomsten hebben? Dat je toch het idee hebt dat wanneer je de Goddelijke inspiratie volgt de prijs ervoor armoede is? Zoals ik je al eerder vertelde is dat grote nonsens. Wanneer je dit innerlijke conflict weet op te lossen, kun je zowel aan je inspiratie gestalte geven en tegelijkertijd baden in de miljoenen. Wat jij werkelijk wenst is een situatie die je de gelegenheid geeft gehoor te geven aan je inspiratie. Creëer die situatie, door een diep doorvoelde heel bewuste keus te maken. Wat je ook kiest, dien nooit twee meesters en haal niet de gedachte aan armoede aan boord als je voor je creativiteit kiest. Het thema van je boek is het dienen van de spirit en de geestelijke leiding volgen, het gaat over het helen van jezelf. Het zou kunnen dat dit thema iemand zo raakt dat hij of zij wil helpen om het in de wereld te zetten. Misschien kan het geen kwaad om voor een korte periode je oude vak op te pakken alleen om de geldstroom op gang te brengen. Weet elk mens heeft een aantal archetypen tot zijn beschikking. Het archetype van de healer kan zich ook uitdrukken als verpleegkundige. Wanneer je aan het werk gaat als verpleegkundige trek dan aan het begin van je werkdag het uniform van het archetype aan en trek het

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

weer uit als je klaar bent. Op die manier is het niet nodig je verlangen op te geven. Weet ook dat het van het grootste belang is je gevoelens te respecteren. Duw gevoelens niet weg, ze zijn er niet voor niets. Daarnaast is het belangrijk je huidige situatie te accepteren. Die is wat hij is en is ook nog eens je eigen creatie. En als laatste is het van het grootste belang je verlangens te kennen. Je verlangen is je intentie en dus je kompas. Je gevoelens dienen als radar en je situatie is het schip waarmee je vaart. Zet koers naar je verlangen, vaar op je gevoelens en weet dat je een schip nodig hebt om je verlangen te realiseren.'

Vervuld met nieuwe moed fiets ik terug naar huis en bel Anton.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 41

Hoofd weet het beter

'Mea culpa,' zeg ik als ik Antons vertrouwde stemgeluid weer hoor, 'ik ben een dom wezen en vraag je om mij mijn vreselijke gedrag te vergeven. Laten we onze sjamaan op onze blote knietjes smeken om deze domme leerlingen weer in genade te aanvaarden en verder te onderrichten.'

'Lieve help Joy, leef je nog?'

'Wat je leven noemt,' zeg ik, 'ik lijk meer op een slaaf van mijn angst en regelzucht.'

'Ach kind wees gerust, ik ben geen haar beter dan jij. Je raadt nooit wat ik tegenwoordig doe.'

'Iets vreselijks?'

'Erger, ik werk.'

'Nee toch, Anton, dat je jezelf zo hebt verlaagd! Ben je niet aan de healingopleiding begonnen?'

'Nee, ik kwam er niet toe.'

'Om je diep te schamen,' zeg ik.

'Geen last van,' zegt Anton.

'Even serieus,' zeg ik, 'mag ik langs komen om je ervan te overtuigen dat we hopeloos verdwaald zijn en nu het nog net niet te laat is, ons terug moeten spoeden naar het rechte pad?'

'Ik trek vast een fles wijn open.'

'Ik vraag om toestemming deze heilige cirkel te openen. Ik vraag voor iedereen hier aanwezig om bescherming, zodat het heilige werk in volkomen veiligheid kan plaatsvinden.' Het is

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

doodstil. We zitten met twintig mensen op de grond en vormen een gesloten cirkel door onze handen met elkaar te verbinden. Het is de eerste dag van onze opleiding tot healer. Onze sjamaan zit met gesloten ogen om de spirits uit te nodigen ons te steunen en de ruimte te beschermen tegen krachten die niet gediend zijn van lichtwerk en healing.

Een paar uur later zit ik vastgenageld tegen de muur; ik kan nog geen vinger bewegen. Om me heen raast een groep healers van Gene Zijde. Mijn hoofd en mijn lichaam lijken veranderd te zijn in een bouwplaats en ik hoor de ene na de andere healer binnenkomen. In mijn hoofd wordt een luik opengezet en de eerste healer begint met een bezem te stoffen. Een volgende zet een drilboor ergens in mijn hoofd en een derde blaast alles door het open gezette luik net naast mijn rechteroor naar buiten. De kracht waarmee dat gebeurt groeit langzaam tot orkaansterkte. Hoelang de bouwploeg in mijn hoofd bezig is geweest, weet ik niet, maar toch nog onverwacht is het stil, doodstil zelfs. Ik probeer me te bewegen wat nog steeds onmogelijk blijkt te zijn. Ineens voel ik dat de hele club in mijn zenuwbanen heeft plaatsgenomen. Dan start de nieuwe klus. Telkens voel ik een klein rukje en hoor ik "sjoezzz" en weg is de zenuwbaan om direct te worden vervangen door een nieuwe. Zit die op zijn plaats dan volgt een schok, waarmee kennelijk de baan wordt aangesloten op het circuit. Zo wordt in korte tijd mijn hele lichaam verbouwd. Als de verbouwing erop zit ga ik langzaam open. Eerst is het of mijn billen wel tien keer zo breed worden, vervolgens openen ze zich en ontvang ik Chloé's gaven en die van de heks terug. Het gevoel wat daarbij ontstaat is zo ongelooflijk fantastisch dat ik er in verdwijn. Tijd bestaat niet meer, ik ben alleen maar gevoel geworden. Nadat ik Chloé's gaven heb ontvangen, begint iets in mijn cellen zich te roeren en duiken er herinneringen op als

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

bubbeltjes in een glas cola. Chloé was gedurende haar korte leven niet alleen het speeltje van de farao geweest maar ook healer in een tempel en bezat heel veel kennis, niet alleen over het gebruik van kruiden, oliën, handopleggingen, dans en muziek maar ook over het gebruik van de kundalini energie, de meest krachtige energie die op Aarde in een mens bestaat. Dansen had op een of andere manier te maken met het gebruik van deze energie; een dans was niet bedoeld om te behagen maar werd gebruikt om de energie in een ruimte te beïnvloeden en te veranderen. Ik begrijp nu dat mijn passie in dit leven voor dansen niet toevallig is, dat er al iets van een herinnering aan Chloé in mij geleefd moet hebben. Ook de kennis en kunde van de heks zijn niet gering. Haar energie is minder verfijnd dan die van Chloé maar zij heeft een kracht en zelfverzekerdheid, die me nog zeer van pas kunnen komen. Hoe ik precies verondersteld word gebruik te maken van al deze gaven – en eerlijk gezegd lijkt het verder weg dan ooit na al mijn gestoei met werk - zal me vast nog wel duidelijk worden gemaakt.

Ik, of mijn cellen of wat het ook is, zie ook opnieuw een deel van haar leven met Jadred. Chloé en Jadred werkten vaak samen in het Huis van Genezing, zoals een ziekenhuis toen heette. Een Huis van Genezing bevond zich altijd in een tempel. Ze bereikten grote resultaten en daarmee kwamen ze in het middelpunt van de belangstelling te staan. Zieken vroegen speciaal naar hen en mensen kwamen uit alle hoeken van het land naar ze toe voor hulp. Tot aan het hof reikte hun faam. Jaloezie was het gevolg. Maar dat niet alleen; Jadred en Chloé werden hoogmoedig, ze verwaarloosden hun contact met de wereld van de goden waardoor ze kwetsbaar werden. Ze vergaten dat hun gaven een geschenk van God waren en dankten niet langer voor wat ze mochten ontvangen. Daardoor keerde het lot zich tegen hen en zagen enkele zeer invloedrijke priesters hun kans schoon om

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

beiden kapot te maken. De tactiek van verdeel en heers werd toegepast en met succes.

Als de eerste opleidingsweek bijna ten einde is en we er de laatste nacht een feestelijke ceremonie van maken, val ik bijna om van verbazing als me een blik in de toekomst wordt gegund. Max is bezig om mij in te halen. Hij bevindt zich ergens in een hut en neemt deel aan een ayahuascaceremonie. Hij kijkt me aan met een blik die niets aan duidelijkheid overlaat: nog nooit in zijn leven heeft hij zoiets krankzinnigs gedaan. En dat niet alleen, zijn blik zegt ook: 'dat had je niet gedacht hè?' Nee, wat ik zie, overtreft mijn stoutste verwachtingen. Hij lijkt bovendien van plan te zijn om waar ik een dikke vier jaar over deed, in een week te doen. Ik schrik en wil hem waarschuwen. Dat blijkt niet mogelijk te zijn; ik kan slechts toekijken en berichten die hij uitzendt ontvangen. Ik blijf een poosje kijken en zie hoe Max straalt, alsof ook hij op dat moment is waar hij hoort te zijn. Mijn hart gaat helemaal open, ik voel zoveel vreugde bij het zien van dit schouwspel. Als het beeld van Max vervaagt verschijnt zijn vriendin. Haar indringende blik nagelt zich aan mij vast. Ze laat me weten dat ze Max los gaat laten. 'Ik moet een andere weg volgen,' zegt ze, 'met hem kom ik niet aan mijn opdracht in dit leven toe.' Ze lijkt in niets meer op die kille vrouw in de lange jurk, ik vind haar op dat moment meer dan sympathiek. Als ik mijn blik af wil wenden, voel ik dat dit niet zomaar kan; ik moet haar bedanken omdat ze de moeite heeft genomen om het mij te komen vertellen en de moed om te doen wat goed is. Is hiermee de tijd aangebroken waarin Max eenzaam in de bergen loopt? Zou dit de periode zijn waarin hij de roep van het licht begint te verstaan? En dan? Komt hij me achterna rennen, inhalen zelfs zoals ik zag tijdens mijn ontmoeting met mijn archetypische ouders? De rest van de nacht verschijnt Max regelmatig.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Ik krijg pijn in mijn ogen, als ik naar jou kijk' zegt Anton, als we de volgende dag naar huis rijden.

Eenmaal weer thuis pak ik mijn laptop en schrijf Max wat ik heb beleefd en gezien. Het gevolg laat zich raden.

Max reageert per omgaande met een kort bericht: hij stelt het niet op prijs om dergelijke verhalen toegestuurd te krijgen en verzoekt me, op een weliswaar vriendelijke manier, hiermee te stoppen.

'Uilskuiken, leer het toch eens een keer. Tel tot tien, slaap er een nachtje over, luister naar je wijze oude zelf, verdorie!'

Ik bel Anton.

'Joy, je weet toch wel dat je buiten tijd en ruimte bent tijdens de ceremonies. Die arme man weet van niets en dan kom jij met zulke bizarre verhalen, tenminste in zijn ogen. Logisch dat hij dat niet wil.'

'Stom hè? Ongelooflijk stom.'

'Ja en nee, je bent nogal impulsief en dat heeft ook zijn charmes. Misschien dat Max het ooit zal waarderen.'

'Of misschien wel nooit, ik ben wat dat betreft aan zijn vrije wil overgeleverd. Wat moet ik hier toch mee?'

'Ik heb geen idee. Aan de ene kant ben ik stik jaloers als eenzame nicht maar aan de andere kant ook weer niet. Ik kan rustig daten, maar jij hebt waarschijnlijk het gevoel alsof dat geen enkele zin heeft.'

'Je slaat de spijker op zijn kop.'

Wekenlang weet ik me geen raad. Vreugde om wat ik gezien en beleefd heb wisselt af met wanhoop. Nieuwe chaos is het gevolg. Op een dag word ik wakker met een herinnering. Ik sta op, loop naar mijn kast en pluk er het verslag van een tweede bezoek aan de astrologe uit.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Al is Saturnus uit zijn voor jou veeleisende stand aan het verschuiven, hij gaat nog enige tijd heen en weer. Pas volgend jaar begin september schuift hij definitief uit die stand. Daar kun je flink last van krijgen, zelfs zoveel dat je jezelf gaat afvragen wat je nog te doen hebt op Aarde, want de buitenwereld heeft in die tijd nog steeds de functie om niet aan je te trekken. Het allerlaatste wat niet bij je hoort zal in deze periode wegvallen; dat zijn mensen, dat is werk, dat zijn ambities die je niet dienen, noem het maar op. Je staat werkelijk eenzaam en alleen op de wereld. Blijf jezelf realiseren dat het je dient en dat het niet is om je te pesten.

Als je in deze lastige jaren een zielsverwant bent tegengekomen; iemand waar je leven na leven mee te maken had, denk dan niet dat je met deze man meer moet dan in geestelijke verbinding te staan. Er kan wel een fysieke relatie ontstaan, maar dat is allerminst noodzakelijk. Wat dat betreft heb je keuzevrijheid. Maar nu ook weer niet zoveel dat je met de eerste beste wel leuke man iets kunt beginnen; geen sprake van. Het moet iemand zijn waarmee je een diepe zielsverbintenis aan kunt gaan. Wat die man betreft waar je naar vroeg: wees dankbaar voor zijn bestaan. Hij steunt jou misschien wel meer dan jij hem. Het lijkt me ook dat niet jij hem zozeer moet helpen – want hij moet zelf aan het werk – maar hij jou. Vraag zijn hulp.

Het lijkt alsof de tekst nu pas tot me door kan dringen. Ik slik. Na wat ik net heb gepresteerd kan ik toch werkelijk niet nog een keer contact zoeken, laat staan zijn hulp vragen. Bovendien zou ik niet weten waarvoor ik zijn hulp zou moeten vragen. 'Mijn hemel hoe moet het verder?'

Nou,' zegt Hoofd, 'we zouden eindelijk eens aan het werk kunnen gaan. Toch maar als verpleegkundige dat lijkt me het beste.'

'Nee, geen denken aan,' zeg ik, 'we moeten yang volgen.'

'Wat moeten we volgen?'

'Yang, mijn geestelijke leiding.'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Maar…'

'Nee, geen gemaar. Ik ben weer helemaal de weg kwijt. Ik doe domme dingen en dat komt door jou. Je hebt me er mooi in laten lopen, werkelijk je hebt een prachtige val opgezet. Laten we vooral spontaan zijn en anderen laten delen in onze vreugde. Ja hoor, dank je wel. En dat idee van werken voor Artsen Zonder Grenzen was zeker ook van jou afkomstig? Het was een pracht vondst moet ik zeggen: "Joy gaat voor Artsen Zonder Grenzen werken. Applaus!" Wat een bijval ineens; "Joy gaat weer aan het werk, gelukkig. En wat past Artsen Zonder Grenzen goed bij je, echt iets voor jou, daar kun je jezelf goed in kwijt." Zeg dat wel. Ik was werkelijk opnieuw bereid om mijn leven in de waagschaal te leggen zonder me af te vragen of ik dat eigenlijk wel wil en of het op dit moment bij mij past. Ik groeide van al die bijval en het gevoel er weer bij te horen. Maar waarom kreeg ik slapeloze nachten en nachtmerries, waarom werd ik een verpleegkundige die in een luciferdoosje probeerde te kruipen? Waarom werd ik opnieuw onrustig? Waarom weert Max contact af? Vertel me dat eens?'

'We hebben geen geld meer en we zijn eenzaam.'

'Dat is zo, maar als we bewust kiezen en daarvoor de verantwoordelijkheid willen dragen, gaat het universum aan de slag en wordt er voor ons gezorgd, in plaats van dat we ellende over ons afroepen. Ik was de lessen van Inanya vergeten en ook alle andere lessen van de afgelopen jaren.'

Hoofd is even stil maar geeft het nog niet op. 'Zullen we gaan verhuizen? we houden zo van de natuur en hier zijn alleen maar rijtjeshuizen. In de natuur kun je jezelf beter concentreren.'

'Niet nu. Eerst moet mijn boek af en moet ik beslissen hoe ik zelf weer mijn geld ga verdienen. Dan zien we wel wat zich aan dient.'

'Zullen we dan een cursus gaan volgen daar hebben we mooi

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

de tijd voor?'

'Nee, yang heeft het niet over cursussen volgen en het boek afschrijven kost tijd.'

'Wat gaan we dan doen?' vraagt Hoofd, die schrijven kennelijk niet serieus wenst te nemen.

'Schrijven en vertrouwen hebben, dat is wat we gaan doen. En heel goed letten op de signalen van de ziel waar die ook vandaan komen.'

Hoofd trekt een bedenkelijk gezicht. Het lijkt haar kennelijk een uitermate riskante zaak om yang te volgen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 42

Het Lied van de Jonkvrouw

'En toen?' Sofia, net terug van haar wel erg lang uitgevallen sabbatical in India, kijkt me gespannen aan.

'Mens ik moet eerst even bijkomen van al jouw verhalen. Ongelooflijk. Maar wel erg dat je weer terug gaat. Ik heb je heel erg gemist.'

'Ik jou ook maar wat daar op mijn pad is gekomen is zo mooi, ik moet terug. Als je zover bent, kom dan ook naar India. Het kinderhuis loopt goed maar er ontbreekt een medische hulppost in de streek. Al kun je de tropenopleiding niet voor Artsen Zonder Grenzen gebruiken, dan zijn er nog legio andere mogelijkheden lieve schat. Kom mij maar helpen om een polikliniek van de grond te krijgen.'

'We zullen zien,' zeg ik

'Afgesproken. Laat me nu niet langer in spanning zitten. Begin met Max alsjeblieft,' zegt Sofia, die er eens goed voor gaat zitten, 'ik ben in India werkelijk een hopeloze romantische ziel geworden.'

'Oh, je hebt niet verteld dat je een man hebt ontmoet,' zeg ik.

'Joy hou op, jij moet nu eerst vertellen.'

'Sofia, Sofia, je onthoudt me het belangrijkste. Maar goed.' Ik begin te vertellen tot ik bij de meest recente ontdekking kom. Dan val ik stil. Sofia kijkt me afwachtend aan.

'Wat is er ?' vraagt ze als ik na een poosje plotseling stop met vertellen.

'Ik dacht dat ik wat er twee weken terug gebeurde had verwerkt, maar ineens word ik er alsnog verdrietig van. Raar.' Ik zucht eens diep, slik een traan weg en ga verder met vertellen.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Op een ochtend, inmiddels twee weken geleden dus en vlak voor een nieuwe healing trainingsweek, werd ik wakker met een heel vreemd gevoel. Ik had iets gedroomd wat heel belangrijk was maar ik kon net niet bij het verhaal komen. Je kent het vast wel.’

‘Oh ja.’

‘Ik wist alleen dat het iets met Max te maken had. Het werd zo’n typische wazige dag en ik bleef maar in de sfeer van de droom hangen. En ineens out of the blue zie ik dat Max zich precies aan onze ooit in hemelse sferen gemaakte afspraak heeft gehouden. Telkens als ik iets van hem wilde of hem schreef over de zielenreizen, waar hij ook bij aanwezig bleek te zijn - zaken die niets met zijn werk te maken hadden - was hij nergens meer te bekennen, alsof hij weigerde te reageren op mijn appèl. Uiteindelijk raakte hij geïrriteerd en vroeg me mijn verhalen voor me te houden.’

‘Ho even, ik herinner me ook wel dat hij je wel persoonlijke berichten stuurde.’

Ja, dat is wel zo, behalve als ik echt iets wilde. Denk maar aan mijn eerste poging: uit eten vragen, aan al die andere kleine pogingen om echt contact met hem te krijgen. Wat hij wel deed was me adviseren als hij dacht dat ik het kon gebruiken. Meer heeft hij nooit gedaan, echt niet. Dus telkens als ik naar hem uitreikte - en dus weer uit balans raakte – was hij net gelatine; ik prikte in iets dat mee gaf. Kun je het nog volgen?’

‘Het wordt al complexer,’ zegt Sofia.

‘Hier draait het om. Herinner je je mijn eerste zielenreis waarin de indiaan me kwam vertellen dat ik niet in evenwicht was, dat mijn mannelijke en vrouwelijke kant uit balans waren?’

‘Ja en later dat verhaal met die op hol geslagen yin.’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Precies. In plaats dat ik mijzelf ging begrenzen, zocht ik het weer buiten mijzelf, luisterde ik dus niet naar yang mijn geestelijke leiding. En Max, trouw aan zijn afspraak weigerde die grens te zijn. Toen ik me dat plotseling realiseerde, herinnerde ik me ook wat die stem bulderde na de dood van Chloé: “U Jadred geef ik het zwaard en u Chloé geef ik het weten,” etcetera. Het was als een leerschool bedoeld; mij ontbrak het zwaard dus ik heb moeite om mijzelf te begrenzen en veiligheid te bieden, omdat het me moeite kost om onderscheid te maken tussen wat wel en niet goed voor me is. In dit leven echter komt het ooit gecreëerde karma, zo zal ik het maar noemen, tot een oplossing. Max is niet zomaar iemand waarmee ik een afspraak maakte, hij was ooit Jadred en daarom moeten we elkaar helpen in dit leven. Daarom mocht hij niet ingaan op mijn verlangens want dan zou ik nooit mijn eigen zwaard zijn gaan hanteren.’

‘Dat je zoiets ineens doorziet!’

‘Mooi hè? Ik vermoed dat ik in ruime mate werd geholpen door mijn spirit vrienden. En herinner je je nog mijn gemopper vanwege het feit dat ik als een jonkvrouw te paard naar mijn ridder moest rijden om een lied te zingen onder zijn raam? Ik heb dat hele verhaal absoluut niet begrepen. Ik moest als jonkvrouw een lied zingen om het hart van mijn ridder te wekken. Alleen die ridder zat in mijzelf en niet in Max. Ik moest mijn eigen ridder worden, voor mijzelf een lied zingen. Dat lied is mijn boek geworden. Nu ik het eindelijk heb begrepen kan ik zelf het zwaard gaan hanteren, mijzelf veiligheid gaan bieden en hoef ik het niet meer in de buitenwereld te zoeken. Daarom is het ook zo belangrijk dat ik weer voor mijn eigen inkomsten ga zorgen, hoe dan ook.’

Sofia en ik kijken elkaar aan.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

‘Jeetje Joy, het lijkt wel een sprookje en het klopt als een bus. Maar als Max precies gedaan heeft wat hij moest doen, wat heb jij dan gedaan om hem te helpen behalve hem irriteren?’

‘Daar heb ik ook al over na lopen denken maar ik weet het niet. Misschien dat ik onbewust iets doe dat zijn weten wakker maakt?

‘Dat klinkt wel logisch. Ben je niet ook kwaad op Max of op jezelf?’

‘Nadat ik dit allemaal had ontdekt was ik in de eerste plaats ontzettend opgelucht en had ik het gevoel dat ik nu echt vrij was. Vlak nadat alles op zijn plek viel, had ik weer hetzelfde gevoel als toen na die ongelooflijk mooie ceremonie waarin White Bull mij meenam naar de lichtwereld; zo totaal vrij en zo gelukkig. Maar na een week kwam er heel langzaam iets anders boven drijven. Ik sliep weer nauwelijks en voelde me met de dag beroerder worden. Tot ik me ineens realiseerde hoe kwaad ik was. Toen leek het hek van de dam; ik heb uren lopen vloeken en tieren. Kwaad is eigenlijk nog zachtjes uitgedrukt; ik was woedend. Want wat Max deed was onbewust. Op het bewuste niveau moet hij gemerkt hebben hoe de vlag erbij hing. Op dat niveau neem ik het hem zeer kwalijk dat hij net gelatine was. Vier jaar heb ik erover gedaan om dit te ontdekken. Was zoveel tijd nu echt nodig?’

‘Kennelijk wel,’ zegt Sofia, ‘weet je als Max had gereageerd, had je jezelf omgedraaid en was je verder gegaan met je leven. Je had alleen nooit ontdekt wat je nu wel hebt ontdekt. Wees dus maar blij dat Max niet reageerde; hij is je zeer van dienst geweest. Bovendien heeft hij misschien ook wel dingen gedaan die hem werden ingefluisterd en tegen zijn beter weten ingingen. Wat ik me nu ook afvraag is, hoe het zit met al die voorspellingen van Maria. Heb je daar nog over nagedacht?’

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

'Natuurlijk, alleen begrijp ik er niets van. Tot nu toe klopte alles altijd wat ze vertelde. Dus hoe dat zit, geen idee. Daarom heb ik een afspraak met haar gemaakt.

'Ben je nog erg in de war van alles? Hoe weet je nu bijvoorbeeld of iets is wat het is of weer een zelf gebouwde fata morgana?' vraagt Sofia.

'Toen ik uiteindelijk kwaad werd op Max en me inderdaad ging afvragen hoe ik ooit nog het een van het ander kon onderscheiden, kwam Inanya me weer te hulp. Ze zei: "voel, voel, voel en neem nooit een voorschot op de toekomst. Door te voelen weet je wat wel en niet klopt en door te voelen kun je keuzes te maken die passend zijn. Zo creëer je het juiste voor jezelf. Je hart is de enige wegwijzer, daarmee volg je de sterren aan de hemel, daarmee vind je de weg naar permanente vrijheid. Dan ben je werkelijk je eigen ridder en ontstaat er een veilige basis. Als die er is, zullen je tegenstanders smelten als sneeuw voor de zon omdat ze je niet meer dienen. Want zolang je nog een begrenzing in de buitenwereld nodig hebt, heb je tegenstanders nodig. Zorg goed voor jezelf en het universum zorgt goed voor jou.'

Ik oefen dus dagelijks in alleen maar voelen en probeer geen plaatje te maken van de toekomst. Een hele klus kan ik je vertellen. Gelukkig verschijnt Inanya regelmatig om me te helpen herinneren.'

Sofia staat op.

'Kom, we gaan de stad in. Ik ga je trakteren op een heerlijk etentje.'

Middenin de nacht word ik wakker. In mijn droom zag ik een boek uit mijn eigen boekenkast en een nummer van een pagina: 115. Als een dronkenman loop ik naar mijn werkkamer en zoek Betoverende Liefde van Marianne Williamson op. Ik had het gekocht na mijn ontmoeting met de hoofdcommissaris van de

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

bouwcommissie voor herstelwerkzaamheden. Ik lees en lees en schrijf op wat me raakt in eigen of geleende woorden. Als een boemerang komt een zin op mij af: als een man die jij wilt, niet komt, is het tijd om te rouwen, maar geen tijd om hem aan zijn revers te trekken. Er is maar een reden waarom hij niet komt: hij wil niet.

'Zie je wel,' zeg ik, 'dacht ik ook, dus alsjeblieft houd hem bij mij weg als ik meedoe aan een ceremonie, alsjeblieft, alsjeblieft!' Ik kruip terug in mijn bed en heb moeite om weer warm te worden.

De volgende dag lees ik enkele passages nog een keer:
Ik wil je niet verschalken, niet te slim af zijn en niet manipuleren. Nee! Wat ik wil is dat jij mij verovert met volle overtuiging. Ik ben je moeder niet, je lerares niet en ook niet je therapeut. Dus voor nu vertrek ik uit je leven. Maak je eigen keuzes, wees vrij, zo vrij als je maar kunt zijn, want liefde is een vrij stromende energie en een relatie is het wereldlijk vat daarvan.

Ik knik. Ja, zo is het. Ik wil echte liefde, een man die voor mij kiest. Dan maar weer even in de rouw. Ik schreeuw tegen mijn onzichtbare vrienden: 'houd alsjeblieft alle berichten en beelden over Max bij me weg zolang hij geen enkele belangstelling voor mij heeft, alsjeblieft!'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 43

Het anker en Volle Maan

Het is akelig vroeg, de straten zijn verlaten en het is stil in de stad. Ik parkeer mijn auto voor de deur van Sofia's huisje. Voordat ik kan aanbellen, doet ze de deur al open.

'Eerst koffie?' vraagt ze.

'Ja graag,' zeg ik en snuif de geur van verse koffie op.

'Geen spijt?' vraag ik.

'In de verste verte niet, ik kan niet wachten om terug te zijn.'

'Komt hij je afhalen?' vraag ik verder.

'Ja, natuurlijk.'

'Dat is fijn voor je,' zeg ik.

'Jouw tijd komt ook Joy, dat kan niet anders.'

'Weet ik,' zeg ik, 'het duurt alleen een beetje lang.'

We drinken in stilte onze koffie. Ik voel me bedrukt. Niet alleen vanwege het vertrek van Sofia maar vanwege alles wat zich in mijn leven afspeelt op dit moment. Morgen begint mijn volgende 24-uurs dienst. Alsof Sofia mijn gedachten raadt, vraagt ze: 'heb je het naar je zin in je werk?'

'Nee, niet echt. Het is erg zwaar en het heeft mijn hart niet meer. Dat op zich maakt al dat ik me bezwaard voel ten opzichte van mijn patiënten. Sterven is zo definitief dat alles en iedereen om hen heen daar respect voor moet hebben en zoveel mogelijk moet bijdragen aan het welbevinden van zo iemand. Ik kan het nauwelijks opbrengen. Het is vooral fysiek te zwaar voor mij en maakt dat ik minder oog heb voor de behoeften van de patiënten. Na 24 uur en zelfs als ik een flink aantal uren kan slapen,

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ben ik zo afgedraaid, dat ik dagen nodig heb om weer bij te tanken. Zodra ik me weer fit voel, is het tijd voor de volgende dienst. Alleen de verdiensten zijn prettig. Ik ben niet meer afhankelijk van mijn familie. Dat maakt dat ik er nog mee doorga zolang het nodig is en ik het fysiek nog red. Nog een positieve bijkomstigheid is dat ik nu zeker weet dat mijn ziel andere wensen heeft dan als verpleegkundige werkzaam zijn.'

'Dat is dan alvast wat,' zegt Sofia.

'Nog drie dagen dan begint de vierde week van de healingopleiding,' zeg ik, 'daar verheug ik me zeer op. Elke keer kom ik er opgeladen vandaan en kan ik de normale wereld weer een poosje aan.'

'Gelukkig dat je daar zoveel aan hebt. Wie weet leidt het je naar je werkelijke bestemming.'

'Laten we het hopen,' zeg ik. 'Kom meid, tijd om te gaan. Heb je alles? Paspoort, geld, schoon ondergoed, je sexy lingerie om manlief te behagen?'

Sofia lacht en wappert met haar paspoort.

Opnieuw zitten we in een kring op de grond om aan de vierde opleidingsweek te beginnen. Net als in de eerdere weken vraagt de sjamaan om toestemming om de cirkel te mogen openen en om bescherming voor ons werk. Vervolgens krijgen we een introductie op het thema van deze week. 'Healing moet altijd met liefde worden gegeven. De energie van onvoorwaardelijke liefde heeft een hoge resonantie die er voor zorgt dat de lagere energieën het lichaam verlaten wanneer ze zijn losgemaakt. Leven zonder voorbehoud, vol liefde en enthousiasme geeft de beste bescherming en maakt dat de levenskracht geheel werkzaam kan zijn. Deze week houden we ons bezig met het hartchakra, met de liefde en vooral de onvoorwaardelijke liefde. Maar ook met heling van ons eigen hartchakra en de relaties die het belangrijkste

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

voor ons zijn.' Na een uur theorie en vragen stellen, gaan we van start en maken we ons klaar voor de avondceremonie.

Als enorme monsters komen er allemaal psychedelisch gekleurde stralen met enorme weerhaken op mij af. Ze proberen binnen te dringen om me nooit meer los te laten. Ik kijk naar die griezelige octopusachtige enorme armen met haken en deins achteruit. Aan elke arm lijkt een oude relatie van mij vast te zitten. Een arm is van Bas, een andere van Mahmood, nog een andere van Freek. Tussen deze drie grote armen zijn er een paar die minder indrukwekkend zijn maar net zo stevig aan mij vasthaken als de drie grote.

'Maak los, sluit je lek en zorg goed voor jezelf, zelf, zelf, zelf, zelf, echoot een stem ineens.

'Hoe moet dat?' roep ik zo hard als ik kan om boven de echo uit te kunnen komen.

'Houd op met behagen, verleiden, naar de mond praten, je eigen belangen opgeven. Leef van binnenuit naar buiten. Kies vrienden die je gelukkig maken, zoek werk waar je blij van wordt, doe niets wat je niet dient, knip je haar zoals jíj het mooi vindt, draag kleding die jíj mooi vindt, onderschat geen moment het effect van welke relatie dan ook op de ontwikkeling van je leven, doe wat jou gelukkig maakt, dan lek je geen energie meer.'

'Dat is simpel,' zeg ik.

'Doe je best en we zullen zien hoe simpel het is.'

Vervolgens breek ik in een hartverscheurend huilen uit. Ik huil mijn hart uit mijn lijf om alle verloren liefdes tot ik de uitputting nabij ben en door Anton zo ongeveer naar mijn bed moet worden gedragen. 'Ik ben in de rouw,' snik ik maar door.

'Dat zie ik,' zegt een broodnuchtere Anton, 'huil dan maar stevig door, des te eerder ben je er vanaf.'

De tweede dag stik ik bijna. Een strakke band zit om me heen

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

en ik word gedwongen een bepaalde kant op te gaan. Mijn armen knellen tegen mijn lijf aan en mijn hoofd ligt ver achterover gebogen. Langzaam duwt een grote kracht mij verder, terwijl aan het eind van de tunnel waar ik doorheen moet, iets me terug duwt. Ik krijg het erg benauwd en word heel verdrietig. Ze wil me niet, mijn eigen moeder wil me niet! Plotseling is er een dikke massa om mij heen. Het is zo vies! Mijn gezicht zit al snel onder die vieze stinkende massa. De kracht achter me duwt me ondertussen gewoon verder, de kracht voor me duwt me terug. Toch ga ik vooruit en heel langzaam nader ik het eind van de tunnel. Dan ineens floept mijn hoofd uit de nauwe opening. Iets pakt me beet, ik krijs het uit van schrik.

De volgende dag mag ik als eerste liggen om een healing van mijn hartchakra te ontvangen van de partner waarmee ik vandaag samenwerk.

'Heb je een speciale wens? Een relatie met iemand die geheeld moet worden?'

'Jazeker,' zeg ik, 'hij heet Max en het moet een ware warboel zijn, vol misverstanden, valse verwachtingen, teleurstellingen en irritaties uit dit leven en vorige levens. Maak het alsjeblieft schoon dan ga ik schoon in mijn eentje verder.'

'Daar gaan we dan,' zegt mijn partner opgewekt. 'Doe je ogen maar dicht en laat het maar gebeuren, ik zal mijn best doen.'

De eerste tijd is het rustig. Ik lig heerlijk, voel dat er voorbereidend werk wordt gedaan door eerst mijn onderste chakra's schoon te maken en doezel weg. Lang kan ik niet blijven doezelen. Op het moment dat mijn partner in de buurt van mijn hartchakra komt, pakt iets me plotseling beet en sleurt me een ambulance in. Even weet ik niet waar ik ben. Verward kijk ik om me heen, voel een enorme spanning en drukte en zie ineens dat een brancard naar binnen schuift. Ik blijk onzichtbaar op een bankje

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

aan de zijkant van de ambulance te zitten. Dan valt mijn blik op de persoon die op de brancard ligt, het is Max. Ik krijg geen tijd om hier ook maar iets van te vinden.

'Het is vijf voor twaalf,' roept een stem in mijn oor, 'zowel voor Max als voor jou.'

Het is een enorm tumult in de ambulance. Max wordt aan allerlei apparaten gelegd, iemand spuit iets in zijn infuus, een ander beademt hem door ritmisch in een ballon te knijpen terwijl hij een masker op zijn gezicht houdt. Ondertussen zet de ambulance zich in beweging en begint aan zijn tocht door Amsterdam. Ik herken de route. Al snel gaat het helemaal fout. Het is zo'n chaos om me heen dat ik grote moeite heb om te volgen wat er gebeurt.

'Centreer je,' roept een stem ineens in mijn oor, 'jij bent zijn anker, centreer je, centreer je!'

Ik doe wat de stem mij opdraagt. Ik kijk naar Max die buiten bewustzijn is. Ineens pakt iemand twee grote schijven, plaats ze op de borst van Max en roept: 'los.' Op dat moment vlieg ik samen met Max het universum in. 'Centreer je, centreer je, jij bent zijn anker, centreer je!' Meteen zit ik weer in de ambulance. 'Los,' roept opnieuw een stem en weer volgt er een klap op de borst van Max. Weer vlieg ik met Max het universum in. Nu heb ik de grootste moeite om me te oriënteren. Ik buitel in een donkere ruimte met om me heen allemaal bizarre figuren, onderwijl speur ik naar Max die nergens te bekennen is. Paniek welt in me op tot ik hem in de verte zie rondtollen. Hij lijkt geen enkel besef te hebben van wat hem is overkomen en zweeft als een levenloos ding rond.

'Neem zijn plaats in,' roept de stem, 'jij bent zijn anker. Alleen door jou kan hij terugkomen.' Met de grootst mogelijke inspanning breng ik mijzelf terug naar de ambulance. 'Neem zijn plaats in, nu, voor het te laat is!'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Dat alarmeert mij. Al mijn aandacht kruipt in het lichaam van Max terwijl ik me blijf centreren. De ambulance stopt, de deuren gaan open en de brancard met het lichaam van Max erop en mijn aandacht erin, wordt uit de ambulance getild en naar binnen gereden. Dan ben ik terug in de ceremonieruimte en volkomen de kluts kwijt. Ik doe mijn ogen open en zie dat mijn partner nog bezig is. Onmiddellijk word ik terug getrokken naar het ziekenhuis. Ik sluit mijn ogen weer. Max ligt stil en bleek in een bed op de intensive care. Ik zie dat hij pijn heeft die niet wordt opgemerkt door de mensen die er werken. Op hetzelfde moment krijg ik ook een enorme pijn in mijn hart. Het is zo hevig dat ik er bang van word. Zou mijn hart het ook begeven? Is het daarom vijf voor twaalf voor ons allebei? Nee, vast niet. Ik ben natuurlijk zo op Max afgestemd dat ik zijn pijn voel.

'Doe wat je kunt om het hem makkelijker te maken,' zegt de bekende stem. Ik scan het lichaam van Max en zie dat niet alleen zijn hart zo'n pijn doet maar ook zijn nek en hij hevige hoofdpijn heeft. Hij ligt ook niet helemaal recht, wat maakt dat hij zich niet kan ontspannen. Ik geef hem een uitgebreide healing vanaf de plek waar ik sta en leg hem recht door hem recht te denken. Na een tijdje zie ik dat de spanning een beetje zakt. Ik vind het te donker om Max heen en plaats daarom een enorme bol licht om zijn bed. 'Zo is het genoeg, Max moet rusten,' zegt de stem. Ik vertrek.

In de loop van de avond, als we allemaal onze healingsessies hebben beëindigd en we individueel verder gaan, hoor ik opnieuw de stem.

'Ga terug naar Max.'

Ik doe wat de stem mij opdraagt en reis in gedachten naar Max. Deze keer blijf ik voor de glazen wand staan die de intensive care van de gang scheidt. 'Het is tijd de pijn los te zingen,'

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

zegt de stem. 'Gebruik de a klank in f, voel waar je op moet richten en hoe lang er nodig is.' Opnieuw doe ik wat de stem mij opdraagt. Ik zing en zing, onderwijl scannend waar ik de klank zijn werk moet laten doen. Terwijl ik zing voel ik dat mijn eigen hartchakra mee begint te trillen. Na een poosje stromen de tranen over mijn wangen. Max ligt er ondertussen rustig bij, al is hij intens wit. Ineens weet ik dat het goed is en ik kan stoppen. Nog even kijk ik naar de stille figuur in het bed, draai me dan om en vertrek.

'Ik begrijp er helemaal niets meer van Anton. Ik had hem werkelijk losgelaten en me zoveel mogelijk op mijn werk en het schrijven gericht en kijk nou, ik word zo ongeveer aan mijn haren een ambulance in gesleept om Max te helpen.'

'Ik heb ook werkelijk geen idee,' zegt Anton als we na de oefensessies even bij elkaar zitten, 'er lijkt toch echt iets tussen jullie te zijn dat de normale begrippen te boven gaat. Ik kan geen ander advies geven dan het maar te accepteren. Concludeer maar even niets omdat je het niet kunt begrijpen.'

Ik voel me verslagen en maak me ook zorgen om Max.

'Kom op, hij leefde toch nog toen je bij hem wegging en bovendien wordt hij bewaakt. Herinner je wat er eerder door je gids tegen je is gezegd? Noa en Mehemet zorgen voor hem, weet je nog?'

'Ja,' zeg ik, 'dat is waar ook. Heb ik trouwens een kijkje in de toekomst, in het verleden, of in het heden gekregen denk je? Of is wat ik zag een zelf gecreëerde illusie?'

'Ik heb echt geen idee, maar een illusie als deze lijkt me toch wat ver gezocht. Waarom zou je zoiets creëren? Trouwens ayahuasca geeft het ego geen kans om zoiets te doen; het brengt je bij je wezenlijke zelf en daar is geen ruimte voor je ego. Een illu-

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

sie creëren tijdens een zielenreis, lijkt me daarom niet waarschijnlijk.'

'Misschien heb ik wel zo'n sterk ego, dat het een slimme truc heeft weten te bedenken om weer in zijn buurt te komen.'

'Nou, dat mag ik toch werkelijk niet voor je hopen.'

Hier en daar klinkt zacht gesnurk. Uren lig ik al in het donker voor me uit te staren. Van slapen komt niets terecht; ik pieker me suf. Ik voel me diep bezorgd om Max. Als ik hem in gedachten weer zie liggen op de intensive care, intens bleek, met zoveel pijn, dan wil ik alleen maar daar zijn en alles doen om hem te helpen.

'Joy, slaap je al?' fluistert Anton.

'Nee, ik kan niet slapen.'

'Het is volle maan, ga je mee naar buiten?'

Ik sta al naast mijn bed en zit even later met Anton buiten op een grote schommel. Samen kijken we naar de volle maan en de duizenden sterren. Op zulke momenten word ik me bewust van mijn nietigheid maar ook van de oneindigheid van het bestaan hier en overal.

'Ik heb er nog eens over nagedacht,' zegt Anton even later, 'zou het kunnen zijn, dat je die hartstilstand van Max niet letterlijk moet nemen maar zien als symbool? Jij hebt hem als Chloé ooit in de steek gelaten en misschien wel zijn hart gebroken. We weten zo langzamerhand hoe het buiten tijd en ruimte werkt en dus maakt het niet uit dat het eeuwen en eeuwen geleden is gebeurd. Zijn hart en dat van jou ook denk ik, moeten nog steeds geheeld worden.

'Tja, dat is een mogelijkheid, al voelt het ook als vergezocht. Wat moet ik nu toch doen?'

'Je kunt niets meer doen dan je hebt gedaan. Je kunt alleen maar afwachten. De tijd zal het je leren.'

We schommelen omringd door miljarden sterren nog een

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

poosje door. ‘Ik krijg het koud,’ zeg ik na een poosje, ‘ik ga nog een poging wagen om te slapen.’

‘Ik ook,’ zegt Anton en staat op.

Als ik weer in mijn bed lig, weet ik een ding zeker: dat ik er niets, helemaal niets van begrijp.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Hoofdstuk 44

Jouw tijd is gekomen

Het is de laatste avond. Hoewel de gebeurtenissen in de ambulance mij nog wel bezighouden, is de heftigheid wat afgezwakt. De hele groep heeft zich op zijn mooist aangekleed voor de ceremonie. De muzikanten zitten klaar en de sjamaan roert de ayahuasca. We openen de cirkel en maken met salie de ruimte en onszelf schoon. Er heerst een opgewonden stemming omdat het niet alleen een feestelijke ceremonie zal worden, maar we ook aan de spirit gevraagd hebben om aan ieder die zover is de wereldse taak te tonen. Ik bid nog eens extra dat het ook aan mij getoond zal worden. De muzikanten beginnen te spelen en wij gaan een voor een naar de sjamaan. Als ik voor hem zit, kijkt hij me met een grote twinkel in zijn ogen aan.

'Let op Joy,' zegt hij, 'jouw tijd is gekomen.'

Verbaasd kijk ik hem aan. Normaal is hij alles behalve mededeelzaam. Dit wordt spannend. Blij loop ik terug naar mijn plek. Mijn tijd is gekomen. Dat klinkt veelbelovend!

Dansend en zingend brengen we de uren daarop door. Ik ben bijna vergeten wat de sjamaan tegen me zei als er onverwacht iemand op mijn schouder tikt. Verbaasd kijk ik achterom waar niets te zien is. Dan hoor ik een stem. 'Mijn naam is Tithua en ik volg je al enige tijd. Eindelijk sta je eens stil zodat je mijn stem kunt horen. Luister goed! Ik ben afkomstig uit een eeuwenoud geslacht van storytellers – vertaal dit woord niet. Op een gegeven moment in de tijd raakte de wereld vervuld van duisternis, die maakte dat de mensen onze verhalen niet meer konden verstaan. Maar de tijd is aan het veranderen en de verhalen zoeken opnieuw hun weg naar de harten van de mensen. Jij zult deze

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

verhalen gaan vertellen, je zult ze ook opschrijven en verspreiden over de wereld. Gebruik alle mogelijkheden die jouw tijd je ter beschikking stelt. Volg mij en ik zal voor je zorgen. Je zult alles ontvangen wat je nodig hebt, overvloed zal in je leven komen en je partner zal naast je staan. Luister ten alle tijden naar mijn stem. Voordat ik tot je zal spreken zul je moeten rusten. Niet eerder dan dat je werkelijk uitgerust bent zal ik je roepen, volg vanaf dat moment de tekenen, luister alleen, echt alleen, naar de zachte stem van je hart, dat is de plaats waar ik mijn boodschappen achter zal laten. Blijf jezelf meester, weersta de verleidingen. Als er een moment van twijfel is, sta stil en luister, luister naar de zachte en vriendelijke stem van je hart die niet boven de herrie van het ego uit kan komen. Zodra je een luide stem hoort weet dan dat dit niet de stem van je hart kan zijn, maar dat iets je probeert op een dwaalspoor te brengen. Het moet werkelijk stil zijn van binnen, onthoud dat goed. Dit is de taak die je ons toestond om op jouw schouders te leggen en waar je met je hele wezen mee hebt ingestemd. Als je mij volgt zal je hart zich openen voor de overvloed aan liefde en voor hulp die jouw kant uit zal komen. Ga.'

Verbijsterd maar ook intens gelukkig luister ik naar de stem van deze vrouw.

De volgende dag zitten we in een kring om de week samen af te sluiten.

'Hebben jullie je al eens afgevraagd wat de zin is om een healingopleiding te volgen?' vraagt de sjamaan. 'Of zijn jullie allemaal van plan om een praktijk te openen?'

Even is het stil.

'Er wordt veel gespeculeerd over de betekenis van het jaar 2012 dat in de Maya kalender als het eind der tijden wordt aangegeven. Allerlei rampenscenario's doen de ronde en de wilde

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

ideeën hierover zijn niet van de lucht. Tot voor kort hielden de Maya's zelf hun mond. Maar onlangs heeft een Maya oudste gesproken en een boodschap voor de wereld achtergelaten. Zo langzamerhand is iedereen er wel van doordrongen, dat er wel degelijk grote veranderingen gaande zijn op Aarde. Niet alleen vinden er veel natuurverschijnselen zoals aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en extreme weersomstandigheden plaats, maar is er ook buitengewoon veel zonneactiviteit. Op de zon vinden in deze tijd veel explosies plaats en dat zullen er de komende tijd alleen maar meer worden. Deze explosies beïnvloeden de satellieten en die op hun beurt verstoren een veilige navigatie van onder anderen vliegtuigen. Daarom heb ik besloten om een pauze in te lassen in jullie opleidingstraject; ik wil niet gescheiden raken van mijn gezin. Natuurlijk wil ik jullie niet zomaar achterlaten daarom geef ik jullie de boodschap van de Maya's door zodat jullie begrijpen hoe belangrijk het is dat je doorgaat met wat je tijdens deze opleiding bent begonnen. Jullie zijn niet afhankelijk van mij. Vijf van mijn meest ervaren helpers zullen met grote regelmaat ceremonies organiseren, zowel hier als elders in Europa. Doe zo vaak je kunt hieraan mee en herinner je vooral dat jullie tot de groeiende Sacred Circle behoren die over de hele wereld actief is. Maar nu de boodschap. Je kunt het hele bericht trouwens op internet vinden. Zoek het vooral op. De essentie van wat de Maya oudste vertelde, is dat er een fysieke poolverschuiving komt ergens tussen nu en 2015.'[1]

Even kijkt de sjamaan op van zijn papier en zegt: 'Edgar Cayce voorspelde dit ook al en wees zelfs aan waar de nieuwe polen zullen komen. De wetenschap geeft aan dat een fysieke poolverschuiving altijd wordt vooraf gegaan door een magnetische poolverschuiving. Het magnetische veld van de Aarde is al zwakker aan het worden, waardoor bijvoorbeeld de walvissen die de leylijnen volgen, opeens op stranden eindigen en vogels

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

in de war raken en op andere plaatsen uitkomen dan de bedoeling was. Ook vliegtuigen hebben hier last van. Wetenschappers verwachten nu dat de magnetische verschuiving van de polen elk moment kan plaatsvinden omdat het magneetveld van de Aarde erg instabiel is geworden. Wat de wetenschap als feit weet is dat er 13.000 jaar geleden een fysieke poolverschuiving heeft plaatsgevonden. Een verschuiving van een fysieke pool naar een nieuwe locatie duurt minder dan twintig uur volgens de moderne wetenschappers.' Dan richt hij zijn blik weer op zijn papier. 'De Maya zeggen dat zij zich beide poolverschuivingen herinneren die de wetenschap kan aantonen en ze beiden hebben overleefd. Volgens de Maya zijn er tijdens de laatste poolverschuiving onnodig miljoenen mensen gestorven uit pure angst. Tijdens de poolverschuiving zal er dertig uur duisternis heersen, waarin je niets kunt zien, zelfs geen sterren. De Maya benadrukken dat het dertig uur betreft en geen drie dagen, zoals ook hier en daar genoemd wordt als periode van duisternis. Als je rustig blijft, gaan die dertig uur gewoon voorbij en ben je daarna in een nieuwe wereld. De wereld om je heen zal volkomen anders zijn dan je gewend bent. Wees er op voorbereid. Je kunt bijvoorbeeld ineens dicht bij een nieuwe pool wonen, of aan de nieuwe evenaar. Ook benadrukken ze dat er werkelijk geen noodzaak is om je fysiek hierop voor te bereiden. Want de voorbereiding die je moet doen is innerlijk. Hoe je dat moet doen, is voor iedereen anders. Volg je hart. Er is geen reden voor angst. De pijn van duizenden jaren is voorbij en maakt plaats voor een nieuwe wereld.
Wat heeft dit alles met jullie opleiding te maken? Dat is heel eenvoudig: het is de taak van alle leden van de Sacred Circle, van alle healers die teruggekeerd zijn op Aarde, om de mensen om je heen tijdens deze periode te helpen zodat zij niet zullen sterven

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

van angst. Dat is de voornaamste reden waarom jullie hier zitten en dat is een van jullie belangrijkste taken.'

Er heerst doodse stilte. Ik hoor bijna dat de nog niet geopende praktijkruimtes ter plekke weer worden gesloten, plannen veranderen en er een ware verschuiving in bewustzijn plaatsvindt. De woorden van de sjamaan vinden duidelijk weerklank in ons.

Later rijd ik naast een ongewoon stille Anton naar huis. Af en toe werp ik een blik opzij. Anton is ver weg. Maar mij begint iets te dagen. Jullie tweeën waren voorbestemd om elkaar te ontmoeten,' hoor ik Anton de boodschap van de sjamaan weer overbrengen. Het is alsof Tithua me weer op mijn schouder tikt en naar Anton wijst.

'Ik kom afscheid nemen, Maria,' zeg ik, zodra ik op mijn vertrouwde plek zit. 'En om je te bedanken voor alle hoop en steun, die je me al die tijd dat ik hier kwam, hebt gegeven.'

'Dat dacht ik al en het werd tijd,' zegt Maria. 'Ik zag je, toen je binnenstapte, voor een zaal staan in een prachtige lange rode jurk. Ach, volgens mij heb ik dat ook al eens eerder verteld. Je zult genoeg te doen hebben de rest van je leven. Heb vertrouwen dat alles goed is zoals het is. Weet: je hartenwens wordt vervuld. Twijfel er geen moment aan.'

We praten nog een poosje door. Bij de deur krijg ik even later een stevige omhelzing en zegt Maria: 'jouw tijd is gekomen Joy, neem, nu het nog kan, zoveel mogelijk rust. Over een poosje zul je er niet vaak meer de gelegenheid voor krijgen. Ik weet dat je ook geld moet verdienen maar werk niet meer dan strikt noodzakelijk is, dat is niet nodig. Maak de overstap praktisch, bewust en creatief. Vertrouw, vertrouw, vertrouw.'

Geroerd neem ik afscheid.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Nawoord

Het eerste deel van deze reis eindigt niet met een punt, maar met een ademhaling. Geen slot, geen conclusie — slechts de stilte na de storm, waarin iets nieuws begint.
Wat zich ontvouwde, was geen verhaal met een held en een plot. Het was een afpellen, een ontwaken, een vallen en weer opstaan. Soms als een gebed, soms als een schreeuw.
Ik ging onder in herinneringen die geen tijd kenden, in dromen die waarheid leken, in pijn die de mijne was en toch van velen. En steeds opnieuw kwam daar een fluistering — een hand in het donker, een stem die zei: blijf maar gaan.

De healers waar dit boek naar verwijst zijn geen helpers van buitenaf, maar oude zielen. Zielen die ooit een belofte deden om in deze tijd terug te keren naar de Aarde. Dromers van een vergeten wereld. Dragers van een herinnering die nog niet helemaal wakker is. In dit eerste boek zijn de tekenen voorzichtig zichtbaar geworden. Oude patronen barstten open. Het lichaam begon te spreken. En tussen de brokstukken klonken stemmen — niet van één gids, maar vele. Fluisteringen uit andere werkelijkheden, ontmoetingen met mensen die als wegwijzers kwamen en weer gingen.

Dit alles was nog maar het begin. Er zullen meer lagen worden afgepeld, meer werelden zichtbaar worden. Maar eerst: rust. Integratie. En misschien een herlezing, want de woorden kunnen telkens iets anders zeggen, afhankelijk van waar je zelf bent.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

Dank je wel dat je tot hier hebt meegelopen. Misschien herken je iets. Misschien word je alleen maar stiller vanbinnen. Ook dat is een teken van thuiskomst.

We gaan verder. Maar eerst… een pauze. Een diepe ademhaling. Een knik naar alles wat al geheeld is.
De terugkeer is begonnen.

Met Liefde,
Joy

Als dit boek iets voor je heeft betekend en je iets wilt teruggeven, ben je welkom om een vrijwillige bijdrage te doen. Je bepaalt zelf het bedrag. Bankrekening: NL68ASNB 8844211327 t.n.v. Joy Ligteringen. Dank je wel.

En heb je via de website al balans gemaakt? Dank je wel!

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.

© Aowa Joy – House of Joy – houseofjoy.online
Vrij gedeeld. Bij citeren graag bron vermelden.